Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) nr 2913/92

z dnia 12 października 1992 r.

ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny

(Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Rozporządzenie (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r.	L 17	1	21.1.1997
►M2	Rozporządzenie (WE) nr 955/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 1999 r.	L 119	1	7.5.1999
►M3	Rozporządzenie (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r.	L 311	17	12.12.2000
►M4	Rozporządzenie (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r.	L 117	13	4.5.2005
►M5	Rozporządzenie Rady WE nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	1	20.12.2006
►M6	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r.	L 324	23	10.12.2009
►M7	Rozporządzenie Rady (UE) nr 517/2013 z dnia 13 maja 2013 r.	L 158	1	10.6.2013
►M8	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r.	L 269	1	10.10.2013

zmienione przez:

►A1	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	C 241	21	29.8.1994
►A2	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003

sprostowane przez:

►C1 Sprostowanie, Wydanie specjalne 2004, rozdział 1, tom 21, s. 65 (2913/92)
►C2 Sprostowanie, Wydanie specjalne 2004, rozdział 1, tom 21, s. 172 (82/97)
►C3 Sprostowanie, Wydanie specjalne 2004, rozdział 1, tom 21, s. 185 (955/1999)
►C4 Sprostowanie, Wydanie specjalne 2004, rozdział 1, tom 21, s. 230 (2700/2000)
►C5 Sprostowanie, Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 44 (648/2005)
►C6 Sprostowanie, Dz.U. L 10 z 15.1.2009, s. 35 (2913/92)
►C7 Sprostowanie, Dz.U. L 267 z 30.9.2016, s. 2 (952/2013)

NB: Niniejsza wersja skonsolidowana zawiera odniesienia do europejskiej jednostki rozliczeniowej i/lub ecu, które od dnia 1 stycznia 1999 r. należy rozumieć jako odniesienia do euro – rozporządzenie Rady (EWG) nr 3308/80 (Dz.U. L 345 z 20.12.1980, str. 1) i rozporządzenie Rady (WE) nr 1103/97 (Dz.U. L 162 z 19.6.1997, str. 1).

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) nr 2913/92

z dnia 12 października 1992 r.

ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

ROZDZIAŁ 1

ZAKRES STOSOWANIA I PODSTAWOWE DEFINICJE

Artykuł 1

Przepisy prawa celnego składają się z niniejszego Kodeksu oraz z przepisów wydanych w celu stosowania go we Wspólnocie lub w Państwach Członkowskich Wspólnoty. Bez uszczerbku dla przepisów szczególnych ustanowionych w innych dziedzinach niniejszy Kodeks stosuje się:

— w handlu między Wspólnotą a państwami trzecimi;

— w odniesieniu do towarów, których dotyczy Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą lub Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

Artykuł 2

1. Przepisy prawa celnego stosuje się w sposób jednolity na całym obszarze celnym Wspólnoty, chyba że postanowienia umów międzynarodowych, praktyka przyjęta zwyczajowo na określonym obszarze geograficznym i gospodarczym bądź też przepisy dotyczące stosowania przez Wspólnotę autonomicznych środków stanowią inaczej.

2. Niektóre przepisy prawa celnego mogą być również stosowane poza obszarem celnym Wspólnoty na mocy przepisów szczególnych lub umów międzynarodowych.

Artykuł 3

▼A1

1. Obszar celny Wspólnoty składa się z:

— terytorium Królestwa Belgii,

— terytorium Królestwa Danii, z wyłączeniem Wysp Owczych i Grenlandii,

— terytorium Republiki Federalnej Niemiec, z wyłączeniem Wyspy Heligoland oraz terytorium Büsingen (Umowa z 23 listopada 1964 roku pomiędzy Republiką Federalną Niemiec i Konfederacją Szwajcarską),

— terytorium Królestwa Hiszpanii, z wyłączeniem Ceuty i Melilli,

▼M1

— terytorium Republiki Francuskiej, z wyjątkiem terytoriów zamorskich i Saint Pierre i Miquelon ►M8 ►C7 ——————— ◄ ◄,

▼A1

— terytorium Republiki Greckiej,

— terytorium Irlandii,

▼A1

— terytorium Republiki Włoskiej, z wyłączeniem miast Livigno i Campione d'Italia oraz krajowych wód jeziora Lugano, znajdujących się pomiądzy nadbrzeżem a granicą obszaru pomiędzy Ponte Tresa i Porto Ceresio,

— terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga,

— europejskiego terytorium Królestwa Niderlandów,

— terytorium Republiki Austrii,

— terytorium Republiki Portugalskiej,

▼M1

— terytorium Republiki Finlandii,

▼A1

— terytorium Królestwa Szwecji,

— terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Wysp Normandzkich i wyspy Man,

▼A2

— terytorium Republiki Czeskiej,

— terytorium Republiki Estońskiej,

— terytorium Republiki Cypryjskiej,

— terytorium Republiki Łotewskiej,

— terytorium Republiki Litewskiej,

— terytorium Republiki Węgierskiej,

— terytorium Republiki Malty,

— terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

— terytorium Republiki Słowenii,

— terytorium Republiki Słowackiej,

▼M5

— terytorium Republiki Bułgarii,

— terytorium Rumunii,

▼M7

— terytorium Republiki Chorwacji.

▼A2

2. Następujące terytoria znajdujące się poza terytorium Państw Członkowskich uznaje się za część terytorium celnego Wspólnoty, biorąc pod uwagę konwencje i traktaty, które mają do nich zastosowanie:

(a) FRANCJA

Terytorium Księstwa Monako określone w Konwencji Celnej podpisanej w Paryżu w dniu 18 maja 1963 r. (Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej z dnia 27 września 1963 r., str. 8679)

(b) CYPR

Terytorium stref suwerennych Zjednoczonego Królestwa w Akrotiri i Dhekelia, określone zgodnie z Traktatem dotyczącym Ustanowienia Republiki Cypryjskiej, podpisanym w Nikozji w dniu 16 sierpnia 1960 r. (United Kingdom Treaty Series No 4 (1961) Cmnd) 1252).

▼B

3. Do obszaru celnego Wspólnoty włączone są morza terytorialne, morskie wody wewnętrzne oraz przestrzeń powietrzna Państw Członkowskich i terytoriów określonych w ust. 2, z wyjątkiem mórz terytorialnych, morskich wód wewnętrznych i przestrzeni powietrznej terytoriów, które nie są częścią obszaru celnego Wspólnoty zgodnie z ust. 1.

Artykuł 4

Użyte w niniejszym Kodeksie określenia oznaczają:

1) „osoba” oznacza:

— osobę fizyczną,

— osobę prawną,

— o ile obowiązujące przepisy przewidują taką możliwość, stowarzyszenie osób uznane za zdolne do podejmowania czynności prawnych a nieposiadające przy tym osobowości prawnej;

2) „osoba mająca swoją siedzibę we Wspólnocie” oznacza:

— jeżeli chodzi o osobę fizyczną, każdą osobę, która na stałe w niej zamieszkuje,

— jeżeli chodzi o osobę prawną lub stowarzyszenie osób, każdą osobę, której siedziba statutowa, siedziba główna lub inna stała siedziba tam się znajduje;

3) „organy celne” oznaczają organy uprawnione między innymi do stosowania przepisów prawa celnego;

4) „urząd celny” oznacza każdy urząd, w którym mogą zostać dokonane, w całości lub w części, formalności przewidziane przepisami celnymi;

▼M4

4a) „Urząd celny wjazdu” oznacza urząd celny wyznaczony przez organy celne zgodnie z przepisami celnymi, do którego należy bezzwłocznie przewieźć towary wprowadzone na obszar celny Wspólnoty i w którym zostaną one poddane stosownym kontrolom wjazdowym opartym na ocenie ryzyka;

4b) „Urząd celny wwozu” oznacza urząd celny wyznaczony przez organy celne zgodnie z przepisami celnymi, gdzie mają zostać przeprowadzone formalności mające na celu nadanie wprowadzonym na obszar celny Wspólnoty towarom przeznaczenia celnego, w tym odpowiednie kontrole oparte na ocenie ryzyka;

4c) „Urząd celny wywozu” oznacza urząd celny wyznaczony przez organy celne zgodnie z przepisami celnymi, gdzie mają zostać przeprowadzone formalności mające na celu nadanie wywożonym z obszaru celnego Wspólnoty towarom przeznaczenia celnego, w tym odpowiednie kontrole oparte na ocenie ryzyka;

4d) „Urząd celny wyjazdu” oznacza urząd celny wyznaczony przez organy celne zgodnie z przepisami celnymi, któremu należy przedstawić towary zanim opuszczą obszar celny Wspólnoty i w którym zostaną poddane kontroli celnej związanej z formalnościami wyjazdowymi oraz odpowiednim kontrolom opartym na ocenie ryzyka;

▼B

5) „decyzja” oznacza każdą czynność administracyjną dotyczącą prawa celnego, podjętą przez organ celny w indywidualnym przypadku, mającą skutki prawne w odniesieniu do jednej lub kilku osób określonych lub mogących zostać określonymi; ►M1 określenie to obejmuje między innymi wiążącą informację w rozumieniu art. 12; ◄

6) „status celny” oznacza określenie towaru jako towar wspólnotowy lub niewspólnotowy;

7) „towary wspólnotowe” oznaczają towary:

▼M1

— całkowicie uzyskane na obszarze celnym Wspólnoty, zgodnie z warunkami określonymi w art. 23, bez udziału towarów przywiezionych z krajów lub terytoriów niebędących częścią obszaru celnego Wspólnoty. W przypadkach o szczególnym znaczeniu gospodarczym określonych zgodnie z procedurą Komitetu, towarów uzyskanych z ►C2 towarów objętych procedurą zawieszającą nie uważa się za towary posiadające status wspólnotowy; ◄

▼B

— przywiezione z państw lub terytoriów niebędących częścią obszaru celnego Wspólnoty i dopuszczone ►C1 do swobodnego obrotu; ◄

— uzyskane lub wyprodukowane na obszarze celnym Wspólnoty z towarów określonych w tiret drugim lub z towarów określonych w tiret pierwszym i drugim;

8) „towary niewspólnotowe” oznaczają towary inne niż określone w akapicie siódmym.

Bez uszczerbku dla art. 163 i 164 towary wspólnotowe tracą swój status celny z chwilą opuszczenia obszaru celnego Wspólnoty;

9) „dług celny” oznacza nałożony na osobę obowiązek uiszczenia należności celnych przywozowych (dług celny w przywozie) lub należności wywozowych (dług celny w wywozie), które stosuje się do towarów określonych zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi;

10) „należności celne przywozowe” oznaczają:

— cła i opłaty o równoważnym skutku należne przy przywozie towarów,

— ►M1 ——————— ◄ opłaty przywozowe ustanowione w ramach wspólnej polityki rolnej lub odrębnych przepisów mających zastosowanie do niektórych towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych;

11) „należności celne wywozowe” oznaczają:

— cła i opłaty o równoważnym skutku należne przy wywozie towarów,

— ►M1 ——————— ◄ opłaty wywozowe ustanowione w ramach wspólnej polityki rolnej lub odrębnych przepisów mających zastosowanie do niektórych towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych;

12) „dłużnik” oznacza każdą osobę zobowiązaną do zapłacenia kwoty długu celnego;

13) „dozór celny” oznacza ogólne działania prowadzone przez organy celne w celu zapewnienia przestrzegania przepisów prawa celnego oraz, w razie potrzeby, innych przepisów mających zastosowanie do towarów znajdujących się pod dozorem celnym;

▼M4

14) „Kontrola celna” oznacza wykonywanie specjalnych czynności przez organy celne w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów celnych i innych przepisów dotyczących wwozu, wywozu, tranzytu, przewozu i końcowego wykorzystania towarów w obrocie pomiędzy obszarem celnym Wspólnoty a państwami trzecimi oraz obecności towarów nieposiadających statusu wspólnotowego; takie działania mogą obejmować weryfikację towarów, sprawdzanie danych na zgłoszeniu oraz istnienia i autentyczności dokumentów elektronicznych lub sporządzonych w formie pisemnej, kontrolę księgowości i innych dokumentów przedsiębiorstw, kontrolę środków transportu, kontrolę bagaży i innych towarów przewożonych przez osoby oraz prowadzenie dochodzeń w postępowaniu administracyjnym i innych podobnych czynności;

▼B

15) „przeznaczenie celne towaru” oznacza:

a) objęcie towaru procedurą celną,

b) wprowadzenie towaru do wolnego obszaru celnego lub do składu wolnocłowego,

c) powrotny wywóz towaru poza obszar celny Wspólnoty,

d) zniszczenie towaru,

e) zrzeczenie się towaru na rzecz Skarbu Państwa;

16) „procedura celna” oznacza:

a) dopuszczenie ►C1 do swobodnego obrotu; ◄

b) tranzyt;

c) skład celny;

d) uszlachetnianie czynne;

e) przetwarzanie pod kontrolą celną;

f) odprawę czasowa;

g) uszlachetnianie bierne;

h) wywóz;

17) „zgłoszenie celne” oznacza czynność, poprzez którą osoba wyraża, w wymaganej formie i w określony sposób, zamiar objęcia towaru określoną procedurą celną;

18) „zgłaszający” oznacza osobę, która dokonuje zgłoszenia celnego we własnym imieniu, albo osobę, w której imieniu dokonywane jest zgłoszenie celne;

19) „przedstawienie towarów organom celnym” oznacza zawiadomienie organów celnych, w wymaganej formie, o dostarczeniu towarów do urzędu celnego albo do innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne;

20) „zwolnienie towarów” oznacza czynność podjętą przez organy celne umożliwiającą użycie towarów w celach określonych przez procedurę celną, jaką zostały objęte;

21) „osoba uprawniona do korzystania z procedury” oznacza osobę, na rzecz której zostało dokonane zgłoszenie celne, lub osobę, na którą przeniesiono prawa i obowiązki wyżej wymienionej osoby związane z procedurą celną;

22) „posiadacz pozwolenia” oznacza osobę, której wydano pozwolenie;

23) „obowiązujące przepisy” oznaczają przepisy wspólnotowe lub przepisy krajowe;

▼M3

24) „przez procedurę Komitetu” należy rozumieć procedurę określoną w art. 247 i 247a albo w art. 248 i 248a;

▼M4

25) „Ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo zdarzenia odnoszącego się do wjazdu, wyjazdu, tranzytu, przewozu i końcowego wykorzystania towarów w obrocie pomiędzy obszarem celnym Wspólnoty a państwami trzecimi oraz obecności towarów nie posiadających statusu wspólnotowego, które:

— uniemożliwia właściwe stosowanie środków wspólnotowych lub krajowych, lub

— naraża finansowe interesy Wspólnoty i jej Państw Członkowskich, lub

— stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa Wspólnoty, dla zdrowia publicznego, dla środowiska lub konsumentów;

26) „Zarządzanie ryzykiem” oznacza systematyczne rozpoznawanie ryzyka oraz wprowadzanie wszelkich środków niezbędnych, aby ograniczyć możliwość jego wystąpienia. Obejmuje ono działania takie, jak zbieranie danych i informacji, analizę i ocenę ryzyka, zalecanie i podejmowanie działania oraz regularne monitorowanie i przegląd procesu oraz jego wyników, w oparciu o międzynarodowe, wspólnotowe i krajowe źródła i strategie.

▼B

ROZDZIAŁ 2

RÓŻNE PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE W SZCZEGÓLNOŚCI PRAW I OBOWIĄZKÓW OSÓB WZGLĘDEM PRZEPISÓW PRAWA CELNEGO

Sekcja 1

Prawo przedstawicielstwa

Artykuł 5

1. Na warunkach określonych w art. 64 ust. 2 i z zastrzeżeniem przepisów przyjętych w ramach art. 243 ust. 2 lit. b) każda osoba ma prawo do działania przez przedstawiciela reprezentującego ją przed organami celnymi celem dokonania wszelkich czynności i formalności przewidzianych w przepisach prawa celnego.

2. Przedstawicielstwo może być:

— bezpośrednie, w tym przypadku przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz innej osoby, lub

— pośrednie, w tym przypadku przedstawiciel działa we własnym imieniu, lecz na rzecz innej osoby.

Państwa Członkowskie mogą sobie zastrzec prawo do dokonywania, na swoim obszarze, zgłoszenia celnego przez:

— przedstawiciela bezpośredniego, lub

— przedstawiciela pośredniego;

tak aby przedstawicielem był agent celny wykonujący swój zawód na terytorium tego Państwa Członkowskiego.

3. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 64 ust. 2 lit. b) i ust. 3 przedstawicielem jest osoba mająca swoją siedzibę we Wspólnocie.

▼B

4. Przedstawiciel musi zgłosić fakt wykonywania działalności na rzecz osoby reprezentowanej, sprecyzować, czy jest to przedstawicielstwo pośrednie czy bezpośrednie, oraz być umocowany do reprezentowania.

Osoba, która nie zadeklaruje faktu wykonywania działalności w imieniu lub na rzecz innej osoby, lub taka, która zadeklaruje, że działa w imieniu lub na rzecz innej osoby, nie będąc umocowana do reprezentowania, jest traktowana jako działająca we własnym imieniu i na własną rzecz.

5. Organy celne mogą zażądać od każdej osoby oświadczającej, że działa w imieniu lub na rzecz innej osoby, przedstawienia dowodów potwierdzających jej prawo do występowania w charakterze przedstawiciela.

▼M4

Sekcja 1 A

Upoważnione Podmioty Gospodarcze

Artykuł 5a

1. Jeżeli zajdzie taka potrzeba, organy celne po zasięgnięciu opinii innych właściwych organów, przyznają, z uwzględnieniem kryteriów przewidzianych w ust. 2, status upoważnionego podmiotu gospodarczego podmiotowi gospodarczemu mającemu siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty.

Upoważniony podmiot gospodarczy korzysta z ułatwień odnoszących się do kontroli celnej dotyczącej bezpieczeństwa i ochrony i/lub z uproszczeń przewidzianych w ramach przepisów celnych.

Z zastrzeżeniem zasad i warunków określonych w ust. 2, status upoważnionego podmiotu gospodarczego jest uznawany przez organy celne wszystkich Państw Członkowskich bez uszczerbku dla kontroli celnej. Biorąc za podstawę uznanie statusu upoważnionego podmiotu gospodarczego oraz, o ile spełniono wymogi związane z konkretnym rodzajem uproszczenia przewidzianego w ustawodawstwie celnym Wspólnoty, organy celne upoważniają podmiot do korzystania z tego uproszczenia.

2. Kryteria przyznawania statusu upoważnionego podmiotu gospodarczego obejmują:

— odpowiednie przestrzeganie wymogów celnych,

— odpowiedni system zarządzania ewidencjami handlowymi i, gdzie zachodzi taka potrzeba, ewidencjami transportowymi, który umożliwia właściwą kontrolę celną,

— w razie potrzeby, udokumentowaną wypłacalność, i

— gdzie ma to zastosowanie, odpowiednie standardy bezpieczeństwa i ochrony.

▼C5

Zgodnie z procedurą komitetu następuje określenie zasad:

▼M4

— dotyczących przyznawania statusu upoważnionego podmiotu gospodarczego,

— dotyczących przyznawania upoważnień do korzystania z uproszczeń,

— określających, które organy celne są właściwe dla przyznawania takiego statusu i upoważnień,

— dotyczących rodzaju i zakresu ułatwień, które mogą zostać przyznane w odniesieniu do kontroli celnych związanych z bezpieczeństwem i ochroną, z uwzględnieniem przepisów odnoszących się do systemu wspólnego zarządzania ryzykiem,

— dotyczących zasięgania opinii i przekazywania informacji innym organom celnym,

▼M4

oraz warunków, w oparciu o które:

— upoważnienie można ograniczyć do jednego lub więcej Państw Członkowskich,

— można zawiesić lub odebrać status upoważnionego podmiotu gospodarczego, i

— można zrezygnować z wymogu prowadzenia działalności na terenie Wspólnoty dla konkretnych kategorii upoważnionych podmiotów gospodarczych, z uwzględnieniem, w szczególności, porozumień międzynarodowych, następuje zgodnie z procedurą komitetu.

▼B

Sekcja 2

Decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego

Artykuł 6

1. Jeżeli osoba występuje z wnioskiem do organów celnych o wydanie decyzji wymagającej zastosowania przepisów prawa celnego, dostarcza tym organom wszelkie dane oraz dokumenty niezbędne do jej podjęcia.

2. Decyzja zostaje wydana i podana do wiadomości wnioskodawcy w jak najkrótszym terminie.

Jeżeli wniosek o wydanie decyzji sporządzany jest w formie pisemnej, decyzję wydaje się w terminie ustalonym zgodnie z obowiązującymi przepisami, licząc od daty przyjęcia przez organy celne wymienionego wniosku. Decyzję podaje się do wiadomości wnioskodawcy na piśmie.

Termin ten może zostać przekroczony, jeżeli organy celne nie będą mogły go dotrzymać. W tym przypadku organy celne zawiadamiają wnioskodawcę przed upływem wyznaczonego terminu, podając powody jego przekroczenia, jak również wyznaczają nowy termin, który uznają za konieczny do wydania decyzji w sprawie wniosku.

3. Do decyzji pisemnych, które są decyzjami odmownymi lub które miałyby konsekwencje niekorzystne dla osób, których dotyczą, organy celne dołączają uzasadnienie oraz wzmiankę o możliwości odwołania przewidzianej w art. 243.

4. Przepis pierwszego zdania ust. 3 może być stosowany również w odniesieniu do innych decyzji.

Artykuł 7

Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 244 akapit drugi decyzje podlegają natychmiastowemu wykonaniu przez organy celne.

Artykuł 8

1. Decyzja korzystna dla osoby zainteresowanej zostaje uchylona, jeżeli została podjęta na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych informacji oraz jeżeli:

— wnioskodawca wiedział lub powinien był wiedzieć o tej nieprawidłowości lub niekompletności, i

— nie mogła zostać podjęta na podstawie prawidłowych i kompletnych informacji.

▼B

2. O uchyleniu decyzji powiadamia się osobę, której decyzja dotyczy.

3. Uchylenie decyzji jest ważne od dnia jej podjęcia.

Artykuł 9

1. Decyzja korzystna dla osoby zainteresowanej zostaje cofnięta lub zmieniona, jeżeli, w przypadkach innych niż określone w art. 8, ►C1 jeden lub kilka warunków wymaganych do jej wydania nie zostało spełnionych lub nie są już spełniane. ◄

2. Decyzja korzystna dla osoby zainteresowanej może zostać cofnięta, jeżeli osoba, której ona dotyczy, nie podporządkuje się obowiązkowi, który nakłada na nią ta decyzja.

3. Osoba, której decyzja dotyczy, zostaje powiadomiona o jej cofnięciu lub zmianie.

4. Cofnięcie lub zmiana decyzji staje się skuteczne z dniem powiadomienia. Jednakże w wyjątkowych przypadkach i o ile będą wymagały tego wynikające z prawa interesy osoby, której decyzja dotyczy, organy celne mogą odroczyć datę, z którą cofnięcie lub zmiana decyzji staje się skuteczne.

Artykuł 10

Przepisy art. 8 i 9 nie naruszają przepisów krajowych, zgodnie z którymi decyzja nie nabiera mocy lub traci moc z przyczyn niepozostających w związku z przepisami prawa celnego.

Sekcja 3

Informacje

Artykuł 11

1. Każda osoba może ubiegać się przed organami celnymi o informację dotyczącą stosowania przepisów prawa celnego.

Taki wniosek może pozostać nieuwzględniony, jeżeli nie będzie dotyczył faktycznie mającego się odbyć przywozu lub wywozu.

2. Informacje udzielane są wnioskodawcy bezpłatnie. Jednakże gdy organy celne poniosły szczególne wydatki, zwłaszcza na przeprowadzenie analiz lub ekspertyz towarów, jak również w związku z odesłaniem ich do wnioskodawcy, kosztami tymi może zostać obarczony wnioskodawca.

▼M1

Artykuł 12

1. Organy celne wydają, na pisemny wniosek i w sposób określony zgodnie z procedurą Komitetu, wiążące informacje taryfowe lub wiążące informacje dotyczące pochodzenia.

2. Wiążąca informacja taryfowa lub wiążąca informacja dotycząca pochodzenia zobowiązuje organy celne wobec osoby, na którą wystawiono informację jedynie w zakresie, odpowiednio, klasyfikacji taryfowej lub określenia pochodzenia towaru.

▼M1

Wiążąca informacja taryfowa lub wiążąca informacja dotycząca pochodzenia zobowiązują organy celne jedynie w odniesieniu do towarów, dla których formalności celne zostały dokonane po dniu, w którym informacja została przez nie wydana.

W sprawach pochodzenia, odpowiednie formalności są formalnościami związanymi ze stosowaniem art. 22 i 27.

3. Osoba, której udzielono informacji musi być w stanie udowodnić, że:

— w przypadku informacji taryfowej: towar zgłoszony odpowiada pod każdym względem temu, który jest opisany w informacji,

— w przypadku pochodzenia: dany towar i okoliczności decydujące o nabyciu pochodzenia odpowiadają pod każdym względem towarom i okolicznościom opisanym w informacji.

4. Wiążąca informacja jest ważna przez okres sześciu lat licząc od daty jej wydania w przypadku informacji taryfowej i trzech lat w przypadku informacji dotyczącej pochodzenia. Niezależnie od art. 8, informacja zostaje unieważniona, jeżeli została wydana na podstawie podanych przez wnioskodawcę nieprawidłowych lub niekompletnych danych.

5. Wiążąca informacja traci ważność, gdy:

a) w przypadku informacji taryfowej:

i) w konsekwencji wydania rozporządzenia, staje się sprzeczna z ustanowionym w ten sposób prawem;

ii) staje się niezgodna z interpretacją jednej z nomenklatur określonych w art. 20 ust. 6:

— na poziomie Wspólnoty, przez zmianę not wyjaśniających do Nomenklatury Scalonej lub na skutek orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich,

— w skali międzynarodowej, przez wydanie opinii dotyczącej klasyfikacji lub przez zmianę not wyjaśniających do nomenklatury Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów, przyjętego przez Światową Organizację Celną utworzoną w 1952 r. pod nazwą „Rada Współpracy Celnej”;

iii) zostanie cofnięta lub zmieniona zgodnie z art. 9, i pod warunkiem że o cofnięciu lub zmianie zostanie w formie pisemnej powiadomiona osoba, której udzielono informacji.

Data, z którą wiążąca informacja traci ważność, w odniesieniu do przypadków, określonych w i) i ii), jest datą publikacji wymienionych decyzji, a w przypadku przepisów międzynarodowych, datą publikacji komunikatu Komisji w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

b) w przypadku pochodzenia:

i) w konsekwencji wydania rozporządzenia lub zawarcia przez Wspólnotę umowy, staje się sprzeczna z ustanowionym w ten sposób prawem;

▼M1

ii) staje się niezgodna:

— na poziomie Wspólnoty, z notami wyjaśniającymi i opiniami wydanymi w celu interpretacji przepisów, lub z uchwałą Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich,

— w skali międzynarodowej, z Porozumieniem w sprawie reguł pochodzenia wypracowanym przez Światową Organizację Handlu (WTO) lub z notami wyjaśniającymi czy opinią wydaną na temat pochodzenia i przyjętą w celu interpretacji tego Porozumienia;

iii) zostanie cofnięta lub zmieniona zgodnie z art. 9, i pod warunkiem że o cofnięciu lub zmianie zostanie wcześniej powiadomiona osoba, której udzielono informacji.

Data, z którą wiążąca informacja traci ważność, w odniesieniu do przypadków, określonych w i) i ii), jest datą podaną przy publikacji wyżej wymienionych decyzji lub, a w przypadku przepisów międzynarodowych, datą podaną w komunikacie Komisji w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

6. Osoba, której udzielono wiążącej informacji, która traci ważność zgodnie z ust. 5 lit. a) ii) lub iii) lub lit. b) ii) lub iii), może posługiwać się nią dalej przez okres sześciu miesięcy od daty publikacji lub powiadomienia, pod warunkiem że zawarła, na podstawie wiążącej informacji i przed wydaniem odpowiednich przepisów, wiążące i ostateczne umowy kupna lub sprzedaży towarów. Jednakże w przypadku produktów, dla których wymagane jest, przy dokonywaniu formalności celnych, przedstawienie świadectwa przywozowego, wywozowego bądź świadectwa o wcześniejszym ustaleniu refundacji, zamiast okresu sześciomiesięcznego uznawany jest okres ważności tego świadectwa.

W przypadku określonym w ust. 5 lit. a) i) i lit. b) i), rozporządzenie lub umowa mogą określać termin, w którym stosuje się przepisy akapitu pierwszego.

7. Zastosowanie, w okolicznościach ustanowionych w ust. 6, klasyfikacji lub określenia pochodzenia zamieszczonego w wiążącej informacji może mieć miejsce jedynie w przypadku:

— określania należności celnych przywozowych lub wywozowych,

— obliczania refundacji wywozowych oraz wszelkich innych kwot ustanowionych w wywozie lub przywozie w ramach wspólnej polityki rolnej,

— stosowania świadectw przywozowych, wywozowych bądź świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji, które są przedstawiane podczas dokonywania formalności w celu przyjęcia zgłoszenia celnego dotyczącego danego towaru, o ile świadectwa te zostały wydane na podstawie wymienionej informacji.

▼M1

Ponadto, w wyjątkowych przypadkach, gdy zagrożone jest prawidłowe stosowanie przepisów ustanowionych w ramach wspólnej polityki rolnej, można odstąpić od stosowania ust. 6, zgodnie z procedurą określoną w art. 38 rozporządzenia Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów ([1]);

▼B

Sekcja 4

Inne przepisy

▼M4

Artykuł 13

1. Zgodnie z warunkami określonymi obowiązującymi przepisami, organy celne mogą przeprowadzić wszystkie kontrole, które uznają za niezbędne dla zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów celnych i innych przepisów dotyczących wjazdu, wyjazdu, tranzytu, przewozu i końcowego wykorzystania towarów w obrocie pomiędzy obszarem celnym Wspólnoty a państwami trzecimi oraz obecności towarów nieposiadających statusu wspólnotowego. W przypadkach przewidzianych w porozumieniu międzynarodowym możliwe jest przeprowadzenie kontroli celnej w państwie trzecim w celu prawidłowego zastosowania przepisów wspólnotowych.

2. Kontrole celne inne niż kontrole wyrywkowe opierają się na analizie ryzyka z wykorzystaniem technologii automatycznego przetwarzania danych w celu rozpoznania i oszacowania wielkości ryzyka oraz ustalenia niezbędnych środków do oceny ryzyka w oparciu o kryteria ustalone na poziomie krajowym, wspólnotowym i, jeśli takie są dostępne, międzynarodowym.

Określenie systemu ramowego wspólnego zarządzania ryzykiem oraz ustalenie wspólnych kryteriów i obszarów kontroli priorytetowej następuje zgodnie z procedurą komitetu.

Państwa Członkowskie opracowują, we współpracy z Komisją, system komputerowy do wdrożenia systemu zarządzania ryzykiem.

3. W przypadku gdy kontrola przeprowadzana jest przez organy inne niż organy celne, kontrole takie powinny być wykonywane w ścisłej koordynacji z organami celnymi, a jeśli to możliwe, w tym samym czasie i miejscu.

4. W ramach kontroli przewidzianych w niniejszym artykule, organy celne i inne właściwe organy, takie jak organy weterynaryjne i policyjne, mogą przekazywać otrzymane dane dotyczące wjazdu, wyjazdu, tranzytu, przewozu i końcowego wykorzystania towarów w obrocie pomiędzy obszarem celnym Wspólnoty a państwami trzecimi i obecności towarów nieposiadających statusu wspólnotowego, pomiędzy sobą, organom celnym w Państwach Członkowskich i Komisji tam, gdzie jest to wymagane w celu zminimalizowania ryzyka.

([1]) Dz.U. 172 z. 30.9.1966, str. 3025/66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94 (Dz.U. L 349 z. 31.12.1994, str. 105). oraz zgodnie z właściwymi artykułami innych rozporządzeń dotyczących wspólnej organizacji rynków.

▼M4

Przekazywanie poufnych danych administracjom celnym i innym organom (np. agencjom bezpieczeństwa) państw trzecich jest dozwolone tylko w ramach porozumienia międzynarodowego, i o ile zapewnione jest przy tym przestrzeganie obowiązujących przepisów o ochronie danych, w szczególności dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ([1]) i rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ([2]).

▼B

Artykuł 14

Do celów stosowania przepisów prawa celnego każda osoba pośrednio lub bezpośrednio uczestnicząca w operacjach dokonywanych w ramach wymiany towarowej dostarcza organom celnym, na ich żądanie i w ewentualnie wyznaczonym terminie, wszelkie dokumenty i informacje, w jakiejkolwiek formie, jak również udziela im wszelkiej niezbędnej pomocy.

▼M4

Artykuł 15

Każda informacja o charakterze poufnym lub udzielona na zasadach poufności jest chroniona tajemnicą zawodową. Właściwe organy nie ujawniają jej bez wyraźnego pozwolenia osoby lub organu, które jej udzieliły. Przekazywanie informacji jest jednak dozwolone w przypadku gdy właściwe organy zostaną do tego zobowiązane zgodnie z obowiązującymi przepisami, w szczególności w związku z procedurami prawnymi. Ujawnienie lub przekazanie informacji odbywa się z zachowaniem obowiązujących przepisów o ochronie danych, w szczególności dyrektywy 95/46/WE i rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

▼B

Artykuł 16

Osoby, których to dotyczy, przechowują do celów kontroli celnej przez okres określony obowiązującymi przepisami i nie krócej niż trzy lata dokumenty wymienione w art. 14, w jakiejkolwiek by były postaci. Okres ten rozpoczyna swój bieg z końcem roku, w którym:

a) przyjęto zgłoszenie o dopuszczenie towarów ►C1 do swobodnego obrotu ◄ lub zgłoszenie do wywozu – w przypadku towarów dopuszczonych ►C1 do swobodnego obrotu ◄ w innych przypadkach niż stanowi lit. b) lub w przypadku towarów zgłoszonych do wywozu;

b) towary przestają być pod dozorem celnym – w przypadku towarów dopuszczonych ►C1 do swobodnego obrotu ◄ z zastosowaniem zerowej lub obniżonej stawki należności celnych przywozowych ze względu na przeznaczenie;

([1]) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).
([2]) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, str. 1.

▼B

c) odpowiednia procedura celna zostaje zakończona – w przypadku towarów objętych innymi procedurami celnymi;

d) towary opuszczają przedsiębiorstwo – w przypadku towarów umieszczonych w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

Bez uszczerbku dla przepisu drugiego zdania art. 221 ust. 3 w przypadku, w którym kontrola celna przeprowadzona w zakresie długu celnego wykaże konieczność wprowadzenia korekty zaksięgowania tego długu, dokumenty są przechowywane w czasie przekraczającym wymieniony termin, przez okres umożliwiający jego skorygowanie i sprawdzenie.

Artykuł 17

Jeżeli okres, data lub termin zostały wyznaczone zgodnie z przepisami prawa celnego w celu jego stosowania, okres nie może zostać przekroczony, a data ani termin – odroczone, poza wypadkami wyraźnie określonymi w tych przepisach.

▼M1

Artykuł 18

1. Równowartość ecu w walutach krajowych, stosowana w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów i należności celnych przywozowych, określana jest raz na miesiąc. Zastosowane w tym przeliczeniu kursy są kursami publikowanymi w przedostatni dzień roboczy miesiąca w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Kursy te stosuje się przez cały następny miesiąc.

Jednakże gdy stosowany na początku miesiąca kurs różni się o ponad 5 % od kursu opublikowanego w przedostatnim dniu roboczym przed 15 dniem tego samego miesiąca, ten ostatni kurs stosuje się począwszy od dnia 15 i do końca tego miesiąca.

2. Równowartość ecu w walutach krajowych, stosowana w ramach ustawodawstwa celnego w innych przypadkach, niż określone w ust. 1, jest określana raz do roku. Stosowane w tym przeliczeniu kursy są kursami publikowanymi pierwszego roboczego dnia miesiąca października w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* i obowiązują od dnia 1 stycznia następnego roku. Jeżeli dla danej waluty krajowej kurs jest niedostępny, należy zastosować kurs wymiany z ostatniego dnia, dla którego opublikowano kurs w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

3. Organy celne mogą zaokrąglić, w górę lub w dół, sumę wynikającą z przeliczenia na ich walutę krajową kwoty określonej w ecu, do celów innych niż określenie klasyfikacji taryfowej towarów lub należności celnych przywozowych bądź wywozowych.

Kwota po zaokrągleniu nie może różnić się od kwoty oryginalnej o więcej niż 5 %.

▼M1

Organy celne mogą utrzymać bez zmian wartość kwoty wyrażonej w ecu jeżeli, w chwili waloryzacji rocznej określonej w ust. 2, kwota po przeliczeniu przed dokonaniem wspomnianego zaokrąglenia, będzie różnić się o mniej niż 5 % lub będzie niższa od równowartości wyrażonej w walucie krajowej.

▼B

Artykuł 19

Przypadki i warunki dopuszczania uproszczeń w stosowaniu przepisów prawa celnego określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

TYTUŁ II

ELEMENTY SŁUŻĄCE DO NALICZANIA NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH I NALEŻNOŚCI CELNYCH WYWOZOWYCH ORAZ INNYCH ŚRODKÓW PRZEWIDZIANYCH W WYMIANIE TOWAROWEJ

ROZDZIAŁ 1

TARYFA CELNA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH I KLASYFIKACJA TARYFOWA TOWARÓW

Artykuł 20

1. W przypadku powstania długu celnego należności wymagane zgodnie z prawem określane są na podstawie Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich.

2. Inne środki ustanowione odrębnymi przepisami wspólnotowymi i dotyczące wymiany towarowej są, o ile zaistnieje taka potrzeba, stosowane zgodnie z klasyfikacją taryfową tych towarów.

3. Taryfa Celna Wspólnot Europejskich obejmuje:

a) towarową Nomenklaturę Scaloną;

b) każdą inną nomenklaturę, która jest całkowicie lub częściowo oparta na Nomenklaturze Scalonej lub która dodaje do niej dalsze działy i która została ustanowiona odrębnymi przepisami Wspólnoty w celu zastosowania w wymianie towarowej środków taryfowych;

c) stawki i inne elementy opłat normalnie stosowane do towarów objętych Nomenklaturą Scaloną odnośnie do:

— ceł, oraz

— ►M1 ——————— ◄ opłat przywozowych ustanowionych w ramach wspólnej polityki rolnej lub na podstawie odrębnych przepisów mających zastosowanie do niektórych towarów uzyskiwanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych;

▼B

d) preferencyjne środki taryfowe określone w umowach zawartych przez Wspólnotę z niektórymi krajami lub grupami państw, w których przewidziane jest stosowanie preferencji taryfowych;

e) preferencyjne środki taryfowe przyjęte jednostronnie przez Wspólnotę wobec niektórych państw, grup państw lub terytoriów;

f) autonomiczne zawieszenia przewidujące obniżenie należności celnych przywozowych lub zwolnienia z należności celnych przywozowych za niektóre towary;

g) inne środki taryfowe przewidziane innymi przepisami wspólnotowymi.

4. Bez uszczerbku dla zasad dotyczących stawek ryczałtowych środki przewidziane w ust. 3 lit. d), e) i f) mogą być stosowane zamiast środków przewidzianych w lit. c) na wniosek zgłaszającego, o ile towary spełniają warunki przewidziane środkami określonymi w ust. 3 lit. d), e) i f). Wniosek może zostać złożony retrospektywnie, gdy odpowiednie warunki zostają spełnione.

5. Jeżeli stosowanie środków przewidzianych w ust. 3 lit. d), e) i f) ograniczone jest do określonej wielkości przywozu, wygasa ono:

a) w przypadku kontyngentów taryfowych – z osiągnięciem ustalonego limitu wielkości przywozu;

b) w przypadku plafonów taryfowych – na podstawie rozporządzenia Komisji.

6. Klasyfikacja taryfowa towarów określa zgodnie z obowiązującymi przepisami:

a) podpozycję Nomenklatury Scalonej lub podpozycję jakiejkolwiek nomenklatury określonej w ust. 3 lit. b), albo

b) podpozycję każdej innej nomenklatury, która jest całkowicie lub częściowo oparta na Nomenklaturze Scalonej lub która dodaje do niej działy i która została przyjęta szczególnymi przepisami wspólnotowymi w celu zastosowania w wymianie towarowej środków innych niż środki taryfowe,

do której musi zostać przyporządkowany towar.

Artykuł 21

1. Uprzywilejowane traktowanie taryfowe, z którego mogą korzystać niektóre towary ze względu na ich rodzaj lub przeznaczenie, uzależnione jest od spełnienia warunków określonych zgodnie z procedurą Komitetu. W przypadku wymogu posiadania pozwolenia stosuje się art. 86 i 87.

2. W rozumieniu ust. 1 określenie „uprzywilejowane traktowanie taryfowe” oznacza obniżenie lub zawieszenie należności celnych przywozowych w rozumieniu art. 4 ust. 10, nawet w ramach kontyngentów taryfowych.

▼B

ROZDZIAŁ 2

POCHODZENIE TOWARÓW

Sekcja 1

Niepreferencyjne pochodzenie towarów

Artykuł 22

Artykuły 23–26 określają niepreferencyjne pochodzenie towarów do celów:

a) stosowania Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich, z wyjątkiem środków wymienionych w art. 20 ust. 3 lit d) i e);

b) stosowania środków pozataryfowych przyjętych odrębnymi przepisami Wspólnoty i mających zastosowanie w wymianie towarowej;

c) sporządzania i wystawiania świadectw pochodzenia.

Artykuł 23

1. Towarami pochodzącymi z danego kraju są towary całkowicie uzyskane w tym kraju.

2. Określenie „towary całkowicie uzyskane w danym kraju” oznacza:

a) produkty mineralne tam wydobyte;

b) produkty roślinne tam zebrane;

c) żywe zwierzęta tam urodzone i wyhodowane;

d) produkty uzyskane od żywych zwierząt tam wyhodowanych;

e) produkty uzyskane przez polowanie lub rybołówstwo tam prowadzone;

f) produkty rybołówstwa morskiego i inne produkty wydobywane z mórz znajdujących się poza morzem terytorialnym danego kraju przez statki w nim zarejestrowane i pływające pod jego banderą;

g) towary wytworzone na pokładach statków przetwórni z produktów określonych w lit. f), pochodzących z tego kraju, o ile te statki przetwórnie zostały zarejestrowane w tym kraju i pływają pod jego banderą;

h) produkty wydobyte z dna morskiego lub z gruntu pod dnem morskim, znajdującym się poza morzem terytorialnym, o ile dany kraj ma prawa wyłączności do eksploatacji tego dna lub gruntu;

i) odpady i pozostałości powstające w wyniku procesów produkcyjnych oraz towary zużyte, jeżeli zostały tam zebrane i nadają się wyłącznie do odzyskiwania surowców;

▼B

j) towary tam wytworzone wyłącznie z towarów wymienionych w lit. a)–i) lub z ich pochodnych na dowolnym etapie przetworzenia.

3. Do celów stosowania ust. 2 określenie „kraj” obejmuje również morze terytorialne tego kraju.

Artykuł 24

Towar, w którego produkcję zaangażowany jest więcej niż jeden kraj, jest uznawany za pochodzący z kraju, w którym został poddany ostatniej istotnej, ekonomicznie uzasadnionej obróbce lub przetworzeniu, które spowodowało wytworzenie nowego produktu lub stanowiło istotny etap wytwarzania w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu.

Artykuł 25

Przetworzenie lub obróbka, co do których zostało ustalone lub stwierdzone fakty potwierdzają przypuszczenie, że ich jedynym celem było obejście przepisów stosowanych we Wspólnocie wobec towarów z określonych państw, nie mogą być w żadnym przypadku uznane za nadające, w rozumieniu art. 24, towarom otrzymanym w ten sposób pochodzenie kraju, w którym zostały one przetworzone.

Artykuł 26

1. Przepisy prawa celnego lub inne szczególne przepisy wspólnotowe mogą wymagać przedstawienia dokumentu stanowiącego dowód pochodzenia towarów.

2. Niezależnie od przedstawienia takiego dokumentu organy celne mogą, w przypadku poważnych wątpliwości, zażądać dodatkowego dowodu w celu upewnienia się, że pochodzenie odpowiada zasadom określonym odpowiednimi przepisami wspólnotowymi.

Sekcja 2

Preferencyjne pochodzenie towarów

Artykuł 27

Reguły preferencyjnego pochodzenia określają warunki nabywania pochodzenia, jakie muszą spełniać towary, aby korzystać ze środków wymienionych w art. 20 ust. 3 lit. d) lub e).

Reguły te:

a) w przypadku towarów objętych porozumieniami określonymi w art. 20 ust. 3 lit. d), są określane w tych porozumieniach;

b) w przypadku towarów korzystających z preferencyjnych środków taryfowych, określonych w art. 20 ust. 3 lit. e), są określane zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

ROZDZIAŁ 3

WARTOŚĆ CELNA TOWARÓW

Artykuł 28

Przepisy niniejszego rozdziału określają wartość celną do celów stosowania Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich oraz środków pozataryfowych określonych szczególnymi przepisami wspólnotowymi i mających zastosowanie w wymianie towarowej.

Artykuł 29

1. Wartością celną przywożonych towarów jest wartość transakcyjna, to znaczy cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, wtedy gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty, ustalana, o ile jest to konieczne, na podstawie art. 32 i 33, pod warunkiem że:

a) nie istnieją ograniczenia w dysponowaniu lub użytkowaniu towarów przez kupującego inne niż ograniczenia, które:

— są nakładane lub wymagane przez prawo bądź przez władze publiczne we Wspólnocie,

— ograniczają obszar geograficzny, na którym towary mogą być odsprzedane,

lub

— nie mają istotnego wpływu na wartość towarów;

b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość, w odniesieniu do towarów, dla których ustalana jest wartość celna, nie może zostać ustalona;

c) jakakolwiek część dochodu z odsprzedaży, dyspozycji lub późniejszego użytkowania towarów przez nabywcę nie przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu, chyba że zgodnie z art. 32 może zostać dokonana odpowiednia korekta, i

d) kupujący i sprzedawca nie są ze sobą powiązani lub też, w przypadkach gdy są powiązani, wartość transakcyjna może, zgodnie z ust. 2, być zaakceptowana na potrzeby celne.

2. a) Przy ustalaniu, czy wartość transakcyjna jest do zaakceptowania dla celów stosowania ust. 1, fakt, iż kupujący i sprzedawca są ze sobą powiązani, nie stanowi sam w sobie wystarczającej podstawy do niezaakceptowania wartości transakcyjnej. Gdy okaże się to konieczne, okoliczności dotyczące sprzedaży bada się, a wartość transakcyjną akceptuje, pod warunkiem że powiązanie nie wpłynęło na cenę. Jeżeli na podstawie informacji uzyskanych od zgłaszającego lub z innych źródeł organy celne mają powody, aby uznać, że powiązanie wpłynęło na cenę, powody takie podaje się zgłaszającemu i zapewnia mu możliwość ustosunkowania się do nich. Na żądanie zgłaszającego informacja o takich powodach zostaje przedstawiona w formie pisemnej.

▼B

b) W przypadku transakcji między osobami powiązanymi wartość transakcyjna jest akceptowana, a towary wyceniane zgodnie z ust. 1, o ile zgłaszający udowodni, że taka wartość jest zbliżona do jednej z występujących w tym samym lub w zbliżonym czasie:

i) wartości transakcyjnej przy sprzedaży kupującemu, w żadnym konkretnym przypadku niepowiązanemu ze sprzedawcą, identycznych lub podobnych towarów, które mają zostać wywiezione do Wspólnoty;

ii) wartości celnej identycznych lub podobnych towarów, ustalonej zgodnie z art. 30 ust. 2 lit. c);

iii) wartości celnej identycznych lub podobnych towarów, ustalonej zgodnie z art. 30 ust. 2 lit. d).

Przy zastosowaniu powyższych kryteriów należy we właściwy sposób uwzględnić różnice w poziomie handlu, różnice ilościowe, elementy wymienione w art. 32 oraz koszty poniesione przez sprzedawcę przy transakcjach sprzedaży, w których on i kupujący nie są powiązani, a koszty te nie są ponoszone przez sprzedającego w transakcjach sprzedaży, w której on i kupujący są powiązani.

c) Kryteria określone w lit. b) stosuje się z inicjatywy zgłaszającego tylko do celów porównawczych. Wartość zastępcza nie może być ustalana na mocy przepisu tej litery.

3. a) Ceną faktycznie zapłaconą lub należną jest całkowita kwota płatności dokonana lub mająca zostać dokonana przez kupującego wobec lub na korzyść sprzedającego za przywożone towary i obejmująca wszystkie płatności dokonane lub mające być dokonane jako warunek sprzedaży przywożonych towarów przez kupującego sprzedającemu lub przez kupującego osobie trzeciej celem spełnienia zobowiązań sprzedającego. Płatność niekoniecznie musi zostać dokonana w formie przelewu pieniężnego. Płatność może być dokonana za pomocą akredytyw lub zbywalnych instrumentów płatniczych i może zostać dokonana bezpośrednio lub pośrednio.

b) Działania, włączając w to działalność marketingową, podjęte przez kupującego na jego własny rachunek, inne niż te, których doliczenie przewidziane jest w art. 32, nie są uznawane za pośrednią płatność na rzecz sprzedającego, nawet jeżeli mogłyby być uznane za korzystne dla sprzedającego lub zostały podjęte na podstawie porozumienia ze sprzedawcą, a ich koszt nie będzie doliczony do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej przy ustalaniu wartości celnej przywożonych towarów.

Artykuł 30

1. Jeżeli wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie art. 29, ustala się ją, stosując w kolejności lit. a), b), c) i d) ustępu 2, aż do pierwszej litery, na podstawie której będzie mogła zostać ustalona, z wyjątkiem przypadku, gdy porządek stosowania lit. c) i d) zostanie zmieniony na wniosek zgłaszającego; to jest tylko wtedy, gdy taka wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie konkretnej litery, to znaczy, że mogą być zastosowane przepisy następnej litery według kolejności ustalonej zgodnie z tym ustępem.

▼B

2. Wartością celną ustalaną na podstawie niniejszego artykułu jest:

a) wartość transakcyjna identycznych towarów sprzedanych w celu wywozu do Wspólnoty i wywiezionych w tym samym lub w zbliżonym czasie co towary, dla których ustalana jest wartość celna;

b) wartość transakcyjna podobnych towarów sprzedanych w celu wywozu do Wspólnoty i wywiezionych w tym samym lub w zbliżonym czasie co towary, dla których ustalana jest wartość celna;

c) wartość oparta na cenie jednostkowej, po jakiej towary przywożone lub towary identyczne bądź podobne sprzedawane są we Wspólnocie w największych zbiorczych ilościach osobom niepowiązanym ze sprzedawcami;

d) wartość kalkulowana, która jest sumą:

— kosztów lub wartości materiałów i produkcji bądź innych procesów zastosowanych przy wytworzeniu przywożonych towarów;

— kwoty zysku i kosztów ogólnych równych kwocie zwyczajowo wliczanej w cenę sprzedaży towarów tego samego gatunku lub rodzaju jak te, dla których ustalana jest wartość celna, wytworzonych przez producentów z kraju wywozu na eksport do Wspólnoty;

— kosztów lub wartości elementów wymienionych w art. 32 ust. 1 lit. e).

3. Dodatkowe warunki i reguły stosowania powyższego ust. 2 określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 31

1. Jeżeli wartość celna przywożonych towarów nie może być ustalona na podstawie art. 29 i. 30, jest ona ustalana na podstawie danych dostępnych we Wspólnocie, z zastosowaniem odpowiednich środków zgodnych z zasadami i ogólnymi przepisami:

— porozumienia w sprawie stosowania art. VII Układu Ogólnego w sprawie Taryf Celnych i Handlu ►M1 z 1994 r. ◄,

— artykułu VII Układu Ogólnego w sprawie Taryf Celnych i Handlu ►M1 z 1994 r. ◄,

— przepisów niniejszego rozdziału.

2. Wartość celna ustalana z zastosowaniem ust. 1 nie może być określana na podstawie:

a) ceny sprzedaży na obszarze Wspólnoty towarów wytworzonych we Wspólnocie;

b) systemu polegającego na przyjmowaniu na potrzeby celne wyższej z dwóch alternatywnych wartości;

c) ceny towarów na rynku wewnętrznym kraju wywozu;

▼B

d) kosztów produkcji innych niż wartość kalkulowana, która została ustalona dla identycznych lub podobnych towarów na podstawie art. 30 ust. 2 lit. d);

e) cen na wywóz do kraju niebędącego częścią obszaru celnego Wspólnoty;

f) minimalnych wartości celnych, lub

g) arbitralnych lub nieprawdziwych wartości.

Artykuł 32

1. W celu ustalenia wartości celnej z zastosowaniem art. 29 do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary dodaje się:

a) następujące elementy w wysokości, w jakiej zostały poniesione przez kupującego, lecz nieujęte w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej za towary:

   i) prowizje i koszty pośrednictwa, z wyjątkiem prowizji od zakupu,

   ii) koszt pojemników, o ile na potrzeby celne są traktowane łącznie z towarem,

   iii) koszt pakowania, zarówno robocizna, jak i materiały;

b) określoną w odpowiedniej proporcji wartość wymienionych poniżej towarów i usług, dostarczonych bezpośrednio lub pośrednio przez kupującego, bezpłatnie lub po obniżonej cenie, do użytku związanego z produkcją i sprzedażą przywożonych towarów na wywóz, w zakresie, w jakim taka wartość nie została ujęta w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej:

   i) materiałów, komponentów, części i podobnych elementów, które stanowią część składową lub przynależność przywiezionych towarów,

   ii) narzędzi, matryc, form i podobnych elementów użytych przy produkcji przywiezionych towarów,

   iii) materiałów zużytych przy produkcji przywiezionych towarów,

   iv) prac inżynieryjnych, badawczych, artystycznych i projektowych oraz planów i szkiców wykonanych poza Wspólnotą i niezbędnych do produkcji przywiezionych towarów;

c) honoraria, tantiemy autorskie i opłaty licencyjne dotyczące towarów, dla których ustalana jest wartość celna, które musi opłacić nabywca, zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio, jako warunek sprzedaży wycenianych towarów, o ile te honoraria, tantiemy autorskie i opłaty licencyjne nie są ujęte w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej;

▼B

d) wartość jakiejkolwiek części dochodu z tytułu dalszej odsprzedaży, dyspozycji lub wykorzystania przywiezionych towarów, która przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu;

e) i) koszty transportu i ubezpieczenia przywiezionych towarów oraz

ii) opłaty załadunkowe i manipulacyjne związane z transportem przywiezionych towarów

do miejsca ich wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty.

2. Każdy element dodany do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej jest doliczany, z zastosowaniem niniejszego artykułu, jedynie na podstawie obiektywnych i wymiernych danych.

3. Przy ustalaniu wartości celnej do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej nie dodaje się żadnych elementów, z wyjątkiem określonych w niniejszym artykule.

4. Do celów niniejszego rozdziału określenie „prowizja od zakupu" oznacza opłaty poniesione przez importera na rzecz jego agenta za usługę polegającą na reprezentowaniu go przy zakupie towarów, których wartość celna jest ustalana.

5. Nie naruszając ust. 1 lit. c):

a) przy ustalaniu wartości celnej opłaty za prawo do kopiowania przywiezionych towarów we Wspólnocie nie są doliczane do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywiezione towary; oraz

b) płatności za prawo do dystrybucji lub odsprzedaży przywiezionych towarów, poniesione przez kupującego, nie są doliczane do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywiezione towary, jeżeli takie płatności nie stanowią warunku sprzedaży towarów na wywóz do Wspólnoty.

Artykuł 33

1. Nie wlicza się do wartości celnej następujących kosztów, o ile można je wyodrębnić z ceny faktycznie zapłaconej lub należnej:

a) koszty transportu towarów po ich przybyciu do miejsca wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty;

b) koszty związane z pracami budowlanymi, instalacyjnymi, montażowymi, obsługą lub pomocą techniczną wykonaną po przywozie towarów takich, jak: zakłady przemysłowe, maszyny lub wyposażenie;

▼B

c) odsetki wynikające z umowy o finansowaniu, zawartej przez kupującego i odnoszącej się do zakupu przywożonych towarów, niezależnie od tego, czy finansowanie zapewnione jest przez sprzedającego czy też przez inną osobę, o ile umowa o finansowaniu została zawarta w formie pisemnej, a kiedy będzie to wymagane, kupujący będzie w stanie udowodnić, że:

— towary te zostały rzeczywiście sprzedane po cenie zadeklarowanej jako faktycznie zapłacona lub należna, i

— żądane oprocentowanie nie przekracza normalnie stosowanego oprocentowania dla tego typu transakcji dokonywanych w tym kraju w czasie, w którym dokonano operacji finansowej;

d) opłaty za prawo do kopiowania przywiezionych towarów we Wspólnocie;

e) prowizja od zakupu;

f) należności celne przywozowe lub inne opłaty pobierane we Wspólnocie z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów.

Artykuł 34

Szczegółowe zasady ustalania wartości celnej nośników informacji stosowanych w sprzęcie do przetwarzania danych i zawierających dane lub instrukcje mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 35

▼M3

Jeżeli czynniki służące do ustalenia wartości celnej towarów wyrażone są w walucie innej niż waluta Państwa Członkowskiego, w którym ustalana jest wartość celna, kurs wymiany, który ma być zastosowany, jest taki jak należycie opublikowany w przez właściwe w tym celu organy.

▼B

Kurs ten odzwierciedla w sposób tak efektywny, jak to możliwe, aktualną wartość tej waluty w transakcjach handlowych w odniesieniu do waluty tego Państwa Członkowskiego i stosuje się go przez okres ustalony zgodnie z procedurą Komitetu.

Jeżeli taki kurs nie istnieje, kurs wymiany, który należy zastosować, określany jest zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 36

1. Przepisy niniejszego rozdziału pozostają bez uszczerbku dla przepisów szczególnych dotyczących określania wartości celnej towarów dopuszczanych do swobodnego obrotu po nadaniu im innego przeznaczenia celnego.

2. W drodze odstępstwa od art. 29–31 wartość celna dostarczanych do konsygnacji towarów łatwo psujących się może, na wniosek osoby zgłaszającej, zostać określona na podstawie uproszczonych reguł ustanowionych dla całej Wspólnoty zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

TYTUŁ III

PRZEPISY STOSOWANE WOBEC TOWARÓW WPROWADZANYCH NA OBSZAR CELNY WSPÓLNOTY DO CZASU OTRZYMANIA PRZEZNACZENIA CELNEGO

ROZDZIAŁ 1

WPROWADZANIE TOWARÓW NA OBSZAR CELNY WSPÓLNOTY

▼M4

Artykuł 36a

1. Towary wprowadzone na obszar celny Wspólnoty są objęte deklaracją skróconą, z wyjątkiem towarów przewożonych środkami transportu jedynie w tranzycie przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego bez postoju na tym obszarze.

2. Deklaracja skrócona jest składana w urzędzie celnym wjazdu.

Organy celne mogą zezwolić na złożenie deklaracji skróconej w innym urzędzie celnym, o ile urząd ten natychmiast przekaże lub elektronicznie udostępni niezbędne dane urzędowi celnemu wjazdu.

Organy celne mogą zezwolić, aby złożenie deklaracji skróconej zostało zastąpione złożeniem powiadomienia i dostępem do danych ze deklaracji skróconej w systemie komputerowym podmiotu gospodarczego.

3. Deklarację skróconą składa się przed wprowadzeniem towarów na obszar celny Wspólnoty.

4. Określenie:

— terminu, w którym powinna zostać złożona deklaracja skrócona przed wprowadzeniem towarów na obszar celny Wspólnoty,

— wyjątków i zmian w terminie, o którym mowa w tiret pierwsze, i

— warunków wyłączenia lub dostosowania wymogu złożenia deklaracji skróconej,

w stosunku do pewnych rodzajów obrotu, środków transportu lub podmiotów gospodarczych lub w przypadkach gdy porozumienia międzynarodowe przewidują specjalne środki bezpieczeństwa następuje zgodnie z procedurą komitetu, z uwzględnieniem danych okoliczności.

Artykuł 36b

1. Określenie wspólnego zestawu i formatu danych dla deklaracji skróconej, zawierającej dane niezbędne dla analizy ryzyka oraz właściwego stosowania kontroli celnej, przede wszystkim do celów bezpieczeństwa, następuje zgodnie z procedurą komitetu z wykorzystaniem, w razie potrzeby, międzynarodowych norm i praktyk handlowych.

2. Deklarację skróconą sporządza się z wykorzystaniem technologii przetwarzania danych. Informacje handlowe, portowe lub transportowe mogą zostać wykorzystane, o ile zawierają one niezbędne dane.

▼M4

Organy celne mogą przyjmować deklaracje skrócone w formie pisemnej w wyjątkowych okolicznościach, o ile stosują one ten sam poziom zarządzania ryzykiem co poziom stosowany wobec ►C5 deklaracji skróconych sporządzonych za pomocą technologii przetwarzania danych. ◄

3. Deklarację skróconą składa osoba przywożąca towary na obszar celny Wspólnoty lub przejmująca odpowiedzialność za przywóz towarów na obszar celny Wspólnoty.

4. Nie naruszając zobowiązań osoby, o której mowa w ust. 3, deklarację skróconą zamiast niej może złożyć:

a) osoba, w której imieniu działa osoba, o której mowa w ust. 3; lub

b) każda osoba mogąca zgłosić dane towary lub na rzecz której zostaną one zgłoszone właściwym organom celnym; lub

c) przedstawiciel jednej z osób określonych w ust. 3 albo w lit. a) lub b).

5. Osoba określona w ust. 3 i ust. 4 jest upoważniona, na własną prośbę, do zmiany jednego lub kilku szczegółów w deklaracji skróconej po jej złożeniu. Jednakże nie można wprowadzać żadnych zmian po tym jak organy celne:

a) powiadomiły osobę, która złożyła deklarację skróconą, że zamierzają skontrolować towary; lub

b) stwierdziły nieprawidłowość danych zawartych w deklaracji; lub

c) zezwoliły na podjęcie towarów.

Article 36c

1. Urząd celny wjazdu może zwolnić ze składania deklaracji skróconej dla towarów, w odniesieniu do których przed upływem terminu określonego w art. 36a ust. 3 lub ust. 4 złożona została deklaracja skrócona. W takim przypadku deklaracja celna zawiera co najmniej takie dane, jak deklaracja skrócona, i do czasu przyjęcia tej ostatniej zgodnie z art. 63 posiada ona status deklaracji skróconej.

Organy celne mogą zezwolić na złożenie deklaracji celnej w urzędzie celnym przywozu, który nie jest urzędem celnym wjazdu, o ile ten urząd bezzwłocznie przekaże lub udostępni drogą elektroniczną urzędowi celnemu wjazdu niezbędne dane.

2. W przypadku gdy deklaracja celna jest złożona w inny sposób niż przy wykorzystaniu technologii przetwarzania danych, organy celne stosują taki sam poziom oceny zarządzania ryzykiem, jak w przypadku deklaracji skróconych sporządzonych przy wykorzystaniu techniki przetwarzania danych.

▼B

Artykuł 37

1. Towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty podlegają, od chwili ich wprowadzenia, dozorowi celnemu. Mogą one podlegać ►M4 kontrola celna ◄ zgodnie z obowiązującymi przepisami.

▼B

2. Pozostają one pod dozorem celnym tak długo, jak jest to niezbędne do określenia ich statusu celnego, a w przypadku towarów niewspólnotowych i bez uszczerbku dla art. 82 ust. 1 aż do zmiany ich statusu celnego bądź wprowadzenia do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego albo ich powrotnego wywozu bądź zniszczenia zgodnie z art. 182.

Artykuł 38

1. Towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty zostają bezzwłocznie przewiezione przez osobę, która dokonała wprowadzenia, trasą określoną przez organy celne i zgodnie z ich instrukcjami:

a) do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne albo w inne miejsce wyznaczone lub uznane przez te organy, bądź

b) do wolnego obszaru celnego, jeżeli towary mają być wprowadzone bezpośrednio do tego wolnego obszaru celnego;

— drogą morską lub powietrzną, lub

— drogą lądową bez przejazdu przez inną część obszaru celnego Wspólnoty, o ile wolny obszar celny przylega do granicy lądowej Państwa Członkowskiego i państwa trzeciego.

2. Każda osoba przejmująca odpowiedzialność za przewóz towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Wspólnoty, w szczególności w wyniku przeładunku, staje się odpowiedzialna za wykonanie zobowiązania określonego w ust. 1.

3. Towary, które pozostając wciąż poza obszarem celnym Wspólnoty, mogą podlegać kontroli organów celnych Państwa Członkowskiego zgodnie z przepisami obowiązującymi, w szczególności w wyniku umowy zawartej między tym Państwem Członkowskim i państwem trzecim, są traktowane jak towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty.

4. Przepis ust. 1 lit. a) nie stanowi przeszkody dla stosowania obowiązujących przepisów dotyczących ruchu turystycznego, ruchu przygranicznego, obrotu pocztowego lub ruchu o mało istotnym znaczeniu gospodarczym, pod warunkiem że możliwości dozoru i kontroli celnej nie będą tym samym zagrożone.

▼M4

5. Przepisów ust. 1 — 4 i art. 36a — 36c oraz art. 39 — 53 nie stosuje się do towarów, które czasowo opuściły obszar celny Wspólnoty podczas transportu drogą morską lub powietrzną pomiędzy dwoma miejscami znajdującymi się na tym obszarze, pod warunkiem że przewóz został dokonany drogą bezpośrednią rejsowym samolotem lub statkiem linii lotniczych bądź linii żeglugowych, bez postoju poza obszarem celnym Wspólnoty.

▼B

6. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do towarów przewożonych przez morze terytorialne lub przestrzeń powietrzną Państw Członkowskich na pokładzie statków wodnych lub powietrznych, których miejscem przeznaczenia nie jest port lub port lotniczy usytuowany w tych Państwach Członkowskich.

▼B

Artykuł 39

1. Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej zobowiązanie określone w art. 38 ust. 1 nie może zostać wykonane, osoba, na której spoczywa wykonanie tego obowiązku, lub każda inna osoba działająca w jej imieniu bezzwłocznie informuje organy celne o tej sytuacji. Jeżeli nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej nie spowodowały całkowitej utraty towarów, organy celne ponadto dokładnie informuje się o miejscu, w którym znajdują się towary.

2. Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej statek wodny lub powietrzny określony w art. 38 ust. 6 zmuszony jest do tymczasowego zawinięcia do portu lub lądowania na obszarze celnym Wspólnoty, a zobowiązanie określone w art. 38 ust. 1 nie może zostać wykonane, osoba wprowadzająca statek wodny lub powietrzny na obszar celny Wspólnoty lub każda inna osoba działająca w jej imieniu bezzwłocznie informuje organy celne o tej sytuacji.

3. Organy celne określają środki, jakie należy podjąć w celu umożliwienia sprawowania dozoru celnego towarów określonych w ust. 1, jak również towarów znajdujących się na pokładzie statku wodnego lub powietrznego w okolicznościach określonych w ust. 2, oraz zapewnienia, o ile okaże się to konieczne, aby zostały one później dostarczone do urzędu celnego albo innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez te organy.

ROZDZIAŁ 2

PRZEDSTAWIENIE TOWARÓW ORGANOM CELNYM

▼M4

Artykuł 40

Towary wprowadzone na obszar celny Wspólnoty zostają przedstawione organom celnym przez osobę, która wprowadziła je na ten obszar lub, w zależności od przypadku, przez osobę, która przejęła odpowiedzialność za przewóz towarów po ich wprowadzeniu, z wyjątkiem towarów przewożonych środkami transportu będącymi jedynie w tranzycie przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego bez postoju na tym obszarze. Osoba zgłaszająca towary powołuje się na deklarację skróconą lub deklarację celną uprzednio złożoną w odniesieniu do tych towarów.

▼B

Artykuł 41

Przepis art. 40 nie stanowi przeszkody dla stosowania przepisów obowiązujących w odniesieniu do towarów:

a) przewożonych przez podróżnych;

b) objętych procedurą celną bez ich przedstawiania organom celnym.

Artykuł 42

Po przedstawieniu organom celnym towary mogą, za zgodą tych organów, zostać poddane rewizji lub mogą zostać pobrane ich próbki w celu nadania tym towarom przeznaczenia celnego.

▼B

ROZDZIAŁ 3

▼M4

ROZŁADUNEK TOWARÓW PRZEDSTAWIANYCH ORGANOM CELNYM

_____

▼B

Artykuł 46

1. Towary mogą być rozładowane lub przeładowane ze środka transportu, na którym się znajdują, wyłącznie po uzyskaniu pozwolenia organów celnych, w miejscach wyznaczonych lub uznanych przez te organy.

Jednakże w przypadku bezpośredniego zagrożenia wymagającego natychmiastowego rozładunku wszystkich towarów lub ich części uzyskanie takiego pozwolenia nie jest wymagane. W takim przypadku należy o tym bezzwłocznie poinformować organy celne.

2. W celu przeprowadzenia kontroli towarów, jak również kontroli środka transportu, na którym się one znajdują, organy celne mogą w każdej chwili zażądać rozładowania i rozpakowania towarów.

Artykuł 47

Bez pozwolenia organów celnych towary nie mogą zostać podjęte z miejsca ich pierwotnego złożenia.

ROZDZIAŁ 4

OBOWIĄZEK NADANIA PRZEZNACZENIA CELNEGO TOWAROM PRZEDSTAWIONYM ORGANOM CELNYM

Artykuł 48

Towary niewspólnotowe przedstawione organom celnym otrzymują dopuszczalne dla nich przeznaczenie celne.

Artykuł 49

1. Jeżeli towary objęte są deklaracją skróconą, to formalności niezbędne do nadania im przeznaczenia celnego muszą zostać dokonane w następujących terminach:

a) 45 dni od daty złożenia deklaracji skróconej – w przypadku towarów przewożonych drogą morską,

b) 20 dni od daty złożenia deklaracji skróconej – w przypadku towarów przewożonych drogą inną niż morska.

2. Jeżeli uzasadniają to zaistniałe okoliczności, organy celne mogą wyznaczyć termin krótszy lub zezwolić na przedłużenie terminów określonych w ust. 1. Takie przedłużenie nie może jednakże być dłuższe niż faktycznie niezbędne w określonej sytuacji.

▼B

ROZDZIAŁ 5

CZASOWE SKŁADOWANIE TOWARÓW

Artykuł 50

Towary przedstawione organom celnym nabywają, z chwilą ich przedstawienia, status towarów składowanych czasowo do czasu nadania im przeznaczenia celnego. Towary takie są zwane dalej „towarami składowanymi czasowo".

Artykuł 51

1. Towary składowane czasowo mogą znajdować się jedynie w miejscach uznanych przez organy celne i na warunkach określonych przez te organy.

2. Organy celne mogą zażądać od osoby będącej w posiadaniu towarów złożenia zabezpieczenia w celu zapewnienia spłaty każdego długu celnego, który może powstać na mocy art. 203 lub 204.

Artykuł 52

Bez uszczerbku dla art. 42 towary składowane czasowo mogą zostać poddane jedynie zabiegom, które mają na celu zachowanie ich w niezmienionym stanie, bez zmiany ich wyglądu lub parametrów technicznych.

Artykuł 53

1. Wobec towarów, dla których formalności niezbędne do nadania im przeznaczenia celnego nie zostały zapoczątkowane w terminie określonym zgodnie z art. 49, organy celne podejmują bezzwłocznie wszelkie niezbędne działania, łącznie ze sprzedażą towarów, w celu uregulowania ich sytuacji.

2. Organy celne mogą, na ryzyko i koszt osoby będącej w posiadaniu towarów, zarządzić do czasu uregulowania sytuacji towarów ich przeniesienie w specjalne miejsce znajdujące się pod ich dozorem.

ROZDZIAŁ 6

PRZEPISY STOSOWANE DO TOWARÓW NIEWSPÓLNOTOWYCH, KTÓRE PRZEMIESZCZAŁY SIĘ W RAMACH PROCEDURY TRANZYTU

Artykuł 54

Do towarów, które przy wprowadzaniu na obszar celny Wspólnoty są już objęte procedurą tranzytu, nie stosuje się przepisów art. 38, z wyjątkiem ust. 1 lit. a) oraz art. 39–53.

▼B

Artykuł 55

Jeżeli towary niewspólnotowe przewożone w ramach procedury tranzytu osiągnęły miejsce przeznaczenia na obszarze celnym Wspólnoty i zostały przedstawione organom celnym zgodnie z przepisami regulującymi tranzyt, stosuje się przepisy art. ►M1 42 ◄–53.

ROZDZIAŁ 7

INNE PRZEPISY

Artykuł 56

Jeżeli wymagają tego zaistniałe okoliczności, organy celne mogą zarządzić zniszczenie przedstawionych im towarów. Organy celne informują o tym osobę władającą towarami. Zniszczenia towarów dokonywane jest na koszt tej osoby.

Artykuł 57

Jeżeli organy celne stwierdzą, że towary zostały wprowadzone na obszar celny Wspólnoty z naruszeniem przepisów lub zostały usunięte spod dozoru celnego, podejmują wszelkie niezbędne działania, łącznie ze sprzedażą towarów, w celu uregulowania ich sytuacji.

TYTUŁ IV

PRZEZNACZENIE CELNE

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 58

1. Jeżeli przepisy nie stanowią inaczej, towary, niezależnie od ich rodzaju, ilości, pochodzenia, miejsca wysyłki lub miejsca przeznaczenia, mogą w każdym czasie na określonych warunkach otrzymać przeznaczenie celne.

2. Przepis ust. 1 nie stanowi przeszkody dla stosowania zakazów lub ograniczeń wynikających ze względów moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia, życia osób i zwierząt lub ochrony roślin, ochrony dóbr narodowych mających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną albo ochrony własności przemysłowej i handlowej.

ROZDZIAŁ 2

PROCEDURY CELNE

Sekcja 1

Objęcie towarów procedurą celną

Artykuł 59

1. Każdy towar, który ma zostać objęty procedurą celną, zostaje zgłoszony do tej procedury.

▼B

2. Towary wspólnotowe zgłoszone do procedury wywozu, procedury uszlachetniania biernego, procedury tranzytu lub procedury składu celnego podlegają dozorowi celnemu od chwili przyjęcia zgłoszenia celnego aż do opuszczenia obszaru celnego Wspólnoty lub ich zniszczenia bądź do czasu unieważnienia zgłoszenia celnego.

Artykuł 60

Tam gdzie nie określają tego wspólnotowe przepisy prawa celnego, Państwa Członkowskie wyznaczają zakres właściwości poszczególnych urzędów celnych usytuowanych na ich terytoriach, uwzględniając w razie potrzeby rodzaj towarów lub procedurę celną, którą mają zostać objęte.

Artykuł 61

Zgłoszenie celne dokonywane jest:

a) w formie pisemnej; lub

b) z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych, jeżeli przewidują to przepisy przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu lub zezwolą na to organy celne albo

c) w formie zgłoszenia ustnego lub każdej innej czynności, przez którą osoba władająca towarami wyraża wolę objęcia ich procedurą celną, o ile możliwość taka jest zgodna z przepisami przyjętymi zgodnie z procedurą Komitetu.

A. **Zgłoszenia w formie pisemnej**

I. Procedura zwykła

Artykuł 62

1. Zgłoszenia w formie pisemnej dokonuje się na formularzu zgodnym z oficjalnym, przewidzianym w tym celu wzorem. Są one podpisane i zawierają wszystkie elementy niezbędne do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary.

2. Do zgłoszenia dołącza się wszystkie dokumenty, których przedłożenie jest wymagane dla zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary.

Artykuł 63

Pod warunkiem przedstawienia towarów organom celnym zgłoszenia, które spełniają warunki określone w art. 62, są natychmiast przyjmowane przez te organy.

Artykuł 64

1. Z zastrzeżeniem art. 5 zgłoszenia celnego może dokonać każda osoba, która przedstawi lub doprowadzi do przedstawienia właściwym organom celnym towaru, którego dotyczy zgłoszenie, razem ze wszystkimi dokumentami, których przedłożenie jest niezbędne do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której towar jest zgłaszany.

▼B

2. Jednakże:

a) gdy przyjęcie zgłoszenia celnego nakłada na określoną osobę szczególne obowiązki, zgłoszenia dokonuje ta osoba lub dokonuje się go na jej rzecz;

b) zgłaszający musi mieć swoją siedzibę we Wspólnocie.

Jednakże warunek posiadania siedziby we Wspólnocie nie dotyczy osób, które:

— dokonują zgłoszenia do procedury tranzytu lub odprawy czasowej;

— zgłaszają towary sporadycznie, pod warunkiem że organy celne uznają to za uzasadnione.

3. Przepis ust. 2 lit. b) nie stanowi przeszkody dla stosowania przez Państwa Członkowskie postanowień umów dwustronnych zawartych z państwami trzecimi lub stosowania zwyczajowych praktyk o podobnym skutku pozwalających osobom z wymienionych państw dokonywać zgłoszenia celnego na obszarze tych Państw Członkowskich, z zastrzeżeniem wzajemności.

Artykuł 65

Po przyjęciu zgłoszenia przez organy celne zgłaszający może dokonać, na własną prośbę, sprostowania jednego lub kilku elementów zgłoszenia. Sprostowanie nie może spowodować, aby zgłoszenie dotyczyło towarów innych niż te, które początkowo były nim objęte.

Jednakże organy celne nie zezwalają na dokonanie jakiegokolwiek sprostowania, jeżeli odpowiedni wniosek został przedstawiony po tym, jak organy te:

a) poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów, lub

b) stwierdziły nieprawidłowość danych zawartych w zgłoszeniu, lub

c) zwolniły towary.

Artykuł 66

1. Jeżeli zgłaszający przedstawi dowód, że towar został zgłoszony omyłkowo do procedury celnej właściwej temu zgłoszeniu lub że w wyniku zaistnienia szczególnych okoliczności objęcie towaru procedurą celną, do której został zgłoszony, nie jest już dalej uzasadnione, organy celne, na wniosek zgłaszającego, unieważniają już przyjęte zgłoszenie.

Jednakże jeżeli organy celne poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów, wniosek o unieważnienie zgłoszenia może zostać uwzględniony jedynie po przeprowadzeniu takiej rewizji.

2. Z wyjątkiem przypadków określonych zgodnie z procedurą Komitetu zgłoszenie po zwolnieniu towarów nie może zostać unieważnione.

3. Unieważnienie zgłoszenia pozostaje bez wpływu na stosowanie obowiązujących przepisów karnych.

▼B

Artykuł 67

Jeżeli szczególne przepisy nie stanowią inaczej, datą, którą należy uwzględniać przy stosowaniu wszelkich przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary, jest data przyjęcia zgłoszenia przez organy celne.

Artykuł 68

W celu weryfikacji zgłoszeń przyjętych przez organy celne mogą one przeprowadzić:

a) kontrolę zgłoszenia i załączonych do niego dokumentów. W celu sprawdzenia prawidłowości danych zawartych w zgłoszeniu organy celne mogą zażądać od zgłaszającego przedstawienia innych dokumentów,

b) rewizję towarów z jednoczesnym ewentualnym pobraniem próbek w celu dokonania ich dalszej analizy lub dokładniejszej kontroli.

Artykuł 69

1. Przewóz towarów do miejsc, w których mają być poddane rewizji oraz ewentualnie zostaną pobrane ich próbki i dokonane zostaną wszystkie inne zabiegi wymagane do przeprowadzenia takiej rewizji lub pobrania próbek, dokonywany jest przez zgłaszającego lub na jego odpowiedzialność. Koszty związane z tym przewozem ponosi zgłaszający.

2. Zgłaszający ma prawo do obecności przy rewizji towarów oraz przy ewentualnym pobieraniu próbek. Organy celne, jeżeli uznają to za potrzebne, mogą zażądać obecności zgłaszającego lub jego przedstawiciela przy rewizji lub przy pobieraniu próbek, w celu udzielenia pomocy przy przeprowadzaniu takiej rewizji czy też przy pobieraniu próbek.

3. Pobranie próbek przez organy celne dokonane zgodnie z obowiązującymi przepisami nie pociąga za sobą konieczności zapłaty odszkodowania ze strony organów celnych. Jednak koszty wykonanych analiz lub przeprowadzonej kontroli ponoszone są przez te organy.

Artykuł 70

1. Jeżeli rewizja dotyczy jedynie części towarów objętych zgłoszeniem, to jej wyniki odnoszą się do całości towarów objętych tym zgłoszeniem.

Jednakże jeżeli zgłaszający uzna, że wyniki częściowej rewizji towarów nie są reprezentatywne dla pozostałej części zgłaszanych towarów, może zwrócić się z wnioskiem o przeprowadzenie dodatkowej rewizji.

2. Do celów stosowania ust. 1, jeżeli formularz zgłoszenia obejmuje kilka pozycji towarowych, to elementy zgłoszenia dotyczące każdej pozycji uważane są za odrębne zgłoszenie.

▼B

Artykuł 71

1. Podstawę stosowania przepisów regulujących procedurę celną, którą objęte są towary, stanowią wyniki dokonanej weryfikacji zgłoszenia.

2. W przypadku niedokonania weryfikacji zgłoszenia przepisy określone w ust. 1 stosuje się na podstawie danych zawartych w zgłoszeniu.

Artykuł 72

1. Organy celne podejmują czynności pozwalające na ustalenie lub zapewnienie tożsamości towarów, jeżeli jest to niezbędne do przestrzegania warunków procedury celnej, do której towary zostały zgłoszone.

2. Umieszczone na towarach lub środkach transportu środki identyfikacyjne mogą zostać usunięte lub zniszczone tylko przez organy celne lub za ich zezwoleniem, chyba że w następstwie nieprzewidzianych okoliczności bądź działania siły wyższej ich usunięcie lub zniszczenie okaże się niezbędne do zapewnienia ochrony towarów lub środków transportu.

Artykuł 73

1. Bez uszczerbku dla art. 74, jeżeli spełnione zostaną warunki objęcia towarów daną procedurą i o ile towary nie są przedmiotem ograniczeń lub zakazów, organy celne zwalniają towary po dokonaniu weryfikacji zgłoszenia lub jego przyjęciu bez weryfikacji. Dotyczy to również sytuacji, gdy weryfikacja nie może zostać zakończona w uzasadnionym terminie i gdy obecność towarów do celów tej weryfikacji nie jest już konieczna.

2. Zwolnienie udzielane jest jednorazowo dla całości towarów objętych jednym zgłoszeniem.

Do celów stosowania niniejszego ustępu, jeżeli formularz zgłoszenia obejmuje kilka pozycji towarowych, wówczas dane zawarte w zgłoszeniu dotyczące każdej pozycji uważane są za odrębne zgłoszenie.

Artykuł 74

1. Jeżeli przyjęcie zgłoszenia celnego powoduje powstanie długu celnego, towary, których dotyczy to zgłoszenie, mogą zostać zwolnione jedynie w przypadku, gdy kwota długu celnego została zapłacona lub zabezpieczona. Jednakże bez uszczerbku dla ust. 2 przepisu tego nie stosuje się do procedury odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Jeżeli stosując przepisy właściwe dla procedury celnej, do której zostały zgłoszone towary, organy celne zażądają złożenia zabezpieczenia, zwolnienie wymienionych towarów do tej procedury celnej może zostać udzielone jedynie po złożeniu takiego zabezpieczenia.

▼B

Artykuł 75

W celu uregulowania sytuacji towarów podejmuje się wszelkie niezbędne działania, łącznie z orzeczeniem przepadku i sprzedażą towarów, które:

a) nie mogły zostać zwolnione ze względu na to, że:

— ich rewizja nie mogła zostać podjęta lub kontynuowana w terminach wyznaczonych przez organy celne z przyczyn zależnych od zgłaszającego; bądź

— nie przedstawiono dokumentów, od których uzależnione jest ich objęcie procedurą celną; bądź

— należności celne przywozowe lub wywozowe nie zostały uiszczone albo zabezpieczone w wymaganych terminach; bądź

— są przedmiotem zakazów lub ograniczeń;

b) po dokonaniu zwolnienia nie zostały usunięte w rozsądnym terminie.

II. Procedury uproszczone

Artykuł 76

1. W celu usprawnienia przebiegu formalności i procedur, zapewniając prawidłowe wykonanie czynności, organy celne mogą zezwolić na warunkach określonych zgodnie z procedurą Komitetu, aby:

a) zgłoszenie określone w art. 62 nie zawierało niektórych elementów określonych w ust. 1 tego artykułu lub aby nie dołączano do niego niektórych dokumentów określonych w ust. 2 wymienionego artykułu;

b) zamiast zgłoszenia określonego w art. 62 złożono dokument handlowy lub urzędowy wraz z wnioskiem o objęcie towarów daną procedurą;

c) zgłoszenie towarów do danej procedury zostało dokonane przez wpisanie towarów do ewidencji; w tym przypadku organy celne mogą zwolnić zgłaszającego z obowiązku przedstawienia towarów organom celnym.

Zgłoszenie uproszczone, dokument handlowy lub urzędowy bądź wpis do ewidencji muszą zawierać elementy niezbędne do identyfikacji towarów. Wpis do ewidencji musi wskazywać datę jego dokonania.

2. Z wyjątkiem przypadków określonych zgodnie z procedurą Komitetu zgłaszający jest zobowiązany do przedstawienia zgłoszenia uzupełniającego mogącego mieć charakter całościowy, okresowy lub podsumowujący.

▼B

3. Zgłoszenia uzupełniające stanowią jeden niepodzielny akt ze zgłoszeniami uproszczonymi określonymi w ust. 1 lit. a), b) lub c). Nabierają one mocy prawnej z dniem przyjęcia zgłoszenia uproszczonego. W przypadkach określonych w ust. 1 lit. c) wpisanie do ewidencji ma tę samą moc prawną co przyjęcie zgłoszenia określonego w art. 62.

4. Procedury uproszczone dla procedury tranzytu wspólnotowego określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

B. **Inne zgłoszenia**

Artykuł 77

►M3 1. ◄ Jeżeli zgłoszenia celnego dokonano z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych w rozumieniu art. 61 lit. b), w formie ustnej lub w każdy inny sposób zgodnie z art. 61 lit. c), przepisy art. 62–76 stosuje się odpowiednio, bez uszczerbku dla wymienionych tam zasad.

▼M3

2. Jeżeli zgłoszenie celne dokonywane jest z zastosowaniem technik przetwarzania danych, organy celne mogą zezwolić, by dokumenty towarzyszące określone w art. 62 ust. 2, nie były przedstawiane wraz ze zgłoszeniem. W takim przypadku dokumenty te przechowuje się do dyspozycji organów celnych.

▼B

C. **Kontrola zgłoszeń po zwolnieniu towarów**

Artykuł 78

1. Po zwolnieniu towarów organy celne mogą z urzędu lub na wniosek zgłaszającego ►C1 dokonać kontroli zgłoszenia ◄.

2. Po dokonaniu zwolnienia towarów organy celne mogą, w celu upewnienia się o prawidłowości danych zawartych w zgłoszeniu, przystąpić do kontroli dokumentów i danych handlowych dotyczących operacji przywozu lub wywozu towarów objętych zgłoszeniem oraz późniejszych operacji handlowych dotyczących tych samych towarów. Kontrole te mogą być przeprowadzone u zgłaszającego bądź u każdej osoby bezpośrednio lub pośrednio zainteresowanej zawodowo tymi operacjami, jak również u każdej innej osoby posiadającej dla potrzeb zawodowych wymienione dokumenty i dane. Organy te mogą również przeprowadzić rewizję towarów, o ile istnieje jeszcze możliwość ich okazania.

3. Jeżeli z kontroli zgłoszenia lub kontroli po zwolnieniu towarów wynika, że przepisy regulujące właściwą procedurę celną zostały zastosowane w oparciu o nieprawidłowe lub niekompletne dane, organy celne podejmują, zgodnie z wydanymi przepisami, niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują.

▼B

Sekcja 2

Dopuszczenie do swobodnego obrotu

Artykuł 79

Dopuszczenie do swobodnego obrotu nadaje towarowi niewspólnotowemu status celny towaru wspólnotowego.

Wymaga ono zastosowania środków polityki handlowej, spełnienia pozostałych formalności wymaganych przy przywozie towarów, jak również ►C1 zastosowania należności prawnie należnych. ◄

Artykuł 80

1. W drodze odstępstwa od art. 67 i pod warunkiem że należności celne przywozowe za towar są należnościami określonymi w art. 4 ust. 10 tiret pierwsze, a obniżenie stawki tych należności nastąpiło po dniu przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu, lecz przed dniem zwolnienia towaru, zgłaszający może wystąpić z wnioskiem o zastosowanie korzystniejszej stawki.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli towary nie mogły zostać zwolnione z przyczyn zależnych jedynie od zgłaszającego.

Artykuł 81

Jeżeli przesyłka zawiera towary o różnej klasyfikacji taryfowej i traktowanie każdego z tych towarów zgodnie z ich klasyfikacją taryfową do celów dokonania zgłoszenia pociągnęłoby za sobą pracę i koszty nieproporcjonalnie wysokie w stosunku do kwoty należności celnych przywozowych, organy celne mogą, na wniosek zgłaszającego, wyrazić zgodę, aby należności celne przywozowe zostały pobrane od całej przesyłki, zgodnie z klasyfikacją taryfową towarów, które podlegają najwyższej stawce należności przywozowych.

Artykuł 82

1. Towary dopuszczone do swobodnego obrotu z zastosowaniem zerowej lub obniżonej stawki należności ze względu na ich przeznaczenie pozostają pod dozorem celnym. Dozór celny zostaje zakończony, jeżeli warunki zastosowania obniżonej lub zerowej stawki nie muszą być dalej spełniane, w przypadku gdy towary zostały wywiezione lub zniszczone bądź gdy użycie towarów w celach innych niż te, które są wymagane dla zastosowania obniżonej lub zerowej stawki, zostało dopuszczone pod warunkiem uiszczenia należnych opłat.

2. Wobec towarów określonych w ust. 1 przepisy art. 88 i 90 stosuje się odpowiednio.

▼B

Artykuł 83

Towary dopuszczone do swobodnego obrotu tracą status celny towarów wspólnotowych, gdy:

a) zgłoszenie o dopuszczenie do swobodnego obrotu zostanie unieważnione po dokonaniu ich zwolnienia ►M1 ——————— ◄, lub

b) należności celne przywozowe za te towary są zwracane lub umarzane:

— w ramach procedury uszlachetniania czynnego z zastosowaniem systemu ceł zwrotnych,

lub

— dla towarów wadliwych bądź niezgodnych z warunkami kontraktu, zgodnie z art. 238, lub

— w sytuacjach określonych w art. 239, gdy zwrot albo umorzenie uwarunkowane jest wywozem towarów, ich powrotnym wywozem lub otrzymaniem innego równoważnego przeznaczenia celnego.

Sekcja 3

Procedury zawieszające i gospodarcze procedury celne

A. **Przepisy wspólne dla kilku procedur**

Artykuł 84

1. Dla art. 85–90:

a) gdy używa się określenia „procedura zawieszająca”, odnosi się ono w przypadku towarów niewspólnotowych do następujących procedur:

— tranzytu zewnętrznego;

— składu celnego;

— uszlachetniania czynnego z zastosowaniem systemu zawieszeń;

— przetwarzania pod kontrolą celną;

— odprawy czasowej;

b) gdy używa się określenia „gospodarcza procedura celna”, odnosi się ono do następujących procedur:

— składu celnego;

— uszlachetniania czynnego;

— przetwarzania pod kontrolą celną;

— odprawy czasowej;

— uszlachetniania biernego.

▼B

2. „Towary przywożone” to towary objęte procedurą zawieszającą oraz towary, które w ramach uszlachetniania czynnego z zastosowaniem systemu ceł zwrotnych poddane zostały formalnościom dopuszczenia do swobodnego obrotu oraz formalnościom określonym w art. 125.

3. „Towary w stanie niezmienionym” to towary przywożone, które w ramach procedury uszlachetniania czynnego i przetwarzania pod kontrolą celną nie zostały poddane żadnym formom uszlachetnienia lub przetworzenia.

Artykuł 85

Korzystanie z każdej gospodarczej procedury celnej uzależnione jest od uzyskania pozwolenia organów celnych.

Artykuł 86

Bez uszczerbku dla dodatkowych szczególnych warunków przewidzianych dla danej procedury pozwolenie określone w art. 85 i art. 100 ust. 1 wydawane jest jedynie:

— osobom, które udzielą wszelkich gwarancji niezbędnych do prawidłowego przebiegu procedury;

— gdy organy celne mogą zapewnić dozór i kontrolę procedury bez konieczności stosowania środków administracyjnych niewspółmiernych do istniejącej potrzeby gospodarczej.

Artykuł 87

1. Warunki stosowania danej procedury określane są w pozwoleniu.

2. Posiadacz pozwolenia ma obowiązek informować organy celne o każdej zmianie, która nastąpiła po wydaniu tego pozwolenia i może mieć wpływ na jego utrzymanie lub zakres.

▼M1

Artykuł 87a

W przypadkach określonych w art. 4 ust. 7 tiret pierwsze zdanie drugie, każdy produkt lub każdy towar uzyskany z ►C2 towaru objętego procedurą zawieszającą uważany jest za objęty tą samą procedurą. ◄

▼B

Artykuł 88

Organy celne mogą uzależnić objęcie towarów procedurą zawieszającą od złożenia zabezpieczenia w celu zapewnienia uiszczenia długu celnego mogącego powstać w stosunku do tych towarów.

W ramach szczególnej procedury zawieszającej mogą zostać ustanowione szczegółowe przepisy dotyczące składania zabezpieczenia.

▼B

Artykuł 89

1. Procedura zawieszająca będąca jednocześnie gospodarczą procedurą celną zostaje zakończona, gdy towary objęte tą procedurą bądź produkty kompensacyjne lub przetworzone uzyskane pod tą procedurą ►C1 otrzymają nowe dopuszczalne przeznaczenie celne. ◄

2. Organy celne podejmują wszelkie niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji towarów, wobec których procedura nie została zakończona zgodnie z określonymi warunkami.

Artykuł 90

Prawa i obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z gospodarczej procedury celnej mogą, zgodnie z warunkami określonymi przez organy celne, zostać przeniesione kolejno na inne osoby spełniające warunki wymagane do korzystania z tej procedury.

B. **Tranzyt zewnętrzny**

I. Przepisy ogólne

Artykuł 91

1. Procedura tranzytu zewnętrznego pozwala na przemieszczanie z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Wspólnoty:

a) towarów niewspólnotowych, niepodlegających w tym czasie należnościom celnym przywozowym i innym opłatom ani środkom polityki handlowej;

▼M2

b) towary wspólnotowe, w przypadkach i na warunkach określonych zgodnie z procedurą Komitetu, w celu uniknięcia sytuacji, w których produkty objęte środkami lub korzystające ze środków w wywozie mogłyby unikać tych środków lub korzystać z nich bez uzasadnienia.

▼B

2. Przemieszczanie określone w ust. 1 odbywa się:

a) z zastosowaniem procedury zewnętrznego tranzytu wspólnotowego; lub

b) z zastosowaniem karnetu TIR (konwencja TIR), pod warunkiem że:

1) rozpoczęło się lub ma się zakończyć poza Wspólnotą; lub

2) dotyczy przesyłek towarów, które mają zostać rozładowane na obszarze celnym Wspólnoty i które są przewożone wraz z towarami przeznaczonymi do rozładowania w krajach trzecich; lub

3) chodzi o przewóz z jednego do drugiego miejsca znajdującego się we Wspólnocie przez terytorium państwa trzeciego;

c) z zastosowaniem karnetu ATA ►M1 ——————— ◄ używanego jako dokument tranzytowy;

▼B

d) z zastosowaniem manifestu reńskiego (art. 9 poprawionej Konwencji w sprawie żeglugi na Renie); lub

e) z zastosowaniem formularza 302 przewidzianego w ramach Porozumienia między Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącego statusu ich Sił Zbrojnych, podpisanego w Londynie dnia 19 czerwca 1951 r.; lub

f) drogą pocztową (łącznie z paczkami pocztowymi).

3. Procedurę tranzytu zewnętrznego stosuje się bez uszczerbku dla odrębnych przepisów mających zastosowanie do przemieszczania towarów objętych gospodarczą procedurą celną.

▼M2

Artykuł 92

1. Procedura tranzytu zewnętrznego zostaje zakończona, a obowiązki zobowiązanego spełnione, gdy towary objęte tą procedurą i właściwe dokumenty zostaną przedstawione, zgodnie z przepisami tej procedury, w urzędzie celnym przeznaczenia.

2. Organy celne zamykają procedurę tranzytu zewnętrznego, jeżeli są w stanie stwierdzić, na podstawie porównania danych dostępnych w urzędzie wyjścia i danych dostępnych w urzędzie przeznaczenia, że procedura została w prawidłowy sposób zakończona.

▼B

II. Szczególne przepisy dotyczące wspólnotowego tranzytu zewnętrznego

Artykuł 93

Procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nie stosuje się do przewozów dokonywanych przez terytorium państwa trzeciego, chyba że:

a) taka możliwość została przewidziana umową międzynarodową; lub

b) przejazd przez ten kraj odbywa się z zastosowaniem jednolitego dokumentu przewozowego wystawionego na obszarze celnym Wspólnoty; w tym wypadku działanie procedury na terytorium państwa trzeciego zostaje zawieszone.

▼M2

Artykuł 94

1. Podstawowy zobowiązany składa zabezpieczenie w celu zapewnienia pokrycia długu celnego i innych opłat ponoszonych w odniesieniu do towaru.

2. Zabezpieczenie jest:

a) gwarancją pojedynczą obejmującą jedną operację tranzytu; lub

b) gwarancją generalną obejmującą pewną liczbę operacji tranzytu, jeżeli podstawowy zobowiązany uzyskał zezwolenie organów celnych Państwa Członkowskiego, w którym ma siedzibę na złożenie tego typu zabezpieczenia.

▼M2

3. Zezwolenie określone w ust. 2 lit. b) udzielane jest tylko osobom, które:

a) mają siedzibę we Wspólnocie;

b) regularnie korzystają z procedur tranzytu wspólnotowego lub o których organy celne wiedzą, że są w stanie spełnić obowiązki związane z tymi procedurami; i

c) nie popełniły żadnego rażącego lub wielokrotnego naruszenia przepisów celnych lub podatkowych.

4. Osoby, które spełniają wymagania organów celnych w zakresie podwyższonych standardów wiarygodności, mogą uzyskać pozwolenie na złożenie gwarancji generalnej w obniżonej kwocie lub mogą zostać zwolnione z obowiązku złożenia zabezpieczenia. Dodatkowe kryteria udzielania takiego pozwolenia obejmują:

a) prawidłowe korzystanie z procedur tranzytu wspólnotowego w określonym czasie;

b) współpracę z organami celnymi; i

c) w odniesieniu do zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia, dobrą sytuację finansową, wystarczającą dla spełnienia zobowiązań tych osób.

Szczegółowe zasady dotyczące zezwoleń udzielanych z zastosowaniem niniejszego ustępu określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

5. Zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia udzielone zgodnie z ust. 4 nie obejmuje operacji zewnętrznego tranzytu wspólnotowego towarów, które uważane są za towary podwyższonego ryzyka.

6. Zgodnie z zasadami w ust. 4 zastosowanie gwarancji generalnej w obniżonej wysokości może we wspólnotowym tranzycie zewnętrznym zostać czasowo zabronione, zgodnie z procedurą Komitetu, jako wyjątkowy środek w szczególnych okolicznościach.

7. Zgodnie z zasadami w ust. 4 zastosowanie gwarancji generalnej może we wspólnotowym tranzycie zewnętrznym zostać czasowo zabronione, zgodnie z procedurą Komitetu, dla towarów będących w ramach gwarancji generalnej przedmiotem nadużyć na wysoką skalę.

Artykuł 95

1. Z wyjątkiem przypadków określanych, w zależności od potrzeb, zgodnie z procedurą Komitetu, nie składa się zabezpieczenia przy:

a) przewozach drogą powietrzną;

b) przewozach towarów Renem i reńskimi drogami wodnymi;

c) przesyłaniu towarów rurociągami;

d) przewozach dokonywanych przez przedsiębiorstwa kolejowe Państw Członkowskich.

▼M2

2. Przypadki, w których dla transportów towarów innymi trasami żeglugowymi niż te, które zostały określone w lit. b), może zostać udzielone zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia, określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

Artykuł 96

1. Główny zobowiązany jest osobą uprawnioną do korzystania z procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego. Jest on odpowiedzialny za:

a) przedstawienie w wyznaczonym terminie w urzędzie celnym przeznaczenia towarów w nienaruszonym stanie i z zachowaniem środków zastosowanych przez organy celne w celu zapewnienia tożsamości towarów,

b) przestrzeganie przepisów procedury tranzytu wspólnotowego.

2. ►C1 Nie naruszając określonych w ust. 1 obowiązków głównego zobowiązanego ◄, osoba przewożąca towary lub ich odbiorca, który przyjmuje towary, wiedząc o tym, że są one objęte procedurą tranzytu wspólnotowego, jest również zobowiązany do przedstawienia ich w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie i z zachowaniem środków zastosowanych przez organy celne w celu zapewnienia tożsamości towarów.

▼M2

Artykuł 97

1. Szczegółowe zasady i tryb procedury tranzytowej oraz wyjątki od nich określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

2. Pod warunkiem zapewnienia wykonania odpowiednich środków wspólnotowych względem towarów:

a) Państwa Członkowskie mają prawo wprowadzania w stosunkach między sobą, w drodze dwustronnych lub wielostronnych uzgodnień, uproszczonych procedur zgodnych z kryteriami ustalanymi w zależności od okoliczności i mających zastosowanie do niektórych rodzajów obrotu lub do określonych przedsiębiorstw;

b) każde Państwo Członkowskie ma możliwość wprowadzania procedur uproszczonych, mających zastosowanie w niektórych okolicznościach w odniesieniu do towarów, które nie mają być przewożone przez terytorium innego Państwa Członkowskiego.

3. O wprowadzanych zgodnie z ust. 2 procedurach uproszczonych powiadamia się Komisję.

▼B

C. **Skład celny**

Artykuł 98

1. Procedura składu celnego pozwala na składowanie w składzie celnym:

a) towarów niewspólnotowych, które w czasie tego składowania nie podlegają należnościom celnym przywozowym ani środkom polityki handlowej;

▼B

b) towarów wspólnotowych, którym odrębne przepisy wspólnotowe dają możliwość korzystania, w związku z ich umieszczeniem w składzie celnym, ze środków zwykle stosowanych przy wywozie tego rodzaju towarów.

2. Składem celnym jest każde miejsce uznane przez organy celne i podlegające ich kontroli, w którym towary mogą być składowane zgodnie z ustalonymi warunkami.

3. Przypadki, w których towary określone w ust. 1, mogą być objęte procedurą składu celnego, nie będąc umieszczone w składzie celnym, określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 99

Skład celny może być składem publicznym lub składem prywatnym.

„Skład publiczny” oznacza skład celny, z którego może korzystać każda osoba w celu składowania towarów;

„skład prywatny” oznacza skład celny przeznaczony do składowania towarów przez prowadzącego skład.

Prowadzącym skład jest osoba posiadająca pozwolenie na prowadzenie składu celnego.

Korzystającym ze składu jest osoba związana zgłoszeniem objęcia towarów procedurą składu celnego lub osoba, na którą przeniesiono prawa i obowiązki tej pierwszej osoby.

Artykuł 100

1. Prowadzenie składu celnego uzależnione jest od uzyskania pozwolenia organów celnych, chyba że skład celny prowadzony jest przez organy celne.

2. Osoba, która zamierza prowadzić skład celny, musi złożyć pisemny wniosek zawierający niezbędne do otrzymania pozwolenia informacje, a w szczególności informacje uzasadniające gospodarczą potrzebę składowania. Pozwolenie określa warunki prowadzenia składu.

3. Pozwolenie udzielane jest tylko osobom mającym swoją siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 101

Prowadzący skład jest odpowiedzialny za:

a) zapewnienie, aby towary złożone w składzie celnym nie zostały usunięte spod dozoru celnego;

▼B

b) wykonywanie obowiązków wynikających ze składowania towarów objętych procedurą składu celnego; i

c) przestrzeganie szczególnych warunków określonych w pozwoleniu.

Artykuł 102

1. W drodze odstępstwa od art. 101, jeżeli pozwolenie dotyczy składu publicznego, może ono określać, że odpowiedzialność, określoną w art. 101 lit. a) i/lub lit. b), ponosi jedynie korzystający ze składu.

2. Korzystający ze składu jest zawsze odpowiedzialny za wykonywanie obowiązków wynikających z objęcia towarów procedurą składu celnego.

Artykuł 103

Prawa i obowiązki prowadzącego skład mogą zostać, za zgodą organów celnych, przeniesione na inną osobę.

Artykuł 104

Bez uszczerbku dla art. 88 organy celne mogą zażądać od prowadzącego skład złożenia gwarancji związanej z odpowiedzialnością określoną w art. 101.

Artykuł 105

Wyznaczona przez organy celne osoba prowadzi, w sposób określony przez te organy, ewidencję towarową wszystkich towarów objętych procedurą składu celnego. Prowadzenie ewidencji towarowej nie jest konieczne, gdy skład publiczny jest prowadzony przez organy celne.

Z zastrzeżeniem stosowania art. 86 organy celne mogą odstąpić od wymogu prowadzenia ewidencji towarowej, jeżeli odpowiedzialność, określoną w art. 101 lit. a) i/lub lit. b), ponosi jedynie korzystający ze składu oraz gdy objęcie towarów procedurą dokonywane jest na podstawie pisemnego zgłoszenia w ramach procedury zwykłej lub na podstawie dokumentu urzędowego, zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. b).

Artykuł 106

1. W razie zaistnienia potrzeby gospodarczej i o ile nie ogranicza to dozoru celnego, organy celne mogą dopuścić, aby:

a) towary wspólnotowe inne niż określone w art. 98 ust. 1 lit. b) były składowane w pomieszczeniach składu celnego;

b) towary niewspólnotowe zostały poddane w pomieszczeniach składu celnego procesom uszlachetniania pod procedurą uszlachetniania czynnego i zgodnie z warunkami tej procedury. Formalności, które mogą zostać pominięte w składzie celnym, określane są zgodnie z procedurą Komitetu;

▼B

c) towary niewspólnotowe zostały poddane w pomieszczeniach składu celnego procesom przetwarzania pod kontrolą celną i zgodnie z warunkami tej procedury. Formalności, które mogą zostać pominięte w składzie celnym, określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 towary nie są objęte procedurą składu celnego.

3. Organy celne mogą zażądać, aby towary określone w ust. 1 zostały ujęte w ewidencji towarowej określonej w art. 105.

Artykuł 107

Towary objęte procedurą składu celnego, z chwilą ich umieszczenia w składzie celnym, zostają ujęte w ewidencji towarowej określonej w art. 105.

Artykuł 108

1. Okres pozostawania towarów pod procedurą składu celnego jest nieograniczony.

Jednakże w wyjątkowych przypadkach organy celne mogą wyznaczyć termin, przed którego upływem korzystający ze składu musi nadać towarom nowe przeznaczenie celne.

2. Dla niektórych towarów, określonych w art. 98 ust. 1 lit. b) i objętych wspólną polityką rolną, mogą zostać określone odrębne terminy, zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 109

1. Towary przywożone mogą być poddane zwyczajowym zabiegom mającym na celu zapewnienie ich utrzymania, poprawienie ich wyglądu, jakości handlowej lub przygotowanie ich do dystrybucji bądź odsprzedaży.

O ile okaże się to niezbędne do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku, może zostać sporządzona lista przypadków, w których poddawanie takim zabiegom towarów podlegających wspólnej polityce rolnej jest zabronione.

2. Towary wspólnotowe określone w art. 98 ust. 1 lit. b), które są objęte procedurą składu celnego i podlegają wspólnej polityce rolnej, mogą zostać poddane jedynie takim zabiegom, które zostały wyraźnie przewidziane dla takich towarów.

3. Na dokonanie zabiegów określonych w ust. 1 akapit pierwszy oraz w ust. 2 należy uprzednio uzyskać pozwolenie organów celnych, które określą warunki, na jakich takie zabiegi mogą zostać dokonane.

4. Listy zabiegów określonych w ust. 1 i 2 ustalane są zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

Artykuł 110

Jeżeli uzasadniają to zaistniałe okoliczności, towary, które zostały objęte procedurą składu celnego, mogą zostać czasowo wyprowadzone ze składu celnego. Na takie wyprowadzenie należy uprzednio uzyskać od organów celnych pozwolenie określające warunki, na jakich może to nastąpić.

Na tych samych warunkach towary, w czasie gdy znajdują się poza składem celnym, mogą zostać poddane zabiegom określonym w art. 109.

Artykuł 111

Organy celne mogą zezwolić na przeniesienie towarów objętych procedurą składu celnego z jednego składu celnego do innego.

Artykuł 112

1. Jeżeli w odniesieniu do przywożonych towarów powstanie dług celny, a wartość celna tych towarów ustalona została w oparciu o cenę faktycznie zapłaconą lub należną wraz z zawartymi w niej kosztami składowania i utrzymania towarów w czasie ich pozostawania w składzie, to koszty te nie muszą być zawarte w wartości celnej, o ile są wyodrębnione z ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za towar.

2. Jeżeli wymienione towary zostały poddane zwyczajowym zabiegom w rozumieniu art. 109, to rodzaj towarów, wartość celna oraz ilość, którą należy uwzględnić przy określaniu kwoty należności celnych przywozowych, mają być, na wniosek zgłaszającego, takie, jakie uwzględniono by w chwili określonej w art. 214, gdyby towary te nie zostały poddane takim zabiegom. Jednakże wyjątki od tego przepisu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu.

▼M1

3. Jeżeli, zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. c) przywożony towar jest dopuszczany do swobodnego obrotu, ►C2 rodzaj towaru, wartość celna i ilość, które należy uwzględnić zgodnie z art. 214 są tymi, które są właściwe temu towarowi w chwili obejmowania go procedurą składu celnego ◄.

Przepisy akapitu pierwszego stosuje się pod warunkiem że elementy kalkulacyjne odnoszące się do tych towarów zostały uznane lub dopuszczone ►C2 w momencie obejmowania towarów procedurą składu celnego, chyba że zgłaszający wystąpi o ich zastosowanie z chwili powstania długu celnego. ◄

Przepisy akapitu pierwszego stosuje się bez uszczerbku dla kontroli po ►C2 zwolnieniu towarów ◄ w rozumieniu art. 78.

▼B

Artykuł 113

Towary wspólnotowe określone w art. 98 ust. 1 lit. b), podlegające wspólnej polityce rolnej i objęte procedurą składu celnego, muszą zostać wywiezione lub otrzymać jedno z innych przeznaczeń celnych przewidzianych odrębnymi przepisami, określonymi w wymienionym artykule.

▼B

D. **Uszlachetnianie czynne**

I. Przepisy ogólne

Artykuł 114

1. Bez uszczerbku dla art. 115 procedura uszlachetniania czynnego pozwala na poddanie na obszarze celnym Wspólnoty jednemu lub większej liczbie procesów uszlachetniania:

a) towarów niewspólnotowych przeznaczonych do powrotnego wywozu poza obszar celny Wspólnoty w postaci produktów kompensacyjnych, bez obciążania tych towarów należnościami celnymi przywozowymi ani stosowania wobec nich środków polityki handlowej;

b) towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu ze zwrotem lub umorzeniem należności celnych przywozowych, jeżeli towary te są wywożone z obszaru celnego Wspólnoty w postaci produktów kompensacyjnych.

2. Niżej wymienione określenia oznaczają:

a) system zawieszeń: procedurę uszlachetniania czynnego w formie przewidzianej w ust. 1 lit. a);

b) system ceł zwrotnych: procedurę uszlachetniania czynnego w formie przewidzianej w ust. 1 lit. b);

c) procesy uszlachetniania:

— obróbkę towarów, w tym montaż, składanie lub instalowanie ich w innych towarach,

— przetwarzanie towarów,

— naprawę towarów, w tym ich odnawianie i porządkowanie,

i

— wykorzystywanie niektórych towarów określonych zgodnie z procedurą Komitetu, niewchodzących w skład produktów kompensacyjnych, ale umożliwiających lub ułatwiających ich wytworzenie, nawet jeżeli zostają one całkowicie lub częściowo zużyte w tym procesie;

d) produkty kompensacyjne: wszystkie produkty powstałe w wyniku procesów uszlachetniania;

e) towary ekwiwalentne: towary wspólnotowe, które są wykorzystywane w miejsce przywożonych towarów do wytwarzania produktów kompensacyjnych;

f) współczynnik produktywności: ilość lub odsetek produktów kompensacyjnych uzyskanych w wyniku uszlachetnienia określonej ilości przywożonych towarów.

▼B

Artykuł 115

1. Jeżeli spełnione są warunki przewidziane w ust. 2 i z zastrzeżeniem ust. 4, organy celne zezwalają na:

a) wytwarzanie produktów kompensacyjnych z towarów ekwiwalentnych;

b) wywóz ze Wspólnoty produktów kompensacyjnych wytworzonych z towarów ekwiwalentnych, przed przywozem towarów przeznaczonych do uszlachetnienia.

2. Towary ekwiwalentne muszą być tej samej jakości i mieć takie same cechy charakterystyczne co towary przywożone. Jednakże w szczególnych, określonych zgodnie z procedurą Komitetu przypadkach towary ekwiwalentne mogą posiadać wyższy stopień przetworzenia niż towary przywożone.

3. W przypadku zastosowania ust. 1 towary przywożone są traktowane jak towary ekwiwalentne, a te ostatnie jak towary przywożone.

▼M3

4. Środki mające na celu zakaz, uzależnienie od pewnych warunków lub ułatwienie stosowania przepisów ust. 1, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

5. W przypadku stosowania ust. 1 lit. b), gdy produkty kompensacyjne podlegają należnościom wywozowym, jeżeli nie zostały wywiezione lub powrotnie wywiezione w ramach procedury uszlachetniania czynnego, posiadacz pozwolenia składa zabezpieczenie w celu pokrycia tych należności w przypadku nieprzywiezienia w terminie towarów do uszlachetnienia.

II. Udzielanie pozwoleń

Artykuł 116

Pozwolenie na korzystanie z procedury uszlachetniania czynnego wydawane jest na wniosek osoby, która dokonuje procesu uszlachetniania lub która organizuje proces uszlachetniania.

Artykuł 117

Pozwolenie udzielane jest jedynie:

a) osobom mającym swoją siedzibę we Wspólnocie. Jednakże pozwolenie na dokonanie przywozu niemającego charakteru handlowego może zostać udzielone osobom mającym swoją siedzibę poza Wspólnotą;

b) w przypadku gdy przywożone towary można zidentyfikować w produktach kompensacyjnych, bez uszczerbku dla przepisów dotyczących wykorzystywania towarów określonych w ostatnim akapicie art. 114 ust. 2 lit. c) lub w przypadku określonym w art. 115, o ile można sprawdzić, czy warunki określone dla towarów ekwiwalentnych są spełnione;

▼B

c) w przypadku gdy procedura uszlachetniania czynnego może przyczynić się do stworzenia jak najkorzystniejszych warunków dla wywozu lub powrotnego wywozu produktów kompensacyjnych, o ile nie ma to ujemnego wpływu na zasadnicze interesy producentów ze Wspólnoty (warunki ekonomiczne). ►M3 Przypadki, w których warunki ekonomiczne uważa się za spełnione, mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu. ◄

III. Działanie procedury

Artykuł 118

1. Organy celne wyznaczają termin, w którym produkty kompensacyjne muszą zostać wywiezione lub powrotnie wywiezione bądź otrzymać inne przeznaczenie celne. Termin ten wyznaczany jest z uwzględnieniem czasu niezbędnego na przeprowadzenie procesu uszlachetnienia i zbyt produktów kompensacyjnych.

2. Termin ten biegnie od dnia, w którym towary niewspólnotowe zostają objęte procedurą uszlachetniania czynnego. Na podstawie właściwie uzasadnionego wniosku posiadacza pozwolenia organy celne mogą przedłużyć ten termin.

Dla uproszczenia może zostać postanowione, że termin, który rozpoczyna swój bieg w danym miesiącu kalendarzowym lub kwartale, upływa ostatniego dnia następującego po nim miesiąca kalendarzowego lub, w zależności od przypadku, kwartału.

3. W przypadku stosowania art. 115 ust. 1 lit. b) organy celne wyznaczają termin, w którym towary niewspólnotowe muszą zostać zgłoszone do procedury. Termin ten biegnie od dnia przyjęcia zgłoszenia do wywozu produktów kompensacyjnych uzyskanych z odpowiednich towarów ekwiwalentnych.

4. Dla niektórych procesów uszlachetniania lub niektórych przywożonych towarów mogą zostać określone odrębne terminy, zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 119

1. Organy celne wyznaczają współczynnik produktywności procesu lub w zależności od przypadku sposób jego określania. Współczynnik produktywności wyznaczany jest z uwzględnieniem okoliczności, w jakich proces uszlachetnienia jest lub ma być przeprowadzany.

2. Jeżeli uzasadniają to zaistniałe okoliczności, a w szczególności w przypadku procesów uszlachetniania przebiegających zwykle w ściśle określonych warunkach technicznych z wykorzystaniem towarów o jednolitych parametrach i umożliwiających w efekcie wytworzenie produktów kompensacyjnych o jednolitej jakości, ryczałtowy współczynnik produktywności może zostać wyznaczony zgodnie z procedurą Komitetu na podstawie uprzednio stwierdzonych rzeczywistych danych.

▼B

Artykuł 120

Przypadki i warunki uznania towarów w stanie niezmienionym lub produktów kompensacyjnych za dopuszczone do swobodnego obrotu mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 121

1. Z zastrzeżeniem art. 122 w razie powstania długu celnego wysokość tego długu określa się na podstawie elementów kalkulacyjnych właściwych dla przywożonych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia o objęcie ich procedurą uszlachetniania czynnego.

2. Jeżeli w chwili określonej w ust. 1 przywożone towary spełniają warunki dla korzystania z preferencji taryfowych obowiązujących w ramach kontyngentów taryfowych lub plafonów taryfowych, wówczas mogą one korzystać z preferencji taryfowych istniejących dla identycznych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu.

Artykuł 122

W drodze odstępstwa od art. 121 produkty kompensacyjne:

a) podlegają właściwym dla nich należnościom celnym przywozowym, gdy:

   — zostaną dopuszczone do swobodnego obrotu i znajdą się w wykazie przyjętym zgodnie z procedurą Komitetu w ilościach proporcjonalnych do wywiezionej części produktów kompensacyjnych nieumieszczonych w tym wykazie. Posiadacz pozwolenia może wnioskować o naliczenie należności za te produkty zgodnie z warunkami określonymi w art. 121;

   — podlegają opłatom ustanowionym w ramach wspólnej polityki rolnej i przewidują to przepisy przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu;

b) podlegają należnościom przywozowym obliczanym zgodnie z regułami mającymi zastosowanie do właściwej procedury celnej lub dotyczącymi wolnego obszaru celnego bądź składu wolnocłowego, jeżeli zostały objęte procedurą zawieszającą lub zostały umieszczone w wolnym obszarze celnym bądź składzie wolnocłowym;

   Jednakże:

   — osoba zainteresowana może wnioskować o naliczenie należności zgodnie z art. 121,

   — w przypadku gdy produkty kompensacyjne otrzymały jedno z powyżej określonych przeznaczeń celnych, inne niż przetwarzanie pod kontrolą celną, to kwota należności celnych przywozowych nie może być niższa od kwoty naliczonej zgodnie z art. 121;

c) mogą podlegać regułom naliczania należności przewidzianym w ramach procedury przetwarzania pod kontrolą celną, o ile przywożone towary mogły zostać objęte tą procedurą;

▼B

d) korzystają z preferencji taryfowych ze względu na ich przeznaczenie, o ile istnieją przepisy, które przewidują takie preferencje dla identycznych przywożonych towarów;

e) są zwolnione z należności celnych przywozowych, o ile zgodnie z art. 184 istnieją takie zwolnienia dla identycznych przywożonych towarów.

IV. Procesy uszlachetniania dokonywane poza obszarem celnym Wspólnoty

Artykuł 123

1. Po uzyskaniu pozwolenia organów celnych, wydanego zgodnie z warunkami określonymi w przepisach dotyczących uszlachetniania biernego, wszystkie lub część produktów kompensacyjnych bądź towarów w stanie niezmienionym może zostać czasowo wywieziona w celu poddania ich uzupełniającym procesom uszlachetniania poza obszarem celnym Wspólnoty.

2. W przypadku powstania długu celnego w odniesieniu do towarów powrotnie przywożonych nałożone zostaną:

a) należności celne przywozowe za produkty kompensacyjne lub towary w stanie niezmienionym, określonym w ust. 1, naliczone zgodnie z art. 121 i 122, i

b) należności celne przywozowe za produkty powrotnie przywożone po ich uszlachetnieniu poza obszarem celnym Wspólnoty, których kwota zostanie naliczona z zastosowaniem przepisów dotyczących procedury uszlachetniania biernego, na tych samych warunkach, jakie miałyby zastosowanie, gdyby towary wywożone w ramach tej ostatniej procedury zostały dopuszczone do swobodnego obrotu przed dokonaniem tego wywozu.

V. Szczególne przepisy dotyczące systemu ceł zwrotnych

▼M3

Artykuł 124

1. System ceł zwrotnych może być stosowany wobec wszystkich towarów. Jednakże nie może być on stosowany w przypadkach, gdy w chwili przyjęcia zgłoszenia dopuszczenia do swobodnego obrotu:

— przywożone towary podlegają ograniczeniom ilościowym w przywozie,

— przywożone towary korzystają ze środka taryfowego w ramach kontyngentów,

— przywożone towary podlegają przedstawieniu świadectwa przywozowego lub wywozowego przewidzianego w ramach Wspólnej Polityki Rolnej, lub

— refundacja wywozowa ►C4 lub należności wywozowe zostały ustalone dla ◄ produktów kompensacyjnych.

▼M3

2. Ponadto, nie jest możliwe udzielenie jakiegokolwiek zwrotu należności przywozowych w ramach systemu ceł zwrotnych, jeżeli w chwili przyjęcia zgłoszenia wywozowego produktów kompensacyjnych, produkty te podlegają przedstawieniu świadectwa przywozowego lub wywozowego w ramach Wspólnej Polityki Rolnej lub, jeżeli dla tych produktów został wyznaczony zwrot ►C4 lub należności wywozowe. ◄

3. Odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2 mogą zostać wprowadzone zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

Artykuł 125

1. W zgłoszeniu o dopuszczenie do swobodnego obrotu należy umieścić informację o zastosowaniu systemu ceł zwrotnych oraz podać numer udzielonego pozwolenia.

2. Na żądanie organów celnych do zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu należy dołączyć wspomniane pozwolenie,

Artykuł 126

▼C1

Do systemu ceł zwrotnych nie mają zastosowania art. 115 ust. 1 lit. b), ust. 3 i 5, art. 118 ust. 3, art. 120 i art. 121, art. 122 lit. a) tiret drugie i lit. c) oraz art. 129.

▼B

Artykuł 127

Czasowy wywóz produktów kompensacyjnych, dokonywany w sposób określony w art. 123 ust. 1, nie jest uważany za wywóz w rozumieniu art. 128, z wyjątkiem sytuacji, gdy takie produkty nie zostaną powrotnie przywiezione do Wspólnoty w wyznaczonym terminie.

Artykuł 128

▼M1

1. Posiadacz pozwolenia może zwrócić się o zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych, o ile wykaże w sposób zadawalający organy celne, że przywiezione towary dopuszczone do swobodnego obrotu na mocy ►C2 systemu ceł zwrotnych ◄ zostały, w formie produktów kompensacyjnych lub towarów w niezmienionym stanie:

— wywiezione, lub

— ►C2 objęte, ze względu na późniejszy powrotny wywóz, procedurą ◄ tranzytu, procedurą składu celnego, procedurą odprawy czasowej lub procedurą uszlachetniania czynnego z zastosowaniem systemu zawieszeń bądź też umieszczone w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym,

►C2 jeżeli wszystkie warunki ◄ zastosowania procedury również zostały spełnione.

2. ►C2 Do celów otrzymania dopuszczalnego przeznaczenia celnego określonego w ust. 1 tiret drugie, produkty kompensacyjne lub towary w niezmienionym stanie uważa się za towary niewspólnotowe. ◄

▼B

3. Termin, w jakim należy złożyć wniosek o udzielenie zwrotu, określany jest zgodnie z procedurą Komitetu.

▼M1

4. Bez uszczerbku dla art. 122 lit. b), jeżeli produkty kompensacyjne lub towary w niezmienionym stanie, ►C2 objęte procedurą celną lub umieszczone w wolnym obszarze celnym ◄ lub składzie wolnocłowym zgodnie z ust. 1, są dopuszczone do swobodnego obrotu, uważa się, że kwota zwracanych lub umarzanych należności celnych przywozowych stanowi kwotę długu celnego.

▼B

5. W celu określenia kwoty należności celnych przywozowych, które mają zostać zwrócone lub umorzone, art. 122 lit. a) tiret pierwsze stosuje się odpowiednio.

VI. Inne przepisy

Artykuł 129

Procedura uszlachetniania czynnego z zastosowaniem systemu zawieszeń jest stosowana również po to, aby produkty kompensacyjne mogły korzystać ze zwolnień z należności celnych wywozowych, którym podlegałyby identyczne produkty uzyskane z towarów wspólnotowych zamiast z towarów przywożonych.

E. **Przetwarzanie pod kontrolą celną**

Artykuł 130

Procedura przetwarzania pod kontrolą celną umożliwia użycie towarów niewspólnotowych na obszarze celnym Wspólnoty w procesach zmieniających ich rodzaj lub stan bez stosowania wobec nich należności celnych przywozowych i środków polityki handlowej oraz umożliwia dopuszczenie do swobodnego obrotu produktów powstających w takich procesach z zastosowaniem właściwych dla nich należności celnych przywozowych. Takie produkty nazywane są produktami przetworzonymi.

▼M3

Artykuł 131

Przypadki i szczególne warunki stosowania procedury przetwarzania pod kontrolą celną określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

Artykuł 132

Pozwolenie na przetwarzanie pod kontrolą celną udzielane jest na wniosek osoby, która dokonuje przetwarzania lub organizuje przetwarzanie.

Artykuł 133

Pozwolenie udzielane jest wyłącznie:

a) osobom mającym swoją siedzibę we Wspólnocie,

b) jeżeli możliwe jest ustalenie, że przywożone towary wchodzą w skład towarów przetworzonych,

▼B

c) jeżeli towary te nie mogą już być, bez ponoszenia nadmiernych kosztów, przywrócone po ich przetworzeniu do rodzaju lub stanu, w jakim znajdowały się w chwili, gdy zostały objęte procedurą,

d) jeżeli zastosowanie procedury nie stanowi obejścia przepisów dotyczących pochodzenia i ograniczeń ilościowych mających zastosowanie do przywożonych towarów,

e) w przypadku gdy spełnione są niezbędne warunki, aby zastosowanie procedury mogło przyczynić się do tworzenia lub podtrzymywania działalności przetwórczej we Wspólnocie, nie wywierając ujemnego wpływu na istotne interesy wspólnotowych producentów podobnych towarów (warunki ekonomiczne). ►M3 Przypadki, w których warunki ekonomiczne uważa się za spełnione, mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu. ◄

Artykuł 134

Artykuł 118 ust. 1, 2 i 4 oraz art. 119 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 135

W przypadku powstania długu celnego w odniesieniu do towarów w stanie niezmienionym lub produktów, które znajdują się na pośrednim etapie przetworzenia w stosunku do stopnia określonego w pozwoleniu, kwota tego długu jest określana na podstawie elementów kalkulacyjnych właściwych dla przywożonych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia o ich objęcie procedurą przetwarzania pod kontrolą celną.

Artykuł 136

1. Jeżeli w chwili objęcia procedurą przetwarzania pod kontrolą celną przywożone towary spełniały warunki do zastosowania preferencji taryfowych, a preferencje takie obejmują produkty identyczne jak dopuszczone do swobodnego obrotu produkty przetworzone, to należności, którym podlegają produkty przetworzone, oblicza się z zastosowaniem stawek preferencyjnych.

2. Jeżeli preferencje taryfowe określone w ust. 1 obejmują towary przywożone w ramach kontyngentów lub plafonów taryfowych, to zastosowanie stawki określonej w ust. 1 w odniesieniu do produktów przetworzonych uzależnione jest również od spełnienia warunku, aby wspomniane preferencje taryfowe były stosowane wobec przywożonych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu. W takim przypadku ilość przywożonych towarów, która została faktycznie zużyta przy wytworzeniu dopuszczonych do swobodnego obrotu produktów przetworzonych, jest wliczana do kontyngentów lub plafonów taryfowych obowiązujących w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu. Dopuszczone do swobodnego obrotu towary przetworzone nie obciążają kontyngentów lub plafonów taryfowych otwartych dla towarów identycznych jak produkty przetworzone.

▼B

F. **Odprawa czasowa**

Artykuł 137

Procedura odprawy czasowej pozwala na wykorzystanie na obszarze celnym Wspólnoty towarów niewspólnotowych przeznaczonych do powrotnego wywozu bez dokonywania żadnych zmian, z wyjątkiem wynikającego ze zużycia obniżenia ich wartości, z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych i bez stosowania wobec nich środków polityki handlowej.

Artykuł 138

Pozwolenie na dokonanie odprawy czasowej udzielane jest na wniosek osoby, która użytkuje towary lub organizuje ich użytkowanie.

Artykuł 139

W przypadku braku możliwości zapewnienia identyfikacji przywożonych towarów, organy celne nie udzielają pozwolenia na zastosowanie procedury odprawy czasowej.

Jednakże organy celne mogą wyrazić zgodę na zastosowanie procedury odprawy czasowej, nie upewniając się, czy towary mogą zostać zidentyfikowane, jeżeli uwzględniając rodzaj towarów lub zamierzony sposób ich wykorzystania, brak środków identyfikacyjnych nie spowoduje nadużycia tej procedury.

Artykuł 140

1. Organy celne wyznaczają termin, w którym przywożone towary muszą zostać powrotnie wywiezione lub otrzymać nowe przeznaczenie celne. Termin ten musi być wystarczająco długi, aby został osiągnięty cel, jakim jest dopuszczone wykorzystanie.

2. Bez uszczerbku dla szczególnych terminów ustalonych zgodnie z art. 141 maksymalny okres, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej, wynosi 24 miesiące. Jednakże organy celne mogą w porozumieniu z zainteresowaną osobą wyznaczyć termin krótszy.

3. Organy celne mogą, w szczególnie uzasadnionych okolicznościach, na wniosek zainteresowanej osoby i we właściwych granicach przedłużyć terminy określone w ust. 1 i 2, w celu umożliwienia dopuszczonego wykorzystania towaru.

Artykuł 141

Przypadki i szczególne warunki stosowania procedury odprawy czasowej z całkowitym zwolnieniem z należności celnych przywozowych określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

▼M3

Artykuł 142

1. Pozwolenie na zastosowanie procedury odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych udzielane jest dla towarów, które nie są wymienione w przepisach przyjętych zgodnie z art. 141 lub, które będąc w nich wymienione, nie spełniają wszystkich określonych w nich warunków dla udzielenia pozwolenia na odprawę czasową z całkowitym zwolnieniem.

2. Wykaz towarów, wobec których nie może być stosowana procedura odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych, jak również warunki stosowania tej procedury, określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

Artykuł 143

1. Kwota należności celnych przywozowych do uiszczenia za towary objęte procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych wynosi 3 % od kwoty, która miałaby zostać uiszczona za te towary, gdyby zostały dopuszczone do swobodnego obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej, za każdy miesiąc lub część miesiąca, w którym towary objęte były procedurą odprawy czasowej.

2. Kwota należności celnych przywozowych do uiszczenia nie może być wyższa od tej, która miałaby zostać uiszczona gdyby towary te zostały dopuszczone do swobodnego obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej, nie uwzględniając odsetek, które mogłyby mieć tu zastosowanie.

3. Przeniesienie praw i obowiązków wynikających z procedury odprawy czasowej zgodnie z art. 90 nie oznacza, że taki sam system zwolnień musi być zastosowany dla każdego z uwzględnianych okresów korzystania z procedury.

4. Jeżeli przeniesienie określone w ust. 3 dokonywane jest w ramach procedury z częściowym zwolnieniem dla obu osób uprawnionych do korzystania z tej procedury w tym samym miesiącu, posiadacz wcześniejszego pozwolenia jest zobowiązany do zapłacenia kwoty należności celnych przywozowych za cały ten miesiąc.

Artykuł 144

1. W przypadku powstania długu celnego w stosunku do przywożonych towarów kwota takiego długu określana jest według elementów kalkulacyjnych właściwych tym towarom w chwili przyjęcia zgłoszenia o objęcie procedurą odprawy czasowej. Jednakże, o ile przewiduje to art. 141, kwota długu celnego określana jest na podstawie elementów kalkulacyjnych właściwym tym towarom w chwili określonej w art. 214.

2. Jeżeli z powodu innego niż objęcie towarów procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych powstanie dług celny w stosunku do towarów objętych tą procedurą, kwota takiego długu jest równa różnicy pomiędzy kwotą należności określoną z zastosowaniem ust. 1 a kwotą należną z zastosowaniem art. 143.

▼B

G. **Uszlachetnianie bierne**

I. Przepisy ogólne

Artykuł 145

1. Procedura uszlachetniania biernego pozwala, bez uszczerbku dla szczególnych przepisów dotyczących systemu standardowej wymiany określonego w art. 154–159 i art. 123, na dokonanie czasowego wywozu towarów wspólnotowych poza obszar celny Wspólnoty w celu poddania ich procesom uszlachetniania oraz na dopuszczenie do swobodnego obrotu produktów powstałych w wyniku tych procesów, z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Wobec wywożonych czasowo towarów wspólnotowych stosuje się należności celne wywozowe, środki polityki handlowej oraz inne formalności wymagane dla wyprowadzenia towaru wspólnotowego poza obszar celny Wspólnoty.

3. Niżej wymienione określenia oznaczają:

a) „towary wywożone czasowo” – towary objęte procedurą uszlachetniania biernego;

b) „procesy uszlachetniania” – procesy wymienione w art. 114 ust. 2 lit. c) tiret pierwsze, drugie i trzecie;

c) „produkty kompensacyjne” – wszystkie produkty powstałe w wyniku procesów uszlachetniania;

d) „współczynnik produktywności” – ilość lub odsetek produktów kompensacyjnych uzyskanych w wyniku uszlachetnienia określonej ilości towarów wywożonych czasowo.

Artykuł 146

1. Nie mogą zostać objęte procedurą uszlachetniania biernego towary wspólnotowe:

— których wywóz wiąże się ze zwrotem lub umorzeniem należności celnych przywozowych;

— które przed ich wywozem zostały dopuszczone ►C1 do swobodnego obrotu ◄ z całkowitym zwolnieniem z należności celnych przywozowych ze względu na ich przeznaczenie, tak długo jak obowiązują warunki ustalone dla udzielenia takiego zwolnienia;

▼C1

— których wywóz wiąże się z udzieleniem refundacji wywozowych lub którym, z powodu ich wywozu, przysługuje w ramach wspólnej polityki rolnej inna korzyść finansowa niż takie refundacje.

▼B

2. Jednakże przypadki, w których można odstąpić od stosowania ust. 1 tiret drugie, określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

II. Wydawanie pozwoleń

Artykuł 147

1. Pozwolenie na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego wydawane jest na wniosek osoby, która zleca dokonanie procesu uszlachetnienia.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 pozwolenie na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego może zostać udzielone innej osobie dla towarów pochodzących ze Wspólnoty w rozumieniu sekcji 1 rozdział 2 tytuł II, gdy proces uszlachetniania polega na włączeniu tych towarów do towarów uzyskanych poza Wspólnotą i przywożonych jako produkty kompensacyjne, pod warunkiem że zastosowanie procedury przyczyni się do ułatwienia sprzedaży towarów wywożonych, o ile nie narusza to istotnych interesów wspólnotowych producentów towarów identycznych lub podobnych jak przywożone produkty kompensacyjne.

Przypadki i zasady stosowania akapitu pierwszego określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 148

Pozwolenie jest udzielane jedynie:

a) osobom, które mają swoją siedzibę we Wspólnocie;

b) jeżeli możliwe będzie ustalenie, że produkty kompensacyjne powstały w wyniku użycia produktów wywiezionych czasowo.

   Przypadki, w których można odstąpić od stosowania niniejszej lit. b), oraz warunki stosowania tych odstępstw określane są zgodnie z procedurą Komitetu;

c) jeżeli udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego nie spowoduje poważnego naruszenia istotnych interesów wspólnotowych przetwórców (warunki ekonomiczne).

III. Działanie procedury

Artykuł 149

1. Organy celne wyznaczają termin, w którym produkty kompensacyjne muszą zostać powrotnie przywiezione na obszar celny Wspólnoty. Organy te mogą termin ten przedłużyć na podstawie odpowiednio uzasadnionego wniosku posiadacza pozwolenia.

2. Organy celne wyznaczają współczynnik produktywności procesu lub w zależności od przypadku sposób jego określania.

Artykuł 150

1. Całkowite lub częściowe zwolnienie z należności celnych przywozowych, określone w art. 151 ust. 1, jest udzielane jedynie w przypadku, gdy produkty kompensacyjne zgłaszane są o dopuszczenie ►C1 do swobodnego obrotu ◄ w imieniu lub na rzecz:

a) posiadacza pozwolenia, lub

▼B

b) każdej innej osoby mającej swoją siedzibę we Wspólnocie, pod warunkiem że uzyskała zgodę posiadacza pozwolenia i jeżeli spełnione są warunki pozwolenia.

2. Całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych, określonego w art. 151 ust. 1, nie udziela się, jeżeli jeden z warunków lub obowiązków związanych z procedurą uszlachetniania biernego nie jest spełniony, chyba że wykazano, iż uchybienia te nie mają rzeczywistego wpływu na prawidłowy przebieg tej procedury.

Artykuł 151

1. Całkowite lub częściowe zwolnienie z należności celnych przywozowych, określone w art. 145, polega na odliczeniu od kwoty należności celnych przywozowych za produkty kompensacyjne dopuszczone ►C1 do swobodnego obrotu ◄ kwoty należności celnych przywozowych, które miałyby zastosowanie w tym samym dniu do towarów wywiezionych czasowo, jeżeli towary te byłyby przywożone na obszar celny Wspólnoty z kraju, gdzie zostały poddane uszlachetnieniu lub ostatniemu procesowi uszlachetniania.

2. Kwota, którą należy odliczyć zgodnie z ust. 1, jest obliczana w oparciu o ilość i rodzaj towarów z dnia przyjęcia zgłoszenia o ich objęcie procedurą uszlachetniania biernego oraz na podstawie innych elementów kalkulacyjnych z dnia przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie ►C1 do swobodnego obrotu ◄ produktów kompensacyjnych.

Wartość towarów wywożonych czasowo jest wartością uwzględnianą dla tych towarów przy ustalaniu wartości celnej produktów kompensacyjnych zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. b) i) lub jeżeli wartość nie może zostać ustalona w ten sposób, różnicą między wartością celną produktów kompensacyjnych a ustalonymi w racjonalny sposób kosztami uszlachetnienia.

Jednakże:

— niektóre koszty określone zgodnie z procedurą Komitetu nie są uwzględniane przy obliczaniu kwoty do odliczenia;

— jeżeli towary wywożone czasowo zostały przed ich objęciem procedurą uszlachetniania biernego dopuszczone ►C1 do swobodnego obrotu ◄ z zastosowaniem stawki obniżonej ze względu na przeznaczenie i dopóki obowiązują warunki ustalone dla zastosowania takiej stawki, kwota do odliczenia jest kwotą należności celnych przywozowych faktycznie uiszczonych przy dopuszczeniu ►C1 do swobodnego obrotu ◄.

3. W przypadku gdy towary wywożone czasowo mogłyby korzystać przy dopuszczaniu ►C1 do swobodnego obrotu ◄ z obniżonej lub zerowej stawki ze względu na ich przeznaczenie, stawka ta jest uwzględniania, pod warunkiem że towary te zostały poddane w kraju, w którym zostało dokonane uszlachetnienie lub ostatni proces uszlachetnienia, takim samym procesom jak przewidziane dla takiego przeznaczenia.

▼B

4. Jeżeli produkty kompensacyjne korzystają z preferencyjnych środków taryfowych w rozumieniu art. 20 ust. 3 lit. d) lub e) i gdy takie preferencyjne środki istnieją dla towarów objętych taką samą klasyfikacją taryfową jak towary wywożone czasowo, stawka należności celnych przywozowych, którą należy uwzględnić dla ustalenia kwoty do odliczenia zgodnie z ust. 1, jest stawką, która byłaby zastosowana w przypadku, gdyby towary wywożone czasowo spełniały warunki, zgodnie z którymi takie preferencyjne środki mogą być stosowane.

5. Niniejszy artykuł nie narusza stosowania przepisów, które obowiązują lub mogą zostać ustanowione w ramach wymiany handlowej między Wspólnotą a państwami trzecimi, i przewidujących zwolnienia z należności celnych przywozowych dla niektórych produktów kompensacyjnych.

Artykuł 152

1. Jeżeli proces uszlachetniania ma na celu naprawę towarów wywożonych czasowo to ich dopuszczenie ►C1 do swobodnego obrotu ◄ dokonywane jest z całkowitym zwolnieniem z należności celnych przywozowych, o ile udowodniono organom celnym, że naprawa została dokonana nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania kontraktowe lub ustawowe bądź istnienie wady fabrycznej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku stwierdzenia wadliwości towarów w chwili ich pierwszego dopuszczenia ►C1 do swobodnego obrotu ◄.

Artykuł 153

Jeżeli proces uszlachetniania ma na celu naprawę towarów będących przedmiotem czasowego wywozu i jeżeli naprawa jest dokonywana odpłatnie, to częściowe zwolnienie z należności celnych przywozowych, przewidziane w art. 145, polega na określeniu kwoty należności, jaka byłaby zastosowana na podstawie elementów kalkulacyjnych dotyczących produktów kompensacyjnych z dnia przyjęcia zgłoszenia o ich dopuszczenie ►C1 do swobodnego obrotu ◄ w oparciu o wartość celną równą kwocie kosztów naprawy, pod warunkiem że koszty te stanowią jedyne świadczenie posiadacza pozwolenia oraz że na wysokość kosztów nie miały wpływu powiązania między nim a osobą dokonującą naprawy.

▼M3

W drodze odstępstwa od przepisów art. 151, przypadki i szczególne warunki dopuszczania towarów w następstwie procedury uszlachetniania biernego do swobodnego obrotu, przyjmując za podstawę naliczania należności z zastosowaniem Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich koszty procesu uszlachetnienia, mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

IV. Uszlachetnianie bierne z wykorzystaniem systemu standardowej wymiany

Artykuł 154

1. Na warunkach przewidzianych w niniejszej sekcji IV, stosowanych jako uzupełnienie przepisów, które je poprzedzają, ►C1 system standardowej wymiany pozwala na zastąpienie produktu kompensacyjnego towarem przywożonym, zwanym dalej „produktem zamiennym”. ◄

2. Organy celne zezwalają na zastosowanie systemu standardowej wymiany, jeżeli proces uszlachetnienia polega na naprawie towarów wspólnotowych niepodlegających wspólnej polityce rolnej lub odrębnym procedurom, które mają zastosowanie w odniesieniu do niektórych towarów powstałych w wyniku przetworzenia produktów rolnych.

3. Bez uszczerbku dla art. 159 przepisy mające zastosowanie do produktów kompensacyjnych stosuje się również do produktów zamiennych.

4. Organy celne zezwalają, aby produkty zamienne zostały, na warunkach przez nie określonych, przywiezione przed wywozem towarów będących przedmiotem czasowego wywozu (uprzedni przywóz).

Uprzedni przywóz produktu zamiennego wiąże się ze złożeniem gwarancji pokrywającej kwotę należności celnych przywozowych.

Artykuł 155

1. Produkty zamienne muszą mieć taką samą klasyfikację taryfową, taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne jak towary wywożone czasowo, jeżeli te ostatnie zostały poddane przewidzianej naprawie.

2. Jeżeli towary wywożone czasowo były używane przed wywozem, to produkty zamienne muszą też być produktami używanymi i nie mogą to być produkty nowe.

Jednakże organy celne mogą odstąpić od stosowania tej reguły, jeżeli produkt zamienny został wydany nieodpłatnie ze względu na zobowiązanie gwarancyjne lub w związku z istnieniem wady fabrycznej.

Artykuł 156

Zastosowanie systemu standardowej wymiany jest możliwe jedynie wówczas, gdy istnieje możliwość sprawdzenia, czy warunki określone w art. 155 są spełnione.

Artykuł 157

1. W przypadku uprzedniego przywozu towary będące przedmiotem czasowego wywozu zostają wywiezione w terminie dwóch miesięcy, licząc od dnia przyjęcia przez organy celne zgłoszenia o dopuszczenie ►C1 do swobodnego obrotu ◄ produktów zamiennych.

▼B

2. Jednakże biorąc pod uwagę wyjątkowe okoliczności, organy celne mogą na wniosek osoby zainteresowanej przedłużyć, w uzasadnionych granicach, termin określony w ust. 1.

Artykuł 158

W przypadku uprzedniego przywozu i gdy stosowany jest art. 151, kwota do odliczenia jest ustalana z uwzględnieniem elementów kalkulacyjnych mających zastosowanie do towarów będących przedmiotem czasowego wywozu w dniu przyjęcia zgłoszenia o ich objęcie procedurą.

Artykuł 159

Przepisów art. 147 ust. 2 i art. 148 lit. b) nie stosuje się do systemu standardowej wymiany.

V. Inne przepisy

Artykuł 160

Procedury przewidziane w ramach uszlachetniania biernego mają zastosowanie również do celów stosowania pozataryfowych środków wspólnej polityki handlowej.

Sekcja 4

Wywóz

Artykuł 161

1. Procedura wywozu pozwala na wyprowadzenie towaru wspólnotowego poza obszar celny Wspólnoty.

Dokonanie wywozu wymaga spełnienia formalności przewidzianych dla niego, z uwzględnieniem środków polityki handlowej i o ile znajdują zastosowanie, należności celnych wywozowych.

2. Z wyjątkiem towarów objętych procedurą uszlachetniania biernego lub procedurą tranzytu, zgodnie z art. 163 i bez uszczerbku dla art. 164, każdy towar wspólnotowy przeznaczony do wywozu zostaje objęty procedurą wywozu.

3. Nie są uważane za wywożone poza obszar celny Wspólnoty towary wysyłane na wyspę Helgoland.

4. Przypadki i warunki, w których przy wyprowadzaniu towarów poza obszar celny Wspólnoty nie jest wymagane zgłoszenie do wywozu, określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

5. Zgłoszenie do wywozu musi zostać złożone w urzędzie celnym właściwym dla dozoru miejsca, gdzie osoba dokonująca wywozu ma swoją siedzibę lub gdzie towary zostały zapakowane bądź załadowane do transportu wywozowego. Wyjątki od tej zasady określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

Artykuł 162

Zwolnienie do wywozu udzielane jest pod warunkiem, że towary opuszczą obszar celny Wspólnoty w tym samym stanie, w jakim znajdowały się w chwili przyjęcia zgłoszenia do wywozu.

Sekcja 5

Tranzyt wewnętrzny

Artykuł 163

1. Procedura tranzytu wewnętrznego pozwala, na warunkach określonych w ust. 2–4, na przemieszczanie z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Wspólnoty, przez terytorium państwa trzeciego, towarów wspólnotowych bez zmiany ich statusu celnego. Przepis ten nie narusza stosowania art. 91 ust. 1 lit. b).

2. Przemieszczanie określone w ust. 1 może odbywać się:

a) zgodnie z procedurą wewnętrznego tranzytu wspólnotowego, jeżeli taka możliwość została przewidziana umową międzynarodową lub

b) na podstawie karnetu TIR (konwencja TIR) lub

c) na podstawie karnetu ATA ►**M1** ——————— ◄ używanego jako dokument tranzytowy lub

d) zgodnie z Manifestem reńskim (art. 9 poprawionej Konwencji w sprawie żeglugi na Renie) lub

e) z zastosowaniem na podstawie formularza 302 przewidzianego w ramach Porozumienia między stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącego statusu ich Sił Zbrojnych, podpisanego w Londynie 19 czerwca 1951 r. lub

f) drogą pocztową (łącznie z paczkami pocztowymi).

3. W przypadku określonym w ust. 2 lit. a) przepisy art. 92 i art. 94–97 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadkach określonych w ust. 2 lit. d)–f) towary zachowują swój status celny, jedynie gdy status ten zostanie potwierdzony na warunkach i w formie przewidzianej przepisami przyjętymi zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 164

Warunki, na których towary wspólnotowe, nie będąc objęte procedurą celną, mogą przemieszczać się z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Wspólnoty i czasowo poza ten obszar, bez zmiany ich statusu celnego, określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

▼B

Artykuł 165

Procedurę wspólnotowego tranzytu wewnętrznego stosuje się również w przypadku, gdy wyraźnie przewiduje to przepis Wspólnoty.

ROZDZIAŁ 3

INNE PRZEZNACZENIA CELNE

Sekcja 1

Wolne obszary celne i składy wolnocłowe

A. **Przepisy ogólne**

Artykuł 166

Wolne obszary celne i składy wolnocłowe są częściami obszaru celnego Wspólnoty lub pomieszczeniami znajdującymi się na tym obszarze, oddzielonymi od pozostałej jego części, w których:

a) towary niewspólnotowe traktowane są do celów stosowania należności celnych przywozowych i obowiązujących w przywozie środków polityki handlowej jako nieznajdujące się na obszarze celnym Wspólnoty, pod warunkiem że nie zostały dopuszczone ►C1 do swobodnego obrotu ◄ ani objęte inną procedura celną, ani też nie zostały użyte lub zużyte na warunkach nieprzewidzianych przepisami prawa celnego;

b) ►C1 towary wspólnotowe, którym odrębne przepisy wspólnotowe dają możliwość korzystania, w związku z ich umieszczeniem w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym, ze środków zwykle stosowanych przy wywozie tego rodzaju towarów. ◄

Artykuł 167

1. Państwa Członkowskie mogą ustanawiać na niektórych częściach obszaru celnego Wspólnoty wolne obszary celne lub zezwolić na tworzenie składów wolnocłowych.

2. Państwa Członkowskie wyznaczają granice każdego obszaru. Pomieszczenia przeznaczone na skład wolnocłowy muszą zostać zatwierdzone przez Państwa Członkowskie.

▼M3

3. Z wyjątkiem ►C4 wolnych obszarów celnych ◄ wyznaczonych zgodnie z art. 168a, ►C4 wolne obszary celne ◄ powinny być ogrodzone. Państwa Członkowskie wyznaczają miejsca wejścia i wyjścia w ►C4 każdym z wolnych obszarów celnych ◄ lub składów wolnocłowych.

▼B

4. Wszelkie prace budowlane na terenie wolnego obszaru celnego mogą być wykonywane tylko po uprzednim otrzymaniu pozwolenia organów celnych.

▼B

Artykuł 168

▼M3

1. Granice i miejsca wejścia i wyjścia ►C4 z wolnych obszarów celnych, ◄ z wyjątkiem ►C4 wolnych obszarów celnych ◄ wyznaczonych zgodnie z art. 168a, oraz składów wolnocłowych podlegają dozorowi organów celnych.

▼B

2. Osoby wchodzące i środki transportu wjeżdżające do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego albo opuszczające go mogą zostać poddane kontroli celnej.

3. Osobom, które nie gwarantują przestrzegania przepisów niniejszego Kodeksu, dostęp do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego może zostać zabroniony.

4. Organy celne mogą przeprowadzać kontrolę towarów wprowadzanych do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, pozostających w nim lub z niego wyprowadzanych. W celu umożliwienia takiej kontroli kopia dokumentu przewozowego towarzysząca towarom przy ich wprowadzaniu lub wyprowadzaniu zostaje dostarczona organom celnym lub jest przechowywana do ich dyspozycji przez osobę wyznaczoną w tym celu przez te organy. W przypadku przeprowadzania kontroli towary zostają udostępnione organom celnym.

▼M3

Artykuł 168a

1. Organy celne mogą wyznaczyć ►C4 wolne obszary celne, ◄ w których przeprowadza się kontrole i dopełnia formalności celnych oraz stosuje się przepisy dotyczące długu celnego zgodnie z procedurą składu celnego.

Przepisów art. 170, 176 i 180 nie stosuje się w odniesieniu do w ten sposób wyznaczonych ►C4 wolnych obszarów celnych. ◄

2. Odniesienia do ►C4 wolnych obszarów celnych ◄ w art. 37, art. 38 i art. 205 nie dotyczą ►C4 wolnych obszarów celnych, ◄ określonych w ust. 1.

▼B

B. **Wprowadzanie towarów do wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych**

Artykuł 169

W wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym mogą być umieszczane towary niewspólnotowe i towary wspólnotowe.

Jednakże organy celne mogą zażądać, aby towary, które mogą stanowić zagrożenie, przyczynić się do zepsucia innych towarów albo z innych względów wymagają szczególnych urządzeń, zostały umieszczone w pomieszczeniach specjalnie wyposażonych do ich przyjęcia.

▼B

Artykuł 170

1. Bez uszczerbku dla art. 168 ust. 4 wprowadzenie towarów do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego nie wymaga ich przedstawienia organom celnym ani złożenia zgłoszenia celnego.

▼M4

2. Organom celnym przedstawiane są i podlegają formalnościom celnym jedynie towary:

a) które są objęte procedurą celną i których wprowadzenie do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego powoduje zakończenie tej procedury; jednakże, o ile dana procedura dopuszcza taką możliwość, towary nie muszą zostać przedstawione;

b) w stosunku do których podjęto decyzję o zwrocie lub umorzeniu należności celnych przywozowych, zezwalającą na umieszczenie tych towarów w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym;

c) korzystające ze środków określonych w art. 166 lit. b);

d) wprowadzane do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego bezpośrednio spoza obszaru celnego Wspólnoty.

▼B

3. Organy celne mogą zażądać informacji o towarach, które podlegają należnościom wywozowym lub innym przepisom dotyczącym wywozu.

4. Na wniosek osoby zainteresowanej organy celne poświadczają wspólnotowy lub niewspólnotowy status towarów umieszczonych w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

C. **Funkcjonowanie wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych**

Artykuł 171

1. Okres pozostawania towarów w wolnych obszarach celnych lub składach wolnocłowych jest nieograniczony.

2. Dla niektórych towarów, określonych w art. 166 lit. b) i podlegających wspólnej polityce rolnej, mogą zostać ustanowione, zgodnie z procedurą Komitetu, odrębne terminy.

Artykuł 172

1. Na warunkach przewidzianych w niniejszym Kodeksie w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym dozwolona jest każda działalność przemysłowa, handlowa lub usługowa. O prowadzeniu takiej działalności należy uprzednio powiadomić organy celne.

2. Organy celne mogą wprowadzać pewne zakazy lub ograniczenia dotyczące działalności określonej w ust. 1, ze względu na rodzaj towarów, których dotyczy ta działalność lub potrzeby dozoru celnego.

▼B

3. Organy celne mogą zakazać prowadzenia określonego rodzaju działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym osobom, które nie gwarantują przestrzegania przepisów niniejszego Kodeksu.

Artykuł 173

Towary niewspólnotowe umieszczone w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym mogą podczas ich pozostawania w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym:

a) zostać dopuszczone ►C1 do swobodnego obrotu ◄ na warunkach przewidzianych przez tę procedurę i art. 178,

b) być przedmiotem zwyczajowych zabiegów, określonych w art. 109 ust. 1, bez pozwolenia,

c) zostać objęte procedurą uszlachetniania czynnego na warunkach określonych przez tę procedurę.

Jednakże procesy uszlachetniania dokonywane na obszarze starego wolnocłowego portu Hamburga, w wolnych obszarach celnych Wysp Kanaryjskich, Azorów, Madery i departamentów zamorskich, nie podlegają warunkom ekonomicznym.

Jednakże jeżeli chodzi o stary wolnocłowy port Hamburga, gdy w określonej dziedzinie działalności gospodarczej warunki konkurencyjności we Wspólnocie zostaną w wyniku zastosowania tego odstępstwa naruszone, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, podejmuje decyzję o stosowaniu warunków ekonomicznych w odniesieniu do takiej działalności gospodarczej prowadzonej na obszarze starego wolnocłowego portu Hamburga,

d) zostać objęte procedurą przetwarzania pod kontrolą celną na warunkach określonych przez tę procedurę,

e) zostać objęte procedurą odprawy czasowej na warunkach określonych przez tę procedurę,

f) stać się przedmiotem zrzeczenia zgodnie z art. 182,

g) zostać zniszczone, pod warunkiem że osoba zainteresowana dostarczy organom celnym wszystkich informacji, które te organy uznają za niezbędne.

Jeżeli towary objęte są jedną z procedur określonych w lit. c), d) lub e), Państwa Członkowskie mogą dostosować właściwe środki kontroli w takim zakresie, jaki jest niezbędny do zapewnienia funkcjonowania i dozoru celnego wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych.

Artykuł 174

Towary wspólnotowe określone w art. 166 lit. b) i podlegające wspólnej polityce rolnej mogą zostać poddane jedynie zabiegom, które zostały przewidziane dla tych towarów zgodnie z art. 109 ust. 2. Zabiegi te mogą być dokonywane bez pozwolenia.

▼B

Artykuł 175

1. W przypadku niestosowania art. 173 i 174 towary niewspólnotowe i towary wspólnotowe określone w art. 166 lit. b) nie mogą zostać zużyte lub użyte w wolnych obszarach celnych albo składach wolnocłowych.

2. Bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie do produktów zaopatrzeniowych i jeżeli właściwa procedura na to pozwala przepis ust. 1 nie stanowi przeszkody dla użycia lub zużycia towarów, które w przypadku dopuszczenia ►C1 do swobodnego obrotu ◄ lub objęcia procedurą odprawy czasowej nie podlegałyby stosowaniu należności celnych przywozowych, środków wspólnej polityki rolnej lub polityki handlowej. W takim przypadku zgłoszenie o dopuszczenie ►C1 do swobodnego obrotu ◄ lub odprawy czasowej nie jest konieczne.

Jednakże zgłoszenie jest wymagane, w przypadku gdy towary te wliczane są do kontyngentu lub plafonu.

Artykuł 176

1. Każda osoba wykonująca w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym działalność polegającą na składowaniu, obróbce, przetwarzaniu, sprzedaży lub zakupie towarów jest zobowiązana do prowadzenia ewidencji towarowej w sposób dopuszczony przez organy celne. Towary zostają ujęte w ewidencji towarowej niezwłocznie po ich wprowadzeniu do pomieszczeń tej osoby. Ewidencja towarowa pozwala organom celnym na identyfikację towarów oraz wykazywanie ich przemieszczania.

▼M4

2. W przypadku przeładunku towarów w wolnym obszarze celnym dokumenty dotyczące tego przeładunku są przechowywane do dyspozycji organów celnych. Krótkotrwałe składowanie towarów związane z takim przeładunkiem uważane jest za część przeładunku.

Dla towarów wprowadzonych do wolnego obszaru celnego bezpośrednio spoza obszaru celnego Wspólnoty lub wyprowadzanych z wolnego obszaru celnego, bezpośrednio opuszczających obszar celny Wspólnoty, deklarację skróconą składa się odpowiednio zgodnie z art. 36a — 36c lub art. 182a — 182d.

▼B

D. **Wyprowadzanie towarów z wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych**

Artykuł 177

Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów przyjętych w ramach przepisów prawa celnego towary wyprowadzane z wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego mogą zostać:

— wywiezione lub powrotnie wywiezione poza obszar celny Wspólnoty, lub

— wprowadzone do pozostałej części obszaru celnego Wspólnoty.

▼B

Przepisy tytułu III, z wyjątkiem art. 48–53 w odniesieniu do towarów wspólnotowych, stosuje się do towarów wprowadzonych do pozostałej części tego obszaru, chyba że chodzi o towary, które opuszczają ten obszar drogą morską lub powietrzną, nie będąc objęte procedurą tranzytu lub inną procedurą celną.

Artykuł 178

1. Jeżeli dług celny powstaje wobec towaru niewspólnotowego, a wartość celna tego towaru ustalona została w oparciu o cenę faktycznie zapłaconą lub należną, wraz z zawartymi w niej kosztami składowania i utrzymania towarów w czasie ich pozostawania w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym, to koszty te odlicza się od wartości celnej, pod warunkiem że są wyodrębnione z ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za towar.

2. Jeżeli towar ten został poddany w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym zwyczajowym zabiegom w rozumieniu art. 109 ust. 1, to na wniosek zgłaszającego i pod warunkiem że na dokonanie takich zabiegów wydano pozwolenie zgodnie z ust. 3 tego artykułu, przy określaniu kwoty należności celnych przywozowych uwzględnia się rodzaj towaru, wartość celną i ilość towaru, które zostałyby uwzględnione, gdyby towary te nie zostały poddane tym zabiegom. Jednakże wyjątki od tego przepisu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 179

1. Towary wspólnotowe podlegające wspólnej polityce rolnej umieszczone w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym i określone w art. 166 lit. b) otrzymują jedno z przeznaczeń przewidzianych przepisami, które ze względu na umieszczenie towarów w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym zezwalają na stosowanie wobec nich środków odnoszących się do wywozu.

2. Jeżeli towary te są powrotnie wprowadzane do pozostałej części obszaru celnego Wspólnoty lub gdy z upływem terminu wyznaczonego zgodnie z art. 171 ust. 2 nie przedstawiono wniosku o nadanie im przeznaczenia określonego w ust. 1, to organy celne stosują środki przewidziane szczególnymi przepisami regulującymi przypadki nieprzestrzegania przewidzianego przeznaczenia.

Artykuł 180

1. W przypadku wprowadzenia lub powrotnego wprowadzenia towarów do pozostałej części obszaru celnego Wspólnoty lub ich objęcia procedurą celną poświadczenie określone w art. 170 ust. 4 może zostać wykorzystane w celu potwierdzenia wspólnotowego lub niewspólnotowego statusu tych towarów.

2. W przypadku gdy przez poświadczenie lub w inny sposób nie potwierdzono, że towary posiadają status towarów wspólnotowych lub niewspólnotowych, towary te uważane są za:

▼B

— towary wspólnotowe – do celów stosowania należności celnych wywozowych i świadectw wywozowych, jak również środków dotyczących wywozu przewidzianych w ramach polityki handlowej,

— towary niewspólnotowe – w innych przypadkach.

▼M4

Artykuł 181

W przypadku gdy towary mają opuścić obszar celny Wspólnoty z wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, organy celne zapewniają przestrzeganie przepisów dotyczących wywozu, uszlachetnienia biernego, powrotnego wywozu, procedur zawieszających lub procedury tranzytu wewnętrznego, jak również przepisów tytułu V.

▼B

Sekcja 2

Powrotny wywóz, zniszczenie i zrzeczenie się towarów

Artykuł 182

1. Towary niewspólnotowe mogą:

— zostać powrotnie wywiezione poza obszar celny Wspólnoty;

— zostać zniszczone;

— stać się przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu Państwa, o ile taka możliwość została przewidziana w przepisach krajowych.

2. Powrotny wywóz wymaga odpowiedniego zastosowania formalności przewidzianych dla wyprowadzenia towarów, łącznie ze środkami polityki handlowej.

Przypadki, w których towary niewspólnotowe mogą zostać objęte procedurą zawieszającą, w celu niestosowania w wywozie środków polityki handlowej, mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu.

►M1 3. Z wyjątkiem przypadków określonych zgodnie z procedurą Komitetu, o ►M4 ——————— ◄ zniszczeniu ►C2 należy uprzednio powiadomić organy celne. ◄ ◄ Jeżeli formalności lub środki określone w ust. 2 akapit pierwszy tak przewidują, organy celne nie wyrażają zgody na dokonanie powrotnego wywozu. Jeżeli towary, które w czasie, gdy znajdowały się na obszarze celnym Wspólnoty, były objęte gospodarczą procedurą celną, są przeznaczone do powrotnego wywozu, należy złożyć zgłoszenie celne w rozumieniu art. 59–78. W tym przypadku stosuje się art. 161 ust. 4 i 5.

Zrzeczenia dokonuje się zgodnie z przepisami krajowymi.

4. Zniszczenie lub zrzeczenie nie pociąga za sobą żadnych kosztów dla Skarbu Państwa.

5. Odpady i pozostałości pochodzące ze zniszczenia otrzymują jedno z przeznaczeń celnych przewidzianych dla towarów niewspólnotowych.

Pozostają one pod dozorem celnym aż do chwili określonej w art. 37 ust. 2.

▼B

TYTUŁ V

TOWARY WYPROWADZANE Z OBSZARU CELNEGO WSPÓLNOTY

▼M4

Artykuł 182a

1. Towary opuszczające obszar celny Wspólnoty, z wyjątkiem towarów przewożonych środkami transportu jedynie w tranzycie przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego bez postoju na tym obszarze, są objęte deklaracją celną lub, w przypadku gdy deklaracja celna nie jest wymagana, deklaracją skróconą.

2. ►C5 Zgodnie z procedurą komitetu następuje określenie: ◄

— terminu, w którym należy złożyć deklarację celną lub deklarację skróconą w urzędzie celnym wywozu zanim towary zostaną wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty,

— wyjątków od terminu, o którym mowa powyżej, i jego zmian,

— warunków wyłączenia lub dostosowania wymogu złożenia deklaracji skróconej, i

— przypadków, w których deklaracja celna ani deklaracja skrócona nie ma zastosowania do towarów opuszczających obszar celny Wspólnoty, oraz warunków takiego wyłączenia,

w stosunku do pewnych rodzajów obrotu, środków transportu lub podmiotów gospodarczych lub w przypadkach gdy porozumienia międzynarodowe przewidują specjalne środki bezpieczeństwa, następuje zgodnie z procedurą komitetu, z uwzględnieniem danych okoliczności.

Artykuł 182b

1. W przypadku gdy towarom opuszczającym obszar celny Wspólnoty nadaje się przeznaczenie celne lub wykorzystuje się je do celów, dla których wymagana jest deklaracja celna w ramach przepisów celnych, taką deklarację celną składa się w urzędzie celnym wywozu przed wywiezieniem towarów z obszaru celnego Wspólnoty.

2. W przypadku gdy urząd celny wywozu jest inny niż urząd celny wyjazdu, urząd celny wywozu bezzwłocznie przekazuje lub udostępnia drogą elektroniczną niezbędne dane urzędowi celnemu wyjazdu.

3. Deklaracja celna zawiera co najmniej dane, które są wymagane do deklaracji skróconej, określone w art. 182d ust. 1.

4. W przypadku gdy deklaracja celna jest składana w inny sposób niż przy wykorzystaniu technologii przetwarzania danych, organy celne stosują wobec danych ten sam poziom zarządzania ryzykiem jak w przypadku ►C5 deklaracji celnych sporządzonych z wykorzystaniem technologii przetwarzania danych. ◄

▼M4

Artykuł 182c

1. W przypadku gdy towarom opuszczającym obszar celny Wspólnoty nie nadaje się przeznaczenia celnego lub nie wykorzystuje się ich do celów, dla których wymagana jest deklaracja celna, deklarację skróconą składa się w urzędzie celnym wyjazdu przed wywiezieniem towarów z obszaru celnego Wspólnoty.

2. Organy celne mogą zezwolić na złożenie deklaracji skróconej w innym urzędzie celnym, o ile urząd ten bezzwłocznie przekaże lub udostępni w drodze elektronicznej niezbędne dane urzędowi celnemu wyjazdu.

3. Organy celne mogą zezwolić, aby złożenie deklaracji skróconej zostało zastąpione złożeniem powiadomienia i dostępem do danych ze deklaracji skróconej w systemie komputerowym podmiotu gospodarczego.

Article 182d

1. Określenie wspólnego zestawu i formatu danych dla deklaracji skróconej, zawierającej dane niezbędne dla analizy ryzyka oraz właściwego stosowania kontroli celnej, przede wszystkim do celów bezpieczeństwa, następuje zgodnie z procedurą komitetu z wykorzystaniem, w razie potrzeby, międzynarodowych norm i praktyk handlowych.

2. Deklarację skróconą składa się z wykorzystaniem technologii przetwarzania danych. Informacje handlowe, portowe lub transportowe mogą zostać wykorzystane, o ile zawierają one niezbędne dane.

Organy celne mogą przyjmować deklaracje skrócone w formie pisemnej w wyjątkowych okolicznościach, o ile stosują one ten sam poziom zarządzania ryzykiem jaki jest stosowany wobec deklaracji skróconych składanych za pomocą technologii przetwarzania danych.

3. Deklarację skróconą składa:

a) osoba wywożąca towary poza obszar celny Wspólnoty lub przejmująca odpowiedzialność za wywóz towarów poza obszar celny Wspólnoty; lub

▼C5

b) każda osoba mogąca przedstawić dane towary lub spowodować ich przedstawienie właściwym organom celnym; lub

▼M4

c) przedstawiciel jednej z osób określonych w lit. a) lub b).

4. Osoba określona w ust. 3 jest upoważniona, na własną prośbę, do zmiany jednego lub kilku szczegółów w deklaracji skróconej po jej złożeniu. Jednakże nie można wprowadzać żadnych zmian po tym jak organy celne:

a) powiadomiły osobę, która złożyła deklarację skróconą, że zamierzają skontrolować towary; lub

b) stwierdziły nieprawidłowość danych zawartych w deklaracji; lub

c) zezwoliły na podjęcie towarów.

▼B

Artykuł 183

Towary opuszczające obszar celny Wspólnoty podlegają dozorowi celnemu. Mogą one zostać zgodnie z obowiązującymi przepisami poddane kontroli organów celnych. Opuszczają one ten obszar drogą wyznaczoną przez organy celne i na zasadach przez nie określonych.

TYTUŁ VI

OPERACJE UPRZYWILEJOWANE

ROZDZIAŁ 1

ZWOLNIENIA CELNE

Artykuł 184

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, określa przypadki, w których ze względu na szczególne okoliczności udziela się zwolnień z należności celnych przywozowych lub należności celnych wywozowych przy dopuszczaniu ►C1 do swobodnego obrotu ◄ albo przy wywozie towarów.

ROZDZIAŁ 2

TOWARY POWRACAJĄCE

Artykuł 185

1. Towary wspólnotowe, które po wywiezieniu poza obszar celny Wspólnoty są powrotnie na ten obszar wprowadzane i dopuszczane ►C1 do swobodnego obrotu ◄ w terminie trzech lat, zostają na wniosek osoby zainteresowanej zwolnione z należności celnych przywozowych.

Jednakże:

— ze względu na szczególne okoliczności termin trzech lat może zostać przekroczony;

— gdy towary powracające zostały przed ich wywozem z obszaru celnego Wspólnoty dopuszczone ►C1 do swobodnego obrotu ◄ z zastosowaniem obniżonej lub zerowej stawki należności celnych przywozowych ze względu na ich przeznaczenie, zwolnienie określone w ust. 1 może być udzielone jedynie pod warunkiem, że zostaną one ponownie użyte w ten sam sposób.

Jeżeli towary te nie zostaną przeznaczone do tego samego użycia, kwota należności celnych przywozowych, którym podlegają, zostanie pomniejszona o kwotę pobraną przy pierwszym dopuszczeniu ►C1 do swobodnego obrotu ◄. W przypadku gdy ta ostatnia kwota jest wyższa od kwoty, która jest należna przy dopuszczeniu ►C1 do swobodnego obrotu ◄ towarów powracających, zwrotu nie udziela się.

▼B

2. Zwolnień z należności celnych przywozowych przewidzianych w ust. 1 nie udziela się dla:

a) towarów wywiezionych poza obszar celny Wspólnoty w ramach uszlachetniania biernego, chyba że towary te pozostają wciąż w stanie, w jakim zostały wywiezione;

b) towarów, które podlegały środkom wspólnotowym powodującym ich wywóz do państwa trzeciego. Przypadki i warunki stosowania odstępstw od tego przepisu określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 186

Zwolnienie z należności celnych przywozowych określone w art. 185 udzielane jest jedynie w przypadku, gdy towary są powrotnie przywożone w tym samym stanie, w jakim zostały wywiezione. Przypadki i warunki stosowania odstępstw od tego warunku oraz warunki stosowania tych odstępstw określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 187

Do produktów kompensacyjnych pierwotnie wywiezionych lub powrotnie wywiezionych w związku z procedurą uszlachetniania czynnego przepisy art. 185 i 186 stosuje się odpowiednio.

Kwota należności celnych przywozowych prawnie należnych jest określana zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w ramach procedury uszlachetniania czynnego. Data powrotnego wywozu produktów kompensacyjnych uważana jest wtedy za datę dopuszczenia ►C1 do swobodnego obrotu ◄.

ROZDZIAŁ 3

PRODUKTY RYBOŁÓWSTWA MORSKIEGO ORAZ INNE PRODUKTY WYDOBYTE Z MORZA

Artykuł 188

Bez uszczerbku dla art. 24 ust. 2 lit. f) w przypadku dopuszczenia ►C1 do swobodnego obrotu ◄ z należności celnych przywozowych zwolnione są:

a) produkty rybołówstwa morskiego oraz inne produkty wydobyte z morza terytorialnego państwa trzeciego przez statki zarejestrowane w Państwie Członkowskim i pływające pod jego banderą;

b) produkty uzyskane z produktów określonych w lit. a) na pokładzie statków przetwórni spełniających warunki określone w tej literze.

▼B

TYTUŁ VII

DŁUG CELNY

ROZDZIAŁ 1

ZABEZPIECZENIE KWOTY DŁUGU CELNEGO

Artykuł 189

1. Jeżeli zgodnie z przepisami prawa celnego organy celne zażądają złożenia zabezpieczenia w celu zagwarantowania pokrycia długu celnego, dłużnik lub osoba mogąca się nim stać jest zobowiązana do złożenia takiego zabezpieczenia.

2. W odniesieniu do tego samego długu celnego organy celne mogą zażądać złożenia tylko jednego zabezpieczenia.

Jeżeli zabezpieczenie składane jest w ramach procedury celnej, która może zostać zastosowana wobec określonych towarów w kilku Państwach Członkowskich, zabezpieczenie to jest ważne w tych Państwach Członkowskich w granicach przewidzianych przepisami przyjętymi zgodnie z procedurą Komitetu.

3. Organy celne mogą wyrazić zgodę, aby zabezpieczenie zostało złożone przez osobę trzecią zamiast osoby, od której wymagane jest złożenie tego zabezpieczenia.

▼C6

4. W przypadku gdy dłużnik bądź osoba mogąca się nim stać jest organem publicznym, złożenie zabezpieczenia nie jest wymagane.

▼B

5. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia, jeżeli jego wysokość nie przekracza 500 ECU.

Artykuł 190

1. W przypadku gdy przepisy celne określają, że złożenie zabezpieczenia nie jest obowiązkowe, organy celne mogą zażądać złożenia zabezpieczenia, jeżeli stwierdzą, że istnieje ryzyko, iż powstały lub mogący powstać dług celny może nie zostać uiszczony w terminie.

Jeżeli zabezpieczenie określone w akapicie pierwszym nie jest wymagane, organy celne mogą zażądać od osoby określonej w art. 189 ust. 1 podjęcia działań mających na celu spełnienie obowiązków, które są na nią prawnie nałożone.

2. Złożenia zabezpieczenia określonego w ust. 1 akapit pierwszy można zażądać:

— z chwilą zastosowania przepisów wymagających złożenie takiego zabezpieczenia, lub

— w każdym innym późniejszym czasie, gdy organy celne stwierdzą, że istnieje ryzyko, iż powstały lub mogący powstać dług celny może nie zostać uiszczony w terminie.

▼B

Artykuł 191

Na wniosek osoby określonej w art. 189 ust. 1 lub 3 organy celne zezwalają na złożenie generalnego zabezpieczenia dla wielu operacji, wobec których powstał lub może powstać dług celny.

Artykuł 192

▼M2

1. Jeżeli prawodawstwo celne przewiduje obowiązek złożenia zabezpieczenia i z zastrzeżeniem szczególnych przepisów procedury tranzytu określonych zgodnie z procedurą Komitetu, organy celne wyznaczają kwotę tego zabezpieczenia w wysokości równej:

▼B

— dokładnej kwocie długu celnego lub długów celnych, gdy kwota ta może zostać dokładnie obliczona przy przyjmowaniu zabezpieczenia;

— w pozostałych przypadkach – oszacowanej przez organy celne maksymalnej kwocie powstałego lub mogącego powstać długu celnego.

W przypadku gdy przyjmowane jest generalne zabezpieczenie długów celnych, których wysokość może ulec zmianie z upływem czasu, wysokość takiego zabezpieczenia zostaje wyznaczona na poziomie pozwalającym na pokrycie w każdej chwili kwoty tych długów celnych.

2. Jeżeli przepisy prawa celnego określają, że złożenie zabezpieczenia nie jest obowiązkowe, a organy celne wymagają jego złożenia, to wyznaczają one kwotę takiego zabezpieczenia na poziomie nieprzekraczającym poziomu określonego w ust. 1.

3. Przypadki i warunki, w których może zostać złożone zabezpieczenie ryczałtowe, określane są zgodnie z procedurą Komitetu.

Artykuł 193

Zabezpieczenie może zostać złożone:

— w formie depozytu w gotówce, lub

▼C1

— w formie gwarancji

▼B

Artykuł 194

1. Depozyt w gotówce zostaje złożony w walucie Państwa Członkowskiego, w którym wymagane jest złożenia zabezpieczenia.

Za równoważne z depozytem w gotówce uważa się:

— złożenie czeku, którego pokrycie jest gwarantowane przez instytucję, na którą jest wystawiony w jakikolwiek sposób, który może być zaakceptowany przez organy celne;

— złożenie każdego innego dokumentu mającego wartość płatniczą i uznawanego przez te organy.

▼B

2. Depozyt w gotówce lub formie równoważnej zostaje złożony zgodnie z przepisami obowiązującymi w Państwie Członkowskim, w którym wymagane jest złożenie zabezpieczenia.

Artykuł 195

Gwarant zobowiązuje się na piśmie do zapłacenia solidarnie z dłużnikiem zabezpieczonej kwoty długu celnego, którego zapłacenie staje się wymagalne.

Gwarantem musi być osoba trzecia, mająca swoją siedzibę we Wspólnocie i zaakceptowana przez organy celne Państwa Członkowskiego.

Organy celne mogą nie zaakceptować zaproponowanego gwaranta lub zaproponowanej formy zabezpieczenia, jeżeli uważają, że nie gwarantuje to w sposób pewny uiszczenia długu celnego w terminie.

Artykuł 196

Osoba zobowiązana do złożenia zabezpieczenia może wybrać formę zabezpieczenia spośród form przewidzianych w art. 193.

Jednakże organy celne mogą odmówić przyjęcia proponowanej formy zabezpieczenia, jeżeli jest ona niewłaściwa dla prawidłowego działania określonej procedury celnej. Odnosi się to również do proponowanego zabezpieczenia. Organy celne mogą zażądać, aby wybrana forma zabezpieczenia została utrzymana w określonym czasie.

Artykuł 197

1. O ile przewidują to przepisy przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu, organy celne mogą przyjąć inne formy zabezpieczenia niż wymienione w art. 193, jeżeli formy te zapewnią w równym stopniu pokrycie długu celnego.

Organy celne mogą odmówić przyjęcia zabezpieczenia proponowanego przez dłużnika, jeżeli uważają, że nie gwarantuje ono w sposób pewny pokrycia długu celnego.

2. Z tym samym zastrzeżeniem jak to określone w ust. 1 akapit drugi organy celne mogą wyrazić zgodę na złożenie depozytu w gotówce bez spełnienia warunków określonych w art. 194 ust. 1.

Artykuł 198

Jeżeli organy celne stwierdzą, że złożone zabezpieczenie nie zapewnia w ogóle lub już nie zapewnia w sposób pewny bądź całkowity pokrycia w terminie długu celnego, mogą zażądać od osoby określonej w art. 189 ust. 1, zgodnie z wyborem tej ostatniej, złożenia dodatkowego zabezpieczenia lub też złożenia w miejsce pierwotnego zabezpieczenia nowego zabezpieczenia.

▼B

Artykuł 199

1. Zabezpieczenie nie może zostać zwolnione, dopóki dług celny, na którego pokrycie zostało ono złożone, nie wygaśnie lub nie będzie mógł już powstać. Jeżeli dług celny wygaśnie lub nie może już powstać, zabezpieczenie zostaje niezwłocznie zwolnione.

2. Jeżeli dług celny wygaśnie częściowo lub nie będzie mógł już powstać dla części zabezpieczonej kwoty, złożone zabezpieczenie może zostać częściowo zwolnione na wniosek osoby zainteresowanej, chyba że kwota, o którą chodzi, nie uzasadnia takiej czynności.

Artykuł 200

Przepisy określające wyjątki od przepisów niniejszego rozdziału wydawane są, o ile zaistnieje taka potrzeba, zgodnie z procedurą Komitetu z uwzględnieniem postanowień umów międzynarodowych.

ROZDZIAŁ 2

POWSTANIE DŁUGU CELNEGO

Artykuł 201

1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku:

a) dopuszczenia ►C1 do swobodnego obrotu ◄ towaru podlegającego należnościom przywozowym, lub

b) objęcia takiego towaru procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego.

3. Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na rzecz której składane jest zgłoszenie celne.

Jeżeli zgłoszenie celne o objęcie towaru jedną z procedur określoną w ust. 1 zostało sporządzone na podstawie danych, co spowodowało, że należności celne przywozowe nie zostały pobrane lub zostały pobrane w kwocie niższej niż prawnie należna, osoby, które dostarczyły tych danych, wymaganych do sporządzenia zgłoszenia, i które wiedziały lub powinny były wiedzieć, że dane te są nieprawdziwe, mogą również zostać uznane za dłużników zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi.

Artykuł 202

1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku:

a) nielegalnego wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty towaru podlegającego należnościom przywozowym, lub

b) nielegalnego wprowadzenia na pozostałą część obszaru celnego Wspólnoty towaru podlegającego należnościom przywozowym i znajdującego się w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

Nielegalnym wprowadzeniem towaru w rozumieniu niniejszego artykułu jest każde wprowadzenie dokonane z naruszeniem przepisów art. 38–41 i art. 177 tiret drugie.

▼B

2. Dług celny powstaje z chwilą nielegalnego wprowadzenia towaru.

3. Dłużnikami są:

— osoba, która dokonała nielegalnego wprowadzenia,

— osoby, które uczestniczyły we wprowadzeniu i które jednocześnie wiedziały lub powinny były wiedzieć, że wprowadzenie to jest nielegalne,

— jak również osoby, które nabyły lub posiadały taki towar i które w chwili jego nabycia lub wejścia w jego posiadanie wiedziały bądź powinny były wiedzieć, że jest to towar wprowadzony nielegalnie.

Artykuł 203

1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku:

— usunięcia spod dozoru celnego towaru podlegającego należnościom przywozowym.

2. Dług celny powstaje z chwilą usunięcia towaru spod dozoru celnego.

3. Dłużnikami są:

— osoba, która usunęła towar spod dozoru celnego,

— osoby, które uczestniczyły w tym usunięciu, i które jednocześnie wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towar zostaje usunięty spod dozoru celnego,

— osoby, które nabyły lub posiadały towar, i które w chwili jego nabycia lub wejścia w jego posiadanie wiedziały bądź powinny były wiedzieć, że jest to towar usunięty spod dozoru celnego, i

— odpowiednio osoba zobowiązana do wykonania obowiązków wynikających z czasowego składowania towaru lub wynikających ze stosowania procedury celnej, którą towar ten został objęty.

Artykuł 204

1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku:

a) niewykonania jednego z obowiązków wynikających z czasowego składowania towaru podlegającego należnościom przywozowym lub ze stosowania procedury celnej, którą towar ten został objęty, lub

b) niedopełnienia jednego z warunków wymaganych do objęcia towaru procedurą lub do zastosowania obniżonych bądź zerowych stawek należności celnych przywozowych ze względu na przeznaczenie towaru,

w przypadkach innych niż te określone w art. 203, chyba że zostanie potwierdzone, iż uchybienia te nie miały rzeczywistego wpływu na prawidłowe przeprowadzenie składowania czasowego lub odpowiedniej procedury celnej.

▼B

2. Dług celny powstaje w chwili zaprzestania spełniania obowiązku, którego niewykonanie powoduje powstanie długu celnego, bądź w chwili objęcia towaru odpowiednią procedurą jeżeli zostało później stwierdzone, że nie dopełniono jednego z warunków wymaganych dla objęcia towaru tą procedurą bądź dla zastosowania obniżonych lub zerowych stawek należności celnych przywozowych ze względu na jego przeznaczenie.

3. Dłużnikiem jest osoba zobowiązana do wykonania obowiązków wynikających z czasowego składowania towaru podlegającego należnościom przywozowym lub, w zależności od przypadku, wynikających ze stosowania procedury celnej, którą towar został objęty, bądź osoba zobowiązana do przestrzegania warunków wymaganych dla objęcia towaru tą procedurą.

Artykuł 205

1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku:

— zużycia lub użycia towaru podlegającego należnościom przywozowym w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym, na warunkach innych niż przewidziane w obowiązujących przepisach.

W przypadku zaginięcia towarów i gdy zaginięcie to nie może zostać wyjaśnione w sposób zadowalający organy celne, mogą one uznać, że towary zostały zużyte lub użyte w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

2. Dług celny powstaje w chwili, gdy towar zostaje zużyty, lub w chwili, kiedy zostaje użyty po raz pierwszy na warunkach innych niż te, które zostały przewidziane w obowiązujących przepisach prawa.

3. Dłużnikiem jest osoba, która zużyła towar lub użyła go, jak również osoby, które uczestniczyły w tym zużyciu lub użyciu i które jednocześnie wiedziały bądź powinny były wiedzieć, że zużycia lub użycia dokonano na warunkach innych niż te, które zostały przewidziane w obowiązujących przepisach prawa.

Jeżeli w przypadku zaginięcia towarów organy celne uważają, że towary te zostały zużyte lub użyte w wolnym obszarze celnym lub w składzie wolnocłowym, i gdy nie jest możliwe zastosowanie przepisu poprzedniego akapitu, to osobą zobowiązaną do pokrycia długu celnego jest ostatnia znana tym organom osoba będąca w posiadaniu towarów.

Artykuł 206

1. W drodze odstępstwa od art. 202 i art. 204 ust. 1 lit. a) uważa się, że dług celny w przywozie nie powstał w odniesieniu do określonego towaru, gdy osoba, której to dotyczy, udowodni, że niewykonanie obowiązków wynikających:

— z przepisów art. 38–41 oraz art. 177 tiret drugie, lub

▼B

— z czasowego składowania towarów, lub

— z zastosowania procedury celnej, którą towar ten został objęty,

spowodowane było całkowitym zniszczeniem lub nieodwracalną utratą tego towaru ze względu na jego charakter, nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej albo towar został zniszczony za zgodą organów celnych.

W rozumieniu niniejszego ustępu towar uważa się za nieodwracalnie utracony, gdy nie może już zostać przez nikogo wykorzystany.

2. Jeżeli towar dopuszczony ►C1 do swobodnego obrotu ◄ z zastosowaniem obniżonych lub zerowych stawek należności celnych przywozowych ze względu na przeznaczenie został wywieziony lub powrotnie wywieziony za zgodą organów celnych, uważa się, że wobec tego towaru również nie powstał dług celny.

Artykuł 207

Jeżeli zgodnie z art. 206 ust. 1 uważa się, że wobec towaru dopuszczonego ►C1 do swobodnego obrotu ◄ z zastosowaniem obniżonych lub zerowych stawek należności celnych przywozowych ze względu na przeznaczenie nie powstał dług celny, to odpady i pozostałości powstałe w wyniku zniszczenia towaru uważa się za towary niewspólnotowe.

Artykuł 208

Jeżeli zgodnie z art. 203 lub 204 dług celny powstaje wobec towaru dopuszczonego ►C1 do swobodnego obrotu ◄ z zastosowaniem obniżonej stawki należności celnych przywozowych ze względu na przeznaczenie, to kwota uiszczona przy dopuszczeniu ►C1 do swobodnego obrotu ◄ zostanie odliczona od kwoty powstałego długu celnego.

Jeżeli dług celny powstaje wobec odpadów i pozostałości powstałych przy zniszczeniu towaru, przepis ten stosuje się odpowiednio.

Artykuł 209

1. Dług celny w wywozie powstaje w wyniku:

— wywozu poza obszar celny Wspólnoty towaru objętego zgłoszeniem celnym i podlegającego należnościom celnym wywozowym.

2. Dług celny powstaje z chwilą przyjęcia zgłoszenia celnego.

3. Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na rzecz której składane jest zgłoszenie.

Artykuł 210

1. Dług celny w wywozie powstaje w wyniku:

— wyprowadzenia poza obszar celny Wspólnoty, bez zgłoszenia celnego, towaru podlegającego należnościom wywozowym.

▼B

2. Dług celny powstaje z chwilą, gdy towar faktycznie opuszcza ten obszar.

3. Dłużnikiem są:

— osoba, która dokonała tego wyprowadzenia,

— jak również osoby, które uczestniczyły w tym wyprowadzeniu i które jednocześnie wiedziały lub powinny były wiedzieć, że zgłoszenie celne nie zostało, a powinno było być złożone.

Artykuł 211

1. Dług celny w wywozie powstaje w wyniku:

— nieprzestrzegania warunków, które umożliwiły dokonanie wyprowadzenia towaru poza obszar celny Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.

2. Dług celny powstaje w chwili, kiedy towar osiągnie przeznaczenie inne niż to, które zostało dopuszczone przy jego wywozie poza obszar celny Wspólnoty z zastosowaniem całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych wywozowych, lub jeżeli organy celne nie mogą określić tej chwili, dług celny powstaje w chwili, w której upływa wyznaczony termin przedłożenia dowodu potwierdzającego spełnienie ustalonych warunków uprawniających do tego zwolnienia.

3. Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na rzecz której składane jest zgłoszenie.

Artykuł 212

Dług celny określony w art. 201–205 i art. 209–211 powstaje nawet wówczas, gdy towar jest przedmiotem zakazów lub ograniczeń wywozowych lub przywozowych, niezależnie od ich rodzaju. Jednakże dług celny nie powstaje w przypadku nielegalnego wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty fałszywych środków płatniczych, jak również środków odurzających i substancji psychotropowych, które nie są przedmiotem obrotu handlowego ściśle nadzorowanego przez właściwe władze z przeznaczeniem na potrzeby lecznicze i naukowe. Na potrzeby prawa karnego stosowanego wobec naruszeń przepisów celnych dług celny uważa się za powstały, gdy zgodnie z prawem karnym Państwa Członkowskiego należności celne służą za podstawę do określenia kar lub gdy istnienie długu celnego powoduje wszczęcie postępowania karnego.

▼M3

Artykuł 212a

Jeżeli przepisy prawa celnego celne przewidują preferencje taryfowe dla towaru ze względu na jego rodzaj lub szczególne przeznaczenie, całkowite lub częściowe zwolnienie z należności przywozowych lub należności wywozowych ►C4 na mocy art. 21, 82, 145 lub 184–187, ◄ takie preferencje lub zwolnienia stosuje się również w przypadkach powstania długu celnego na mocy art. 202-205, 210 lub 211, jeżeli zachowanie osoby zainteresowanej nie nosi znamion oszustwa ani rażącego niedbalstwa i udowodni ona, że pozostałe warunki wymagane dla zastosowania preferencji lub zwolnienia pozostają łącznie spełnione.

▼B

Artykuł 213

Jeżeli w odniesieniu do tego samego długu celnego występuje kilku dłużników, są oni solidarnie zobowiązani do pokrycia tego długu.

Artykuł 214

1. Z wyjątkiem przypadków, w których szczególne przepisy niniejszego Kodeksu stanowią inaczej i bez uszczerbku dla ust. 2, kwota należności celnych przywozowych lub należności celnych wywozowych jest określana na podstawie elementów kalkulacyjnych właściwych dla towaru w chwili powstania długu celnego.

2. Jeżeli nie jest możliwe dokładne określenie chwili powstania długu celnego, chwilą uwzględnianą do określenia elementów kalkulacyjnych właściwych dla danego towaru jest chwila, w której organy celne stwierdziły, że towar znajduje się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

Jednakże gdy informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają na ustalenie, że dług celny powstał przed stwierdzeniem jego istnienia przez te organy, kwota należności celnych przywozowych lub należności celnych wywozowych za ten towar określana jest na podstawie elementów kalkulacyjnych właściwych dla towaru w chwili najwcześniejszej, w jakiej istnienie długu celnego wynikającego z tej sytuacji mogło zostać ustalone na podstawie posiadanych informacji.

3. Celem uniknięcia uzyskania jakiejkolwiek korzyści finansowej wynikającej z przesunięcia daty powstania lub zaksięgowania długu celnego, w przypadkach i na warunkach określonych przepisami przyjętymi zgodnie z procedurą Komitetu, pobiera się odsetki wyrównawcze.

▼M2

Artykuł 215

1. Dług celny powstaje:

— w miejscu, w którym nastąpiły zdarzenia powodujące powstanie tego długu,

— lub, gdy miejsce to nie może zostać określone, w miejscu, w którym organy celne stwierdzą, że towar znajduje się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego,

— lub, gdy towar został objęty procedurą celną, która nie jest zamknięta i miejsca tego nie można określić zgodnie z tiret pierwszym lub drugim w wyznaczonym terminie, gdzie właściwe zgodnie z procedurą Komitetu w miejscu, w którym towary ►C3 zostały objęte procedurą albo ◄ zostały wprowadzone na obszar celny Wspólnoty w ramach tej procedury.

2. Jeżeli informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają na stwierdzenie, że dług celny powstał już wtedy, gdy towar znajdował się wcześniej w innym miejscu, uważa się, że dług celny powstał w miejscu, co do którego można stwierdzić, że towar znajdował się tam w najwcześniejszej chwili, pozwalającej na stwierdzenie istnienia długu celnego.

▼M2

3. Organy celne określone w art. 217 ust. 1 są organami Państwa Członkowskiego, w którym dług celny powstał lub uważa się, że powstał zgodnie z niniejszym artykułem.

▼M3

4. Jeżeli organ celny stwierdzi, że dług celny powstał na mocy art. 202 w innym Państwie Członkowskim, to uważa się, że dług celny powstał w Państwie Członkowskim, w którym stwierdzono jego powstanie, jeżeli kwota długu jest niższa niż 5 000 EUR.

▼B

Artykuł 216

1. O ile umowy zawarte między Wspólnotą a niektórymi państwami trzecimi przewidują możliwość zastosowania w przywozie do tych państw preferencji taryfowych dla towarów pochodzących – w rozumieniu tych umów – ze Wspólnoty, wystawienie dokumentów niezbędnych do zastosowania w państwie trzecim takich preferencji powoduje powstanie długu celnego w przywozie. Dług ten powstaje w sytuacji, gdy wyżej wymienione towary zostały uzyskane pod procedurą uszlachetniania czynnego, a towary niewspólnotowe wchodzące w skład towarów pochodzących podlegają właściwym im należnościom przywozowym.

2. Za chwilę powstania długu celnego uważa się chwilę przyjęcia przez organy celne zgłoszenia tych towarów do wywozu.

3. Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na rzecz której składane jest zgłoszenie.

4. Kwota należności celnych przywozowych będąca kwotą tego długu celnego określana jest na tych samych warunkach jak w przypadku długu celnego, który powstałby w wyniku przyjęcia w tym samym dniu zgłoszenia o dopuszczenie tych towarów ►C1 do swobodnego obrotu ◄ celem zakończenia procedury uszlachetniania czynnego.

ROZDZIAŁ 3

POKRYCIE KWOTY DŁUGU CELNEGO

Sekcja 1

Zaksięgowanie i podanie do wiadomości dłużnika kwoty należności

Artykuł 217

1. Każda kwota należności celnych przywozowych lub należności celnych wywozowych wynikających z długu celnego, zwana dalej „kwotą należności”, obliczana jest przez organy celne, z chwilą gdy znajdą się one w posiadaniu niezbędnych informacji, oraz zostaje wpisana do rejestru lub zaewidencjonowana w inny równoważny sposób (zaksięgowanie).

▼B

Przepisu pierwszego akapitu nie stosuje się w przypadkach, gdy:

a) ustanowione zostało tymczasowe cło antydumpingowe lub wyrównawcze,

▼M1

b) kwota należności prawnie należnych jest wyższa od tej, która została określona na podstawie wiążącej informacji,

▼B

c) przepisy przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu zwalniają organy celne z obowiązku zaksięgowania należności poniżej określonej kwoty.

Organy celne mogą odstąpić od księgowania kwoty należności, która zgodnie z art. 221 ust. 3 nie może zostać podana do wiadomości dłużnika w związku z upływem przewidzianego terminu.

2. Państwa Członkowskie ustalają szczegółowe zasady księgowania kwot należności. Zasady te mogą być różne w zależności od tego, czy organy celne, biorąc pod uwagę warunki, w których powstał dług celny, upewniły się lub nie, czy powyższe kwoty będą zapłacone.

Artykuł 218

1. Jeżeli dług celny powstaje w wyniku przyjęcia zgłoszenia towaru do innej procedury niż odprawa czasowa z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych lub w wyniku każdej innej czynności mającej taki sam skutek prawny jak przyjęcie zgłoszenia, to jego kwota jest zaksięgowana niezwłocznie po jej obliczeniu i nie później niż w ciągu dwóch dni, licząc od dnia, w którym towar został zwolniony.

Jednakże pod warunkiem że pokrycie kwoty długu celnego zostanie zabezpieczone, suma należności za wszystkie towary, które zostały zwolnione na rzecz tej samej osoby w okresie wyznaczonym przez organy celne i nieprzekraczającym 31 dni, może zostać całościowo zaksięgowana na koniec tego okresu. Takiego zaksięgowania należy dokonać w ciągu pięciu dni, licząc od dnia, w którym upływa wspomniany okres.

2. Jeżeli przepisy przewidują, że towar może zostać ►C1 zwolniony z zastrzeżeniem spełnienia ◄ pewnych warunków określonych przepisami wspólnotowymi dotyczącymi określania kwoty powstałego długu lub odnoszącymi się do jego poboru, zaksięgowania należy dokonać nie później niż w ciągu dwóch dni od dnia ostatecznego określenia lub wyznaczenia kwoty długu bądź obowiązku uiszczenia należności wynikających z tego długu.

Jednakże gdy dług celny dotyczy tymczasowego cła antydumpingowego lub wyrównawczego, zaksięgowania należności należy dokonać w ciągu dwóch miesięcy od opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe lub wyrównawcze.

▼B

3. W przypadku powstania długu celnego na warunkach innych niż te określone w ust. 1 zaksięgowania odpowiedniej kwoty należności należy dokonać w terminie dwóch dni, licząc od dnia, w którym organy celne miały możliwość:

a) obliczyć kwotę tych należności, i

b) określić dłużnika.

Artykuł 219

1. Terminy zaksięgowania określone w art. 218 mogą zostać przedłużone:

a) z przyczyn związanych z organizacją administracji Państw Członkowskich, w szczególności gdy prowadzona jest centralna rachunkowość, lub

b) w przypadku gdy szczególne okoliczności uniemożliwiają organom celnym dotrzymanie tych terminów.

Przedłużony termin nie może przekraczać czternastu dni.

2. Terminy określone w ust. 1 nie mają zastosowania w przypadku zaistnienia nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej.

Artykuł 220

1. Jeżeli kwota należności wynikających z długu celnego nie została zaksięgowana zgodnie z art. 218 i 219 lub została zaksięgowana kwota niższa od prawnie należnej, to zaksięgowania kwoty należności do pokrycia lub pozostającej do pokrycia należy dokonać w terminie dwóch dni, licząc od dnia, w którym organy celne dowiedziały się o tej sytuacji i miały możliwość obliczyć kwotę prawnie należną, jak również określić dłużnika (zaksięgowanie retrospektywne). Termin ten może zostać przedłużony zgodnie z art. 219.

2. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 217 ust. 1 akapit drugi i trzeci zaksięgowania retrospektywnego nie dokonuje się, gdy:

a) pierwotna decyzja o nieksięgowaniu kwoty należności lub zaksięgowaniu kwoty niższej od prawnie należnej została podjęta na podstawie ogólnych przepisów unieważnionych późniejszym orzeczeniem sądowym;

▼M3

b) ►C4 kwota należności prawnie należnych zgodnie z przepisami prawa nie została zaksięgowana w następstwie błędu samych organów celnych, który to błąd nie mógł zostać w racjonalny sposób wykryty przez osobę zobowiązaną do uiszczenia należności ◄ działającą w dobrej wierze i przestrzegającą przepisów obowiązujących w zakresie zgłoszenia celnego.

Jeżeli preferencyjny status towaru potwierdzony został w ramach systemu współpracy administracyjnej z udziałem organów państwa trzeciego, wydanie przez te organy świadectwa, o ile stwierdzono jego nieprawidłowość, stanowi błąd, którego w racjonalny sposób nie można było wykryć w rozumieniu pierwszego akapitu.

▼M3

Jednakże wydanie nieprawidłowego świadectwa nie stanowi błędu, jeżeli świadectwo zostało wystawione na podstawie niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera, z wyjątkiem przypadku, gdy w szczególności jest oczywiste, że organy wydające świadectwo wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie spełniają warunków wymaganych do korzystania z preferencji.

►C4 Osoba odpowiedzialna za uiszczenie należności może powołać się na dobrą wiarę, jeżeli może udowodnić, że w okresie przedmiotowych operacji handlowych zachowała należytą staranność ◄, aby upewnić się czy spełnione zostały wszystkie warunki korzystania z preferencji.

►C4 Jednakże osoba odpowiedzialna za uiszczenie należności nie może ◄ powoływać się na dobrą wiarę, jeżeli Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* opinię wyrażającą uzasadnione wątpliwości w odniesieniu do prawidłowego stosowania uzgodnień preferencyjnych przez kraj korzystający;

▼B

c) przepisy przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu zwalniają organy celne z obowiązku restrospektywnego zaksięgowania należności poniżej określonej kwoty.

Artykuł 221

1. Niezwłocznie po dokonaniu zaksięgowania dłużnik zostaje powiadomiony o kwocie należności zgodnie z odpowiednią procedurą.

2. Jeżeli na zgłoszeniu celnym została podana orientacyjna kwota należności celnych przywozowych, organy celne mogą przewidzieć, że powiadomienie określone w ust. 1 następuje jedynie w przypadku, gdy podana kwota należności nie odpowiada kwocie określonej przez organy celne.

Bez uszczerbku dla stosowania art. 218 ust. 1 akapit drugi w przypadku korzystania z możliwości przewidzianej w pierwszym akapicie zwolnienie towarów przez organy celne jest równoznaczne z powiadomieniem dłużnika o kwocie zaksięgowanych należności.

▼M3

3. Powiadomienie dłużnika nie może nastąpić po upływie trzech lat, licząc od dnia powstania długu celnego. Bieg tego terminu zostaje zawieszony z chwilą złożenia odwołania w rozumieniu art. 243 na czas trwania procedury odwoławczej.

4. Jeżeli dług celny powstał na skutek czynu podlegającego, w chwili popełnienia, wszczęciu postępowania karnego, dłużnika można powiadomić o kwocie długu celnego na warunkach przewidzianych w obowiązujących przepisach, po upływie terminu trzech lat, określonych w ust. 3.

▼B

Sekcja 2

Termin i sposoby uiszczania należności

Artykuł 222

1. Każdą kwotę należności, o której zgodnie z art. 221 został powiadomiony dłużnik, uiszcza on w następujących terminach:

a) jeżeli osoba ta nie korzysta z żadnego z ułatwień płatniczych przewidzianych w art. 224– 229, płatność zostaje dokonana w wyznaczonym terminie.

Bez uszczerbku dla przepisu drugiego akapitu art. 244 termin ten nie może przekraczać dziesięciu dni, licząc od powiadomienia dłużnika o kwocie należności, a w przypadku całościowego zaksięgowania zliczonych kwot na warunkach przewidzianych w art. 218 ust. 1 akapit drugi termin ten zostaje wyznaczony w taki sposób, aby uniemożliwić dłużnikowi uzyskanie dłuższego terminu na uiszczenie należności niż ten, jaki by uzyskał w przypadku odroczenia płatności.

Jeżeli okaże się, że osoba zainteresowana została powiadomiona zbyt późno, aby mogła dotrzymać terminu płatności, to termin zostaje przedłużony z urzędu.

Organy celne mogą również przedłużyć ten termin na wniosek dłużnika, w przypadku gdy kwota należności do uiszczenia wynika z ich pokrycia po zwolnieniu towarów. Bez uszczerbku dla art. 229 lit. a) przedłużenie w ten sposób udzielonego terminu nie może przekroczyć czasu potrzebnego dłużnikowi na podjęcie działań niezbędnych do wywiązania się z obowiązku;

b) jeżeli osoba ta korzysta z jednego z ułatwień płatniczych przewidzianych w art. 224–229, płatność zostaje dokonana przed upływem terminu lub terminów wyznaczonych w ramach tych ułatwień.

▼M3

2. ►C4 Zgodnie z procedurą komitetową mogą zostać określone przypadki i warunki, w których obowiązek uiszczenia należności przez dłużnika zostaje zawieszony:

— jeżeli wniosek o umorzenie należności zostanie złożony zgodnie z przepisami art. 236, 238 lub 239, lub

— jeżeli towar został zajęty w celu późniejszego orzeczenia o jego przepadku, zgodnie z przepisem art. 233 lit. c) tiret drugie lub art. 233 lit. d), lub

— jeżeli dług celny powstał z zastosowaniem art. 203 i istnieje więcej niż jeden dłużnik. ◄

▼B

Artykuł 223

Należności uiszcza się w gotówce lub w każdy inny sposób mający zgodnie z obowiązującymi przepisami podobne skutki płatnicze. Mogą one zostać również uiszczone poprzez saldowanie kredytu, o ile obowiązujące przepisy przewidują taką możliwość.

Artykuł 224

Jeżeli kwota należności dotyczy towarów zgłoszonych do procedury celnej nakładającej obowiązek uiszczenia takich należności, organy celne odraczają na wniosek osoby zobowiązanej termin płatności tej kwoty, zgodnie z warunkami określonymi w art. 225–227.

Artykuł 225

Zgoda na odroczenie płatności uzależniona jest od złożenia zabezpieczenia przez osobę występującą z wnioskiem.

Ponadto zgoda na odroczenie płatności może wiązać się z pobraniem dodatkowych opłat za założenie akt lub opłat za świadczoną usługę.

Artykuł 226

Organy celne określają jedną z następujących form odroczenia płatności:

a) oddzielnie dla każdej kwoty należności zaksięgowanej na warunkach określonych w art. 218 ust. 1 akapit pierwszy lub w art. 220 ust. 1; lub

b) łącznie dla wszystkich należności zaksięgowanych na warunkach określonych w art. 218 ust. 1 akapit pierwszy, w okresie wyznaczonym przez organy celne, nie dłuższym niż 31 dni; lub

c) łącznie dla wszystkich należności, które podlegają jednemu zaksięgowaniu zgodnie z art. 218 ust. 1 akapit drugi.

Artykuł 227

1. Termin odroczenia płatności wynosi 30 dni. Oblicza się go w następujący sposób:

a) jeżeli odroczenie płatności dokonywane jest zgodnie z art. 226 lit. a), termin ten liczony jest od dnia następującego po dniu, w którym kwota należności została zaksięgowana przez organy celne.

W przypadku zastosowania art. 219 termin 30 dni, liczony zgodnie z pierwszym akapitem, zostaje skrócony o liczbę dni odpowiadającą okresowi przekraczającemu dwa dni przeznaczone na zaksięgowanie kwoty;

▼B

b) jeżeli odroczenie płatności dokonywane jest zgodnie z art. 226 lit. b), termin ten liczony jest od dnia następującego po dniu, w którym upływa okres rozliczeniowy przyjmowania zgłoszeń. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni obejmujących okres rozliczeniowy;

c) jeżeli odroczenie płatności dokonywane jest zgodnie z art. 226 lit. c), termin ten liczony jest od dnia następującego po dniu, w którym upływa okres, w którym dane towary zostały zwolnione. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni tego okresu.

2. Jeżeli liczba dni w okresach określonych w ust. 1 lit. b) i c) jest nieparzysta, to liczba dni, którą należy odjąć od terminu 30 dni, zgodnie z ust. 1 lit. b) i c), jest równa połowie liczby parzystej, mniejszej o jeden od tej liczby nieparzystej.

3. W celu uproszczenia, jeżeli okresy określone w ust. 1 lit. b) i lit. c) wynoszą tydzień kalendarzowy lub miesiąc kalendarzowy, Państwa Członkowskie mogą określić, że uiszczenie należności, których płatność została odroczona, ma nastąpić:

a) w odniesieniu do okresu tygodnia kalendarzowego – w piątek, w czwartym tygodniu następującym po tym tygodniu kalendarzowym,

b) w odniesieniu do okresu miesiąca kalendarzowego – najpóźniej szesnastego dnia miesiąca następującego po tym miesiącu kalendarzowym.

Artykuł 228

1. Nie można odroczyć płatności należności – które, mimo że odnoszą się do towarów zgłoszonych do procedury celnej nakładającej obowiązek ich uiszczenia, zostały zaksięgowane zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi przyjmowania zgłoszeń niekompletnych – ze względu na to, że zgłaszający przed upływem wyznaczonego terminu nie dostarczył danych niezbędnych do ostatecznego określenia wartości celnej towarów lub danych bądź dokumentów brakujących w chwili przyjęcia niekompletnego zgłoszenia.

2. Jednakże w przypadkach określonych w ust. 1 płatność może zostać odroczona, jeżeli kwota należności do pokrycia zostanie zaksięgowana przed upływem terminu 30 dni, licząc od dnia zaksięgowania pierwotnie wymaganej kwoty, bądź jeżeli nie dokonano zaksięgowania od dnia, w którym zostało przyjęte zgłoszenie tych towarów. W tym przypadku płatność może zostać odroczona na okres nieprzekraczający daty upływu terminu, który został określony zgodnie z art. 227 dla pierwotnie określonej kwoty lub który zostałby udzielony, gdyby kwota prawnie należna została zaksięgowana przy zgłoszeniu tych towarów.

▼B

Artykuł 229

Organy celne mogą udzielić dłużnikowi ułatwień płatniczych innych niż odroczenie płatności.

Udzielenie takich ułatwień:

a) uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia. Jednakże gdy złożenie takiego zabezpieczenia mogłoby spowodować, ze względu na sytuację dłużnika, poważne trudności natury gospodarczej lub społecznej, można odstąpić od wymogu jego złożenia;

b) uprawnia do poboru, oprócz należnych opłat, odsetek od kredytu. Kwota tych odsetek jest naliczana w taki sposób, aby ich wysokość była równa kwocie, jaka zostałaby naliczona w tym celu w walucie krajowej lub na rynku finansowym waluty, w której należy dokonać zapłaty.

W przypadku gdy spłata odsetek od kredytu może spowodować, ze względu na sytuację dłużnika, poważne trudności natury gospodarczej lub społecznej, organy celne mogą odstąpić od ich naliczania.

Artykuł 230

Niezależnie od tego, jakiego rodzaju ułatwienie płatnicze zostało udzielone dłużnikowi, może on spłacić całość lub część kwoty długu, nie czekając, aż upłynie wyznaczony termin.

Artykuł 231

Każda kwota należności może zostać w zastępstwie dłużnika uiszczona przez osobę trzecią.

Artykuł 232

1. Jeżeli kwota należności nie została uiszczona w wyznaczonym terminie:

a) w celu zagwarantowania pokrycia tej kwoty organy celne mogą skorzystać z wszelkich możliwości istniejących w ramach obowiązujących przepisów, łącznie z przymusowym ściągnięciem należności.

   W ramach procedury tranzytu w odniesieniu do gwarantów mogą zostać przyjęte szczególne przepisy zgodnie z procedurą Komitetu.

b) oprócz kwoty należności pobiera się odsetki za zwłokę. Stopa odsetek za zwłokę może być wyższa od stopy odsetek od kredytu, natomiast nie może być ona od niej niższa.

2. Organy celne mogą odstąpić od pobrania odsetek za zwłokę:

a) jeżeli mogłoby to, ze względu na sytuację dłużnika, spowodować poważne trudności natury gospodarczej lub społecznej;

b) jeżeli ich kwota nie jest wyższa od kwoty określonej zgodnie z procedurą Komitetu, lub

▼B

c) jeżeli uiszczenie należności nastąpi w ciągu pięciu dni od upływu terminu płatności.

3. Organy celne mogą wyznaczyć:

a) minimalne terminy, po których upływie nalicza się odsetki,

b) minimalne kwoty odsetek za zwłokę.

ROZDZIAŁ 4

WYGAŚNIĘCIE DŁUGU CELNEGO

Artykuł 233

Bez uszczerbku dla obowiązujących przepisów dotyczących przedawnienia długu celnego, jak również odnoszących się do niepokrycia długu celnego w przypadku niewypłacalności dłużnika stwierdzonej drogą sądową, dług celny wygasa:

a) przez uiszczenie kwoty należności,

b) przez umorzenie kwoty należności,

c) jeżeli wobec towarów zgłoszonych do procedury celnej określającej obowiązek uiszczenia należności:

— zgłoszenie celne zostało unieważnione ►M1 ——————— ◄,

— jeżeli towary przed ich zwolnieniem zostały zajęte i równocześnie lub w późniejszym terminie orzeczono ich przepadek bądź zostały zniszczone na polecenie organów celnych, zostały zniszczone lub stały się przedmiotem zrzeczenia zgodnie z art. 182, bądź zostały zniszczone lub nieodwracalnie utracone ze względu na ich charakter lub w wyniku nieprzewidzianych okoliczności bądź działania siły wyższej.

d) jeżeli towary, wobec których w przypadkach określonych w art. 202 powstał dług celny, zostały zajęte przy nielegalnym wprowadzaniu i równocześnie lub w późniejszym terminie orzeczono ich przepadek.

Jednakże w przypadku zajęcia i orzeczenia przepadku, dla celów przepisów prawa karnego mającego zastosowanie wobec naruszeń przepisów celnych, dług celny uważa się za niewygasły, w przypadku gdy prawo karne Państwa Członkowskiego przewiduje, że należności celne są podstawą do określania sankcji lub że istnienie długu celnego stanowi podstawę do wszczęcia postępowania karnego.

Artykuł 234

Dług celny określony w art. 216 wygasa również w przypadku unieważnienia formalności, które zostały spełnione celem uzyskania preferencji taryfowych określonych w art. 216.

▼B

ROZDZIAŁ 5

ZWROT I UMORZENIE NALEŻNOŚCI

Artykuł 235

Niżej wymienione określenia oznaczają:

a) „zwrot” oznacza zwrot całości lub części należności celnych przywozowych lub wywozowych, które zostały uiszczone,

b) „umorzenie” oznacza decyzję o odstąpieniu od pobrania w całości lub w części kwoty długu celnego bądź decyzję unieważniającą w całości lub w części zaksięgowanie kwoty należności przywozowych lub należności celnych wywozowych, które nie zostały uiszczone.

Artykuł 236

1. Należności celne przywozowe lub wywozowe podlegają zwrotowi, gdy okaże się, że w chwili uiszczenia kwota tych należności nie była prawnie należna lub że kwota ta została zaksięgowana niezgodnie z art. 220 ust. 2.

Należności celne przywozowe lub wywozowe podlegają umorzeniu, gdy okaże się, że w chwili zaksięgowania kwota tych należności nie była prawnie należna lub że kwota ta została zaksięgowana niezgodnie z art. 220 ust. 2.

Należności nie podlegają zwrotowi ani umorzeniu, w przypadku gdy fakty, które doprowadziły do zapłacenia lub zaksięgowania kwoty prawnie nienależnej, są wynikiem świadomego działania osoby zainteresowanej.

2. Należności celne przywozowe lub wywozowe są zwracane lub umarzane po złożeniu wniosku przed upływem trzech lat, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach. Wniosek należy złożyć we właściwym urzędzie celnym.

Termin ten może zostać przedłużony, jeżeli osoba zainteresowana udowodni, iż ze względu na nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej nie mogła złożyć wniosku w terminie.

Organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia z urzędu, gdy same przed upływem tego terminu stwierdzą, że zaistniała jedna z okoliczności określonych w ust. 1 akapit pierwszy i drugi.

Artykuł 237

Należności celne przywozowe lub wywozowe podlegają zwrotowi, w przypadku gdy unieważniono zgłoszenie celne i uiszczono należności. Zwrotu dokonuje się na wniosek osoby zainteresowanej złożony w terminie przewidzianym na złożenie wniosku o unieważnienie zgłoszenia celnego.

Artykuł 238

1. Należności celne przywozowe podlegają zwrotowi lub umorzeniu, gdy okaże się, że zaksięgowana kwota tych należności dotyczy towarów objętych daną procedurą celną i nieprzyjętych przez importera z powodu ich wadliwości lub niezgodności z warunkami kontraktu, w wyniku realizacji którego dokonano przywozu tych towarów, w chwili określonej w art. 67.

▼B

Za towary wadliwe w rozumieniu pierwszego akapitu uważa się towary uszkodzone przed ich zwolnieniem.

2. Zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych uzależniony jest od tego, czy:

a) towary nie zostały użyte, chyba że wstępne ich użycie okazało się konieczne do stwierdzenia ich wadliwości lub niezgodności z warunkami kontraktu,

b) towary zostały wywiezione poza obszar celny Wspólnoty.

Na wniosek osoby zainteresowanej organy celne mogą zezwolić na zniszczenie towarów lub ich objęcie w celu powrotnego wywozu procedurą tranzytu zewnętrznego, procedurą składu celnego, umieszczenie w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym zamiast ich wywozu.

W celu otrzymania jednego z przeznaczeń celnych przewidzianych w powyższym akapicie towary uważane są za niewspólnotowe.

3. Należności celne przywozowe nie są zwracane lub umarzane wobec towarów, które przed ich zgłoszeniem organom celnym zostały czasowo przywiezione w celu przeprowadzenia prób, chyba że wykazano, iż fakt ich wadliwości lub niezgodności z warunkami kontraktu nie mógł zostać podczas tych prób ujawniony.

4. Należności celne przywozowe są zwracane lub umarzane z powodów określonych w ust. 1 na pisemny wniosek dłużnika złożony we właściwym urzędzie celnym w terminie dwunastu miesięcy, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach.

Jednakże organy celne mogą w należycie uzasadnionych, wyjątkowych przypadkach zezwolić na przekroczenie tego terminu.

Artykuł 239

1. Należności celne przywozowe lub należności celne wywozowe podlegają zwrotowi lub umorzeniu w sytuacjach innych niż te określone w art. 236–238:

— określonych zgodnie z procedurą Komitetu;

— wynikających z okoliczności niespowodowanych świadomym działaniem ani ewidentnym zaniedbaniem osoby zainteresowanej. Przypadki, w których można zastosować ten przepis, jak również tryb postępowania, określane są zgodnie z procedurą Komitetu. Dokonanie zwrotu lub umorzenia może zostać uzależnione od szczególnych warunków.

2. Należności są zwracane lub umarzane z powodów określonych w ust. 1 na pisemny wniosek dłużnika, złożony we właściwym urzędzie celnym w terminie dwunastu miesięcy, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach.

Jednakże organy celne mogą w należycie uzasadnionych, wyjątkowych przypadkach zezwolić na przekroczenie tego terminu.

▼B

Artykuł 240

Należności celne przywozowe lub wywozowe podlegają zwrotowi lub umorzeniu na warunkach przewidzianych w niniejszym rozdziale, jedynie w przypadku gdy kwota, która ma zostać zwrócona lub umorzona, jest wyższa od kwoty określonej zgodnie z procedurą Komitetu.

Jednakże organy celne mogą również uwzględnić wniosek o zwrot lub umorzenie sumy niższej od tej kwoty.

Artykuł 241

►C1 Dokonanie przez organy celne zwrotu należności przywozowych lub należności wywozowych, jak również odsetek od kredytu lub odsetek za zwłokę, które zostały pobrane przy uiszczaniu tych należności ◄, nie nakłada na te organy obowiązku wypłaty odsetek. Jednakże odsetki wypłaca się, gdy:

— decyzja w sprawie wniosku o udzieleniu zwrotu nie zostanie wykonana w terminie trzech miesięcy od dnia jej wydania,

— przewidują to przepisy krajowe.

Kwota tych odsetek jest naliczana w taki sposób, aby ich wysokość była równa kwocie, jaka zostałaby naliczona w tym celu ►C1 w walucie krajowej lub na krajowym rynku finansowym. ◄

Artykuł 242

Jeżeli dług celny został umorzony lub odpowiednie należności zostały zwrócone omyłkowo, pierwotny dług staje się ponownie należny. Odsetki wypłacone zgodnie z art. 241 podlegają zwrotowi.

TYTUŁ VIII

ODWOŁANIA

Artykuł 243

1. Każda osoba ma prawo odwołać się od decyzji organów celnych w zakresie stosowania przepisów prawa celnego, która dotyczy bezpośrednio i indywidualnie tej osoby.

Odwołanie może złożyć również osoba, która wystąpiła z wnioskiem o wydanie decyzji organów celnych dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego, ale której wniosek nie został rozpatrzony w terminie określonym w art. 6 ust. 2.

Odwołanie musi zostać złożone w Państwie Członkowskim, w którym decyzja została wydana lub w którym wystąpiono z wnioskiem o jej wydanie.

2. Odwołać można się:

a) w pierwszej instancji – do organów celnych wyznaczonych przez Państwa Członkowskie,

▼B

b) w drugiej instancji – do niezależnej instytucji, którą może być organ wymiaru sprawiedliwości lub wyspecjalizowany organ równorzędny, zgodnie z przepisami obowiązującymi w Państwach Członkowskich.

Artykuł 244

Odwołanie nie powoduje wstrzymania wykonania decyzji, od której się odwołano.

Jednakże w przypadku gdy organy celne mają uzasadnione powody, by sądzić, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z przepisami prawa celnego, lub gdy istnieje obawa spowodowania nieodwracalnej szkody dla osoby zainteresowanej, wstrzymują w całości lub w części wykonanie takiej decyzji.

Jeżeli zaskarżana decyzja nakłada należności celne przywozowe lub należności celne wywozowe, wstrzymanie jej wykonania uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia. Jednakże nie wymaga się złożenia zabezpieczenia, jeżeli mogłoby to spowodować, ze względu na sytuację dłużnika, poważne trudności natury gospodarczej lub społecznej.

Artykuł 245

Przepisy dotyczące stosowania postępowania odwoławczego określają Państwa Członkowskie.

Artykuł 246

Przepisów niniejszego tytułu nie stosuje się do odwołań składanych w celu cofnięcia lub zmiany decyzji podjętej przez organy celne na podstawie prawa karnego.

TYTUŁ IX

PRZEPISY KOŃCOWE

ROZDZIAŁ 1

KOMITET KODEKSU CELNEGO

▼M3

Artykuł 247

Przepisy wykonawcze do niniejszego Kodeksu, wraz z przepisami wykonawczymi do rozporządzenia, określone w art. 184, z wyjątkiem tytułu VIII i z zastrzeżeniem art. 9 i 10 rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 ([1]), jak również art. 248 niniejszego rozporządzenia, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 247a ust. 2, z poszanowaniem międzynarodowych zobowiązań przyjętych przez Wspólnotę.

([1]) Dz.U. L 256 z 7.9.1987, str. 1.

▼M3

Artykuł 247a

1. W pracach Komisji uczestniczy Komitet Kodeksu Celnego (zwany dalej „Komitetem”).

2. W przypadku powołania się na niniejszy ustęp, stosuje się przepisy art. 5 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres, określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi 3 miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 248

Przepisy wykonawcze do art. 11, 12 i 21 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą zarządzania, określoną w art. 248a ust. 2.

Artykuł 248a

1. W pracach Komisji uczestniczy Komitet Kodeksu Celnego, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku powołania się na niniejszy ustęp, stosuje się przepisy art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi 3 miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 249

Komitet może rozpatrywać każdą sprawę dotyczącą przepisów prawa celnego, która zostanie wniesiona przez Przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela jednego z Państw Członkowskich.

▼B

ROZDZIAŁ 2

SKUTKI PRAWNE W JEDNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM ŚRODKÓW, DOKUMENTÓW I USTALEŃ PRZYJĘTYCH, WYDANYCH LUB DOKONANYCH W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

Artykuł 250

Jeżeli procedura celna realizowana jest w kilku Państwach Członkowskich,

— podjęte decyzje, przyjęte środki identyfikacyjne oraz dokumenty wydane przez organy celne jednego Państwa Członkowskiego mają takie same skutki prawne w innych Państwach Członkowskich jak decyzje podjęte środki administracyjne i dokumenty wydane przez organy celne każdego z tych Państw Członkowskich;

▼B

— ustalenia dokonane podczas kontroli przeprowadzanych przez organy celne jednego Państwa Członkowskiego mają taką samą moc dowodową w innych Państwach Członkowskich jak ustalenia dokonane przez organy celne każdego z tych Państw Członkowskich.

ROZDZIAŁ 3

INNE PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 251

1. Niniejszym tracą moc następujące rozporządzenia i dyrektywy:

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 802/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej definicji pojęcia pochodzenia ([1]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 456/91 ([2]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 754/76 z dnia 25 marca 1976 r. w sprawie stosowania stawek celnych wobec towarów powracających na obszar celny Wspólnoty ([3]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1147/86 ([4]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 2779/78 z dnia 23 listopada 1978 r. w sprawie stosowania Europejskiej Jednostki Rozliczeniowej (EUA) w czynnościach podejmowanych w sprawach celnych ([5]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 289/84 ([6]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/79 z dnia 2 lipca 1979 r. w sprawie zwrotu lub umarzania należności celnych przywozowych lub wywozowych ([7]) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1854/89 ([8])

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 1697/79 z dnia 24 lipca 1979 r. w sprawie odzyskiwania po dokonaniu odprawy celnej należności celnych przywozowych lub wywozowych, które nie były wymagane od osoby zobowiązanej do zapłaty za towary zgłoszone do procedury celnej przewidującej obowiązek uiszczenia takich należności ([9]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1854/89 ([10]);

— dyrektywa Rady 79/695/EWG z dnia 24 lipca 1979 r. w sprawie harmonizacji procedur dopuszczania towarów do swobodnego obrotu ([11]), ostatnio zmieniona dyrektywą 90/504/EWG ([12]);

([1]) Dz.U. L 148 z 28.6.1968, str. 1.
([2]) Dz.U. L 54 z 28.2.1991, str. 4.
([3]) Dz.U. L 89 z 2.4.1976, str. 1.
([4]) Dz.U. L 105 z 22.4. 1986, str. 1.
([5]) Dz.U. L 333 z 30.11.1978, str. 5.
([6]) Dz.U. L 33 z 4.2.1984, str. 2.
([7]) Dz.U. L 175 z 12.7.1979, str. 1.
([8]) Dz.U. L 186 z 30.6.1989, str. 1.
([9]) Dz.U. L 197 z 3.8.1979, str. 1.
([10]) Dz.U. L 186 z 30.6.1989, str. 1.
([11]) Dz.U. L 205 z 13.8.1979, str. 19.
([12]) Dz.U. L 281 z 12.10.1990, str. 28.

▼B

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 1224/80 z dnia 28 maja 1980 r. w sprawie wartości celnej towarów ([1]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4046/89 ([2]);

— dyrektywa Rady 81/177/EWG z dnia 24 lutego 1981 r. w sprawie harmonizacji procedur wywozu towarów wspólnotowych ([3]), ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 1854/89 ([4]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 3599/82 z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie procedury odprawy czasowej ([5]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1620/85 ([6]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 2763/83 z dnia 26 września 1983 r. w sprawie procedury przetwarzania towarów pod kontrolą celną przed ich dopuszczeniem do swobodnego obrotu ([7]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 720/91 ([8]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 2151/84 z dnia 23 lipca 1984 r. w sprawie obszaru celnego Wspólnoty ([9]), ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii;

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 1999/85 z dnia 16 lipca 1985 r. w sprawie procedury uszlachetniania czynnego ([10]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 3632/85 z dnia 12 grudnia 1985 r. określające warunki, na których osoba może dokonać zgłoszenia celnego ([11]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 2473/86 z dnia 24 lipca 1986 r. w sprawie procedury uszlachetniania biernego i systemu standardowej wymiany ([12]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 2144/87 z dnia 13 lipca 1987 r. w sprawie długu celnego ([13]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4108/88 ([14]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 1031/88 z dnia 18 kwietnia 1988 r. w sprawie określenia osób zobowiązanych do uiszczenia długu celnego ([15]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1716/90 ([16]);

([1]) Dz.U. L 134 z 31.5.1980, str. 1.
([2]) Dz.U. L 388 z 30.12.1989, str. 24.
([3]) Dz.U. L 83 z 30.3.1981, str. 40.
([4]) Dz.U. L 186 z 30.6.1989, str. 1.
([5]) Dz.U. L 376 z 31.12.1982, str. 1.
([6]) Dz.U. L 155 z 14.6.1985, str. 54.
([7]) Dz.U. L 272 z 5.10.1985, str. 1.
([8]) Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 9.
([9]) Dz.U. L 197 z 27.7.1984, str. 1.
([10]) Dz.U. L 188 z 20.7.1985, str. 1.
([11]) Dz.U. L 350 z 27.12.1985, str. 1.
([12]) Dz.U. L 212 z 2.8.1986, str. 1.
([13]) Dz.U. L 201 z 22.7.1987, str. 15.
([14]) Dz.U. L 361 z 29.12.1988, str. 2.
([15]) Dz.U. L 102 z 21.4.1988, str. 5.
([16]) Dz.U. L 160 z 26.6.1990, str. 6.

▼B

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 1970/88 z dnia 30 czerwca 1988 r. w sprawie trójstronnego obrotu dokonywanego w ramach procedury uszlachetniania biernego i systemu standardowej wymiany ([1]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 2503/88 z dnia 25 lipca 1988 r. w sprawie składów celnych ([2]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2561/90 ([3]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 2504/88 z dnia 25 lipca 1988 r. w sprawie wolnych obszarów celnych i składów wolnocłowych ([4]), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1604/92 ([5]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 4151/88 z dnia 21 grudnia 1988 r. określające przepisy mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty ([6]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 1854/89 z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie księgowania oraz warunków uiszczania należności celnych przywozowych i należności wywozowych wynikających z długu celnego ([7]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 1855/89 z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie odprawy czasowej środków transportu ([8]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 3312/89 z dnia 30 października 1989 r. w sprawie procedury odprawy czasowej kontenerów ([9]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 4046/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie zabezpieczenia składanego w celu zapewnienia uiszczenia długu celnego ([10]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 1715/90 z dnia 20 czerwca 1990 r. w sprawie informacji udzielanych przez organy celne Państw Członkowskich dotyczących klasyfikacji towarów w nomenklaturze celnej ([11]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 2726/90 z dnia 17 września 1990 r. w sprawie tranzytu wspólnotowego ([12])►**M1** ——————— ◄;

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 717/91 z dnia 21 marca 1991 r. dotyczące jednolitego dokumentu administracyjnego ([13]);

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 719/91 z dnia 21 marca 1991 r. w sprawie stosowania we Wspólnocie karnetów TIR i karnetów ATA, jako dokumentów tranzytowych ([14]).

([1]) Dz.U. L 174 z 6.7.1988, str. 1.
([2]) Dz.U. L 225 z 15.8.1988, str. 1.
([3]) Dz.U. L 246 z 10.9.1990, str. 1.
([4]) Dz.U. L 225 z 15.8.1988, str. 8.
([5]) Dz.U. L 173 z 26.6.1992, str. 30.
([6]) Dz.U. L 367 z 31.12.1988, str. 1.
([7]) Dz.U. L 186 z 30.6.1989, str. 1.
([8]) Dz.U. L 186 z 30.6.1989, str. 8.
([9]) Dz.U. L 321 z 4.11.1989, str. 5.
([10]) Dz.U. L 388 z 30.12.1989, str. 1.
([11]) Dz.U. L 160 z 26.6.1990, str. 1.
([12]) Dz.U. L 262 z 26.9.1990, str. 1.
([13]) Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 1.
([14]) Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 6.

▼B

2. Zawarte we wszystkich aktach wspólnotowych odniesienia do rozporządzeń lub dyrektyw, określonych w ust. 1, uważa się za odniesienia do niniejszego Kodeksu.

Artykuł 252

▼M6

_____

▼B

2. W rozporządzeniu (EWG) nr 2658/87 ([1]), ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 3492/91 ([2]), wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 8 po wyrazie „Komitet” dodaje się wyrazy: „przewidziany w art. 247 Wspólnotowego Kodeksu Celnego”;

b) w art. 10 ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie: „Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi, określonemu w art. 247 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, projekt…”;

c) Niniejszym uchyla się art. 7 i 11.

Artykuł 253

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w

Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 1994 r.

Przepisy tytułu VIII w Zjednoczonym Królestwie stosuje się od dnia 1 stycznia 1995 r.

Artykuł 161 i, o ile dotyczy to powrotnego wywozu, art. 182 i 183 obowiązują od dnia 1 stycznia 1993 r. Jeżeli wymienione artykuły odnoszą się do przepisów niniejszego Kodeksu i dopóki przepisy te jeszcze nie obowiązują, to uważa się, że odniesienia dotyczą odpowiednich rozporządzeń i dyrektyw wymienionych w art. 251.

Przed dniem 1 października 1993 r. Rada, na podstawie sprawozdania Komisji dotyczącego stanu prac w sprawie konsekwencji wynikających z kursu wymiany walut uwzględnianego przy stosowaniu środków wspólnej polityki rolnej, ponownie przeanalizuje problem wymiany towarowej dokonywanej między Państwami Członkowskimi w ramach rynku wewnętrznego. Do sprawozdania dołączone będą ewentualne propozycje Komisji, co do których Rada podejmie decyzje zgodnie z postanowieniami Traktatu.

Przed dniem 1 stycznia 1998 r., na podstawie sprawozdania Komisji, Rada przystąpi do ponownego przeanalizowania niniejszego Kodeksu w celu wniesienia odpowiednich poprawek, które okazałyby się potrzebne przede wszystkim ze względu na realizację rynku wewnętrznego. Do sprawozdania załączone będą ewentualne propozycje Komisji, co do których Rada podejmie decyzje zgodnie z postanowieniami Traktatu.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

([1]) Dz.U. L 256 z 7.9.1987, str. 1.
([2]) Dz.U. L 328 z 30.11.1991, str. 80.